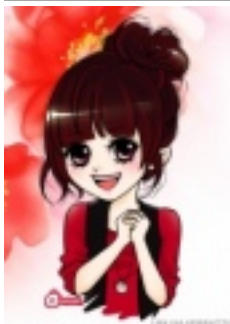

Yêu Tinh Cà Rốt

Contents

Yêu Tinh Cà Rốt	1
1. Chương 1: Một Phần Vạn May Mắn (1)	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Giá Lâm	5
4. Chương 4	11
5. Chương 5: Không Được Gọi Tôi Là Con Ruồi Ngu Ngốc	17
6. Chương 6: Thú Cưng Của Chủ Nhân Mới	25
7. Chương 7	31
8. Chương 8: Đấu Tranh Giữa Kẹo Ngọt Và Roi Da	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10: Thì Ra Vẫn Còn Một Yêu Tinh	46
11. Chương 11	53
12. Chương 12: Lời Nguyên Và Nước Mắt	60
13. Chương 13: Thì Ra Anh Vẫn Quan Tâm Tôi	68
14. Chương 14: Lẽ Nào Tôi Đã Yêu Anh?	76
15. Chương 15: Tình Cảm Sáng Tổ	84
16. Chương 16: Tôi Nhất Định Sẽ Bảo Vệ Anh	92
17. Chương 17: Lời Tổ Tình Trong Nước Mắt	101
18. Chương 18: Tất Yếu Phải Chia Tay	108
19. Chương 19: Vì Thanh	118

Yêu Tinh Cà Rốt

Giới thiệu

“Chủ nhân kính mến, chúc mừng Ngài đã trở thành con người thứ một vạn tới với thế giới đồ chơi Po

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tinh-ca-rot>

1. Chương 1: Một Phần Vận May Mẫn (1)

Bầu trời xanh như đá Sapphire, những đám mây trắng thông thả rong chơi nhàn nhã. Ánh mặt trời rạng rỡ chiếu rọi lên vạn vật, nắng đẹp mê hồn...

Trước cổng Giai Niên Hoa là một cảnh tượng rất thú vị - một thiếu nữ có mái tóc dài xoăn nhẹ, mặc bộ váy màu hồng phấn đang ngọt ngào khoác tay một chàng trai trẻ đi vào bên trong.

Trên gương mặt trắng trẻo của chàng trai mang một vẻ lạnh lùng, đuôi mắt hơi xếch lên, mái tóc dài đen mượt tỏa sáng dưới ánh nắng.

Hạ Thụ! Cô gái cất giọng nói ngọt ngào gọi chàng trai bên cạnh, đôi mắt to như mắt búp bê chớp chớp. - Anh định chơi trò gì? Em sẽ chơi cùng anh.

Hạ Thụ cố nén cảm giác khó chịu trước giọng nói ngọt ngào đó, vốn định trả lời là “tùy em” nhưng anh hiểu tính cách của Mỹ Nguyệt, thái độ lấp lửng của mình chỉ khiến Mỹ Nguyệt càng bám chặt lấy mình hơn. Ánh mắt anh liếc nhanh qua trò tàu leo núi ở cách đó không xa đáp:

Chơi tàu leo núi đi.

Nghe anh nói xong, chiếc miệng nhỏ của Mỹ Nguyệt chu lên, lắc tay anh nũng nịu:

Không chịu đâu, em sợ lắm - Cô đảo mắt rất nhanh một vòng rồi dừng lại ở cái máy gấp thú bông, lập tức vui vẻ cười, - Hay là mình chơi cái kia nhé.

Hạ Thụ chau mày, cuối nhìn cô, mím chặt môi, trong lòng anh cảm thấy coi thường cô, cúi cùng không kìm được, bèn cất giọng châm biếm:

Sao lúc này em bảo sẽ chơi với anh. Sao quên nhanh thế?

Nhưng hai bác bảo anh đi chơi với em mà, nên anh phải nghe theo em.

Mỹ Nguyệt không ngờ Hạ Thụ vốn luôn nhường nhịn cô nay lại phản bác, bèn kéo cánh tay đang buông thõng của Hạ Thụ, mặc dù rõ ràng cảm thấy anh muốn giằng tay mình ra như một phản xạ có điều kiện, cô vẫn cứ giữ chặt lấy nó, sau đó cố làm ra vẻ đáng thương. - Em thật sự rất sợ mà.

Hạ Thụ tỏ ra chán nản, quay đầu lại nhìn gương mặt mặc dù rất xinh đẹp nhưng lại khiến anh chán ghét, cuối cùng không thể đi ngược lại mệnh lệnh của bố mẹ, anh đành gật đầu, bất lực nói:

Em đã thích thì đi vậy.

Giọng anh vừa dứt, biểu cảm ngoan ngoãn đáng thương của Mỹ Nguyệt lập tức được thay thế bằng một nụ cười đắc ý, cô vội vàng kéo anh chạy lại bên cái máy đồ chơi.

Chiếc máy đồ chơi vốn bị mọi người lãng quên nhưng sau khi Hạ Thụ tới thì có rất nhiều người vây quanh. Một đám con gái sáng mắt lên vây lấy anh, đứng thành một nhóm sau lưng Hạ Thụ, say đắm nhìn cái lưng thẳng tắp của anh, gương mặt hoàn hảo như một bức tượng. Mỹ Nguyệt nhảy cảm nghĩ thấy một bầu không khí ngọt ngào, tròng mắt lườm đám con gái kia, dường như muốn nói: “Chàng trai này là của tôi, đám con gái xấu xí kia hải cẩu đi”.

Đám con gái sợ hãi trước ánh mắt sắc sảo đó, vội lùi sao mấy bước.

Mỹ Nguyệt kêu ngạo “hừ” một tiếng, giải quyết xong đám “kẻ cạnh tranh”, sau đó quay đầu lại chăm chú đối phó với cái máy đồ chơi. Mỹ Nguyệt bỏ vào đó hai đồng xu, những ngón tay thon dài sau khi chạm phải cái cần điều khiển bỗng trở nên lóng ngóng, đã nắm chuẩn một con chó bông, nhưng cuối cùng lại gấp lách ra ngoài.

Tiếc quá...- Cô cong môi lên, nhìn con chó nhỏ trong máy đồ chơi.

Đôi mắt của chú chó nhỏ rất sinh động, mặc dù chỉ là con thú bông, nhưng dường như nó đang giận giữ vì bị nhốt ở đây. Lông màu vàng cam đậm, hai cái tay dài rủ xuống.

Mỹ Nguyệt buồn bã nhét thêm hai đồng xu nữa vào chiếc máy.

Lần nào cô cũng rất thận trọng với cái cần điều khiển, ngưng không lần nào ngấm trúng mục tiêu.

Đám con gái vây xung quanh càng lúc càng đông, bọn họ điều nhìn Hạ Thụ đang lạnh lùng đứng tựa vào cái máy đồ chơi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Cơ nhó nhẹ khẽ ve vuốt trên mặt anh, thổi bay mấy sợi tóc lòa xòa trước trán. Đôi mắt anh vẫn luôn mím chặt, đôi mắt nhìn về một nơi nào đó xa xăm.

Ôi!

Lại một lần nữa thất bại, Mỹ Nguyệt ầm ỨC nhìn con chó vẫn bất động trong cái máy đồ chơi, gương mặt xinh đẹp lộ rõ sự giận dữ. Cô quay đầu lại kéo tay Hạ Thụ:

Hạ Thụ , giúp em được không?

Cái trò chơi vô vị này không hợp với anh- Hạ Thụ quay đầu lại, nhìn cái máy đồ chơi, rồi lại quay mặt đi.

Hạ Thụ... anh bắt nạt em.- Gương mặt đang rạng rỡ của Mỹ Nguyệt vì câu nói của anh mà cau lại, đôi môi thoáng nhếch lên, rồi cô móc điện thoại trong túi ra, làm ra vẻ như định gọi cho ai đó,- Em sẽ mách với hai bác...

Em!- Nhìn gương mặt được trang điểm kỹ càng của Mỹ Nguyệt. Hạ Thụ không nén được lửa giận trong lòng.- Dừng lại ngay.- Anh quát lớn, móc hai đồng xu trong túi ra bỏ vào máy, sau đó thuần thục điều khiển cái cần. Chưa đầy một phút sau, anh đã gấp được một con chó máu xanh.

Mỹ Nguyệt nhận con chó từ tay anh, vui vẻ ôm trước ngực, tay kia chỉ cù cà rốt có màu sắc rực rỡ trong cái máy, tươi cười rạng rỡ, dường như đã quên rằng vừa nãy mình còn uy hiếp anh. Ngược lại còn nhìn anh bằng đôi mắt ngưỡng mộ:

Hạ Thụ giỏi quá! Em còn thích củ cà rốt kia nữa, màu cam đẹp quá!

Hai người đứng cạnh nhau giống như một cảnh tượng thật đẹp. Từ Hạ Thụ toát lên một vẻ lạnh lùng, khiến đám con gái sau lưng có cảm giác ngưỡng mộ nhưng không dám tới gần, đặc biệt là tư thế gần như hoàn hảo của anh khi điều khiển cái cần của máy gấp đồ chơi, khiến ọi cô gái đứng phía sau anh đều phải mẫn mê.

2. Chương 2

Cảm nhận được những ánh mắt si tình sau lưng, Mỹ Nguyệt quay đầu lại, lườm những cô gái kia bằng đôi mắt căm ghét, rồi giơ tay ra định ôm lấy Hạ Thụ.

Đúng lúc đó Hạ Thụ vừa ngấm chuẩn được củ cà rốt, đang định ấn cái nút màu đỏ thì Mỹ Nguyệt nắm lấy tay anh, không cẩn thận đụng vào người anh khiến tay Hạ Thụ thoáng run, cái kẹp khẽ chuyển sang vị trí khác.

Sau lưng vang lên tiếng thở dài của đám con gái.

Hạ Thụ thấy thất vọng vương vương, cúi xuống nhìn hoá ra Mỹ Nguyệt đang ôm mình. Chớp mắt nhìn anh đầy duyên dáng, Hạ Thụ cảm thấy mặt mình nóng bừng, gãi gãi.

Sao trên đời này lại có đứa con gái phiền phức như thế nhỉ!

Các ngón tay của Hạ Thụ nắm chặt lại thành một nắm đấm, anh cảm thấy mình sắp không thể kiềm chế nổi nữa rồi, đã sắp phải làm cái chuyện “đánh phụ nữ” rất mất mặt đàn ông rồi. Nhưng vừa nghĩ tới lời dặn dò của bố mẹ, anh lại đành thả lỏng tay ra, sau đó giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đưa tay ra đỡ Mỹ Nguyệt. Nhưng cho dù anh cố che giấu thế nào thì sự bức bối và chán ghét vẫn thể hiện rõ qua ánh mắt.

Cũng may là được anh đỡ dậy, Mỹ Nguyệt dường như hơi xấu hổ nên không dám nhìn vào mặt anh, cô chỉ tiếc nuối nhìn cái gấp thú đang từ từ rơi xuống. Đúng vào lúc cái cần gấp rơi xuống, cô lập tức tỏ ra kinh ngạc, sau đó mừng rỡ.

Cái cần gấp vô tình gấp đúng vào cái lá của củ cà rốt, và nó kéo được cả củ cà rốt lên. Củ cà rốt lắc lư, lắc lư rồi được đưa ra khỏi cái máy.

- Wa! - Đàng sau vang lên âm thanh ngưỡng mộ của đám con gái.

- Đáng yêu quá! - Mỹ Nguyệt hơi cúi xuống lấy củ cà rốt trong máy ra, ánh mắt cô nheo lại thành hình trăng lưỡi liềm. Món đồ chơi này tuy có hình củ cà rốt, nhưng bên trên lớp vải màu vàng lại vẽ một cái mặt cười rất nghịch ngợm, vô cùng đáng yêu.

Cô đặt chú chó bông lên cái bệ gần đó, hai tay ôm củ cà rốt quay người lại, hơi cúi đầu, len lén nhìn nét mặt của Hạ Thụ, sau đó thu hết dũng khí giờ củ cà rốt trong tay lên, nói:

- Cái này tặng anh... làm...

“Tặng vật tình yêu”.

Mấy tiếng sau đó cô kịp nén lại không nói ra, nhưng cô vẫn nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi, nhịp tim đập nhanh dần, hai gò má ửng hồng.

Các cơ mặt của Hạ Thụ lại giãn giãn. Một chàng trai cầm củ cà rốt nhồi bông về nhà, bị người ta nhìn thấy thì chắc sẽ cười rất cả răng mất.

- Anh không thích mấy thứ đồ chơi dành cho con gái này.

- Hạ Thụ, hôm nay anh đã hứa với hai bác đi chơi với em thì cả ngày hôm nay phải nghe theo em! - Mỹ Nguyệt tỏ ra không vui, lại gần anh một bước, ấn củ cà rốt vào tay anh.

Hạ Thụ đành miễn cưỡng nhận củ cà rốt. Cái món đồ chơi ấy đặt trong máy đồ chơi một thời gian nên đã bám một lớp bụi. Bởi thế anh có cảm giác sợ bị bẩn, trong chớp mắt, anh chỉ còn cầm củ cà rốt bằng hai ngón tay, sau đó anh bị Mỹ Nguyệt kéo tới bên cạnh cái máy ném bóng rổ.

Củ cà rốt đáng thương cứ mang theo nụ cười kỳ lạ đó, bị Hạ Thụ tha lời suốt một ngày. Cho tới buổi tối, quá mệt mỏi với sự bám riết của Mỹ Nguyệt, Hạ Thụ đành phải mang nó về căn hộ riêng của mình ở gần trường.

Hạ Thụ bật đèn, vận động một chút bàn tay đã bị tê cứng rồi ngã vật ra ghế salon, lúc này anh mới phát hiện ra món đồ chơi bẩn thỉu trong tay mình. Anh cau mày một cách bức tức, giơ cao tay, nhắm thẳng cái thùng rác ở góc phòng, ném cái món đồ chơi “rác rưởi” vào đó, sau đó nhắm chặt hai mắt.

Ánh đèn mờ ảo hắt lên gương mặt anh, tạo ra một quang cảnh nhàn nhạt. Trong không khí dường như có một làn gió, nhẹ nhàng vuốt tóc anh. Nếu lúc này Hạ Thụ mở mắt ra, có thể anh sẽ phát hiện, dường như trong căn phòng yên tĩnh đang có một thứ gì đó thay đổi...

Thế giới yêu tinh cùng lúc đó...

Hạ Thụ dụi dụi đôi mắt mệt mỏi vì xem tivi, tiếp tục nằm trên salon chờ đợi đến mốc meo cả người.

Là một yêu tinh cà rốt đồ chơi đáng yêu, luôn sẵn lòng giúp đỡ mọi người, chăm chỉ lao động, cô hy vọng nhất là có thể giúp người khác hoàn thành được tâm nguyện.

Nhưng!

Đã nửa năm trôi qua, cô vẫn chẳng nhận được một nhiệm vụ nào.

Nghĩ tới đây, cô không nén được lại sự giận dữ, bèn giơ nắm đấm ra, giống như đang định biểu diễn màn tay không chém đá.

Không phải cấp trên quên mất cô, mà là trong thế giới yêu tinh có một quy tắc rất kỳ lạ. Mỗi yêu tinh tương ứng với một món đồ chơi ở thế giới loài người, sau đó sẽ phải ngoan ngoãn nằm trong máy gấp đồ chơi, chờ người ta gấp ra. Người thứ một vạn gấp được chúng thì sẽ được ba điều ước.

Chán xem tivi, sắc mặt cô hơi thay đổi, làm thế nào để nâng cao tỷ lệ được con người gấp trúng đây? Dù sao thì lần nào cô muốn tới với thế giới loài người cũng phải chờ người thứ một vạn gấp trúng củ cà rốt nhồi bông! Bỗng dưng mắt cô sáng lên, trong lòng nảy ra một kế hoạch, vội vàng tắt tivi, bật đèn lên, ngồi bên

bàn học, lấy ra một quyển sổ nhỏ của mình, tự hào viết vào đó mấy chữ: Làm thế nào để gặp trúng cà rốt nhồi bông chỉ cần tới ba đồng xu.

Luận văn cứu vớt các công dân của thế giới yêu tinh sắp ra đời!

Đúng vào lúc cô đang rất đắc ý chuẩn bị bắt tay vào viết luận văn thì bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng của một cô gái:

- Tiểu Hựu, Tiểu Hựu, người trúng thưởng mới xuất hiện rồi, ông nội bảo tớ nói với cậu, lát nữa phải tới thế giới loài người rồi đây.

- Thật không? - Hựu Diệp không dám tin vào tai mình. Cô đứng bật dậy, hai tay duỗi ra, cây bút đáng thương bị lấn vào một xó xỉnh nhỏ nào đó. Cô chớp chớp đôi mắt to tràn đầy niềm vui, gương mặt đỏ hồng hào giờ được nhuộm thêm màu của hạnh phúc, cô nhảy phắt lên giường, ôm lấy đồng chăn gối bằng lụa màu hồng phấn mà nhảy nhót, tiếng hét sung sướng tràn ngập cả căn phòng. - Thích quá, thích quá, cuối cùng cũng có công việc mới rồi! Cuối cùng cũng thoát được những ngày buồn bã mốc meo này rồi!

- Tiểu Hựu, mau đi đi! - Cô gái ngoài cửa sổ nhìn Hựu Diệp đang nhảy điên cuồng trong phòng, chép miệng một cái, dường như đã quen với sự điên cuồng của bạn, gõ vào cửa sổ, nói nhỏ thúc giục bạn.

- Đúng rồi, phải mau chuẩn bị làm việc thôi!

Hựu Diệp phấn khích bỏ chăn gối xuống, sửa sang lại quần áo rồi lẩm nhẩm một câu thần chú, lập tức biến mất trong không khí.

Chỉ còn lại một quyển sổ nằm cô đơn trên bàn, trên đó có bài luận văn chết yểu của Hựu Diệp.

3. Chương 3: Giá Lâm

Trước mắt tôi là một đám khói màu trắng mờ màng, đây là con đường đi tới thế giới loài người, chỉ cần đi qua đám mây mù này là đã tới thế giới của con người rồi! Tôi hưng phấn cầm hai cái bình bay loạn xạ trong đám mây trắng, đôi cánh trên lưng không ngừng chuyển động, gia tăng tốc độ. Còn nhớ người chủ nhân lần trước lấy được củ cà rốt đỏ chơi đã nói đôi cánh của tôi “mỏng như cánh chuồn”. Thế nào là “mỏng như cánh chuồn”? Đôi cánh của tôi đẹp hơn cánh của bọn côn trùng đó nhiều!

Không biết bay trong bao lâu, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy một ánh đèn xuất hiện trong đám mây phía trước, khi tôi đến gần, ánh đèn đó càng mạnh hơn, đôi mắt của tôi thoáng nheo lại vì thứ ánh sáng chói mắt. Mặc dù trông có vẻ hơi thê thảm, nhưng trên mặt tôi vẫn không giấu được niềm vui sướng.

Yeah! Cuối cùng cũng tới thế giới loài người rồi.

- Ta tới rồi! - Cuối cùng thì cũng tới lúc đám mây trắng tan hết, tôi bay thật cao, cười rất đắc ý. - Đúng là một thế giới xinh đẹp đáng yêu, ta chờ đợi ngày này lâu lắm rồi!

Tôi còn chưa nói xong đã bị thứ ánh sáng chói lòa ấy làm cho hoa mắt, đắm sầm vào cái vàng sáng đó.

Ui da! Đây là cái gì vậy?

Tôi bịt mũi lùi về sau hai bước, lúc này mới nhìn rõ chương ngại vật trước mắt. Wa, là một chùm đèn thủy tinh rất đẹp! Chả trách ánh sáng lại mạnh như thế, nó khiến tôi không mở mắt ra được nên mới đắm sầm vào cái chụp đèn. Tôi ngốc nghếch cười hai tiếng, đập đập cánh rồi hạ xuống.

Ấy, chàng trai trong bộ đồ màu trắng trước mặt tôi đây là chủ nhân mới sao? Hình như cũng không đến nỗi tệ. Anh ta đang mở to mắt, nhìn tôi bằng vẻ mặt kinh ngạc. Tôi đã quen với sự biểu cảm này rồi, giờ đã đến lúc tôi tiến hành cách bước chào hỏi chủ nhân mới.

Phạch!

Tôi điều chỉnh đôi cánh, bay về phía trước mặt chàng trai, hai tay cầm hai ống bắn ruy băng và bột tuyết mà người ta thường dùng hôm Noel, bắn phụt một cái về phía anh chàng, vừa bắn vừa cười vui vẻ.

Trên đỉnh đầu anh chàng lập tức xuất hiện những sợi dây nhỏ đủ màu sắc và những quả bong bóng trắng xóa. Những quả bong bóng này mềm mại lơ lửng trong không trung rồi tan dần, tan dần.

Sau khi đã khẳng định rằng hai cái bình trong tay mình đã trống không, tôi ném chúng đi, sau đó một tay chống hông, một tay giơ thành hình chữ V chiến thắng, dùng ánh mắt mà tôi cho rằng quyến rũ nhất để nhìn anh chàng vẫn đang ngẩn ngơ đứng trước mặt mình, bắt đầu màn tự giới thiệu vô cùng long trọng:

- Củ cà rốt đáng yêu nhất, dịu dàng nhất, lương thiện nhất thế giới Hựu Diệp giá lâm!

Sau đó là cảnh lượng mà tôi thích nhất. Đứng trước màn giới thiệu của tôi, phản ứng của mỗi chủ nhân đều không giống nhau, còn tôi thì có thể thông qua phản ứng của họ để đoán về tính cách của họ, sau đó sẽ dùng một phương thức thích hợp để họ chấp nhận tôi. Không biết người chủ nhân mới này là người như thế nào!

Tôi quan sát tỉ mỉ chàng trai trước mắt. Anh có mái tóc màu đen, mềm mại rủ xuống, đôi mắt to sâu thẳm có vẻ gì đó thật lạnh lùng, đôi môi đẹp như cánh hoa mím chặt, trên gương mặt trắng trẻo còn phảng phất nét kinh ngạc, nhưng vẫn có vẻ thản nhiên.

Trong ánh mắt tràn đầy sự mong đợi của tôi, anh thoáng cau mày lại, gạt những bông tuyết và kim tuyến trên đầu xuống, sau đó đưa tay ra tóm lấy tôi vẫn đang bay trước mặt với tốc độ mà tôi không thể phản ứng lại, giơ tôi ra trước mặt, bàn tay còn lại thì cầm cái kính lúp đặt trên mặt bàn kính, bắt đầu vận động các cơ mắt của mình.

- Cô là cái thứ gì vậy? - Im lặng một hồi lâu, cuối cùng anh cũng lên tiếng, nhưng vừa mới mở miệng ra đã khiến tôi không vừa ý.

Thứ? Anh mới là cái thứ gì thì có!

- Anh có hiểu về phép lịch sự không hả? Sao có thể gọi một cô yêu tinh đáng yêu như tôi là “thứ”? - Tôi lườm anh ta, - Anh đã gặp thứ gì đáng yêu như tôi chưa?

Trong mắt anh ta bỗng dưng loé lên một tia sáng rồi tắt ngấm, thay vào đó là sự lạnh lẽo. Gương mặt anh ta không chút biểu cảm, buông tôi ra, đặt cái kính lúp xuống bàn, sau đó lạnh lùng hỏi:

- Cô là người à?

Cuối cùng cũng buông tôi ra rồi...

Người này bị bệnh à? Đối với một cô yêu tinh đáng yêu, yếu ớt như tôi mà lại thô bạo như đối xử với một gã tù nhân. Tôi có một dự cảm không lành, chủ nhân này hình như rất khó gần!

Tôi xoa xoa cái cổ họng hầu như đã không thở nổi, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ánh mắt như ép buộc của anh ta, đành cúi đầu xuống:

- Ừm... cái này... - Tôi nghịch nghịch ngón tay, chẳng biết phải trả lời câu hỏi của anh ta như thế nào. - Không phải!

- Thế thì đúng rồi, sinh vật không phải là người thì gọi tắt là “thứ”. - Anh ta nhìn tôi, gương mặt đẹp trai bỗng dưng xuất hiện một nụ cười dịu dàng nhưng cũng rất kỳ dị, trông giống như khoảng lặng trước khi giông bão nổi lên, khiến tôi không rét mà run. - Cô còn điều gì muốn nói nữa không?

- Có! - Vào cái khoảnh khắc đang run lẩy bẩy ấy, tôi bỗng nhớ lại công việc còn chưa hoàn thành của mình, lập tức vẫy vẫy đôi cánh trong suốt trước mặt anh ta, rụt rè nhìn anh ta.

Anh ta hơi nhướn mày lên, chắc không nói câu gì khiến tôi chết sặc đấy chứ? Hoặc là giống như vừa nãy... nhưng cấp độ lớn hơn, một cái tát chẳng hạn?

- Thế thì tiếp tục đi.

Cũng may, lần này anh ta có vẻ bình tĩnh hơn.

Khoảng cách gần hơn, tôi phát hiện ra ánh mắt anh ta nhìn tôi đầy vẻ thăm dò.

Cảm nhận được sự thần bí từ mình đã thu hút anh ta, tôi không khỏi đắc ý, trên mặt bắt giáng nở một nụ cười:

- Tôi là một cô yêu tinh cà rốt, tên là Hựu Diệp.

Xem ra anh chàng trước mặt tôi cũng không kì quái quá, cảm xúc của anh ta đã bị tôi nắm trong lòng bàn tay! Tôi vừa nghĩ, vừa quay đầu lại, chỉ vào củ cà rốt đồ chơi trong thùng rác.

Chờ đã, thùng rác? Chẳng nhẽ vừa nãy tôi “trèo” ra từ cái thùng rác bẩn thỉu, đầy giấy rác và bụi bặm ấy sao?

Nhìn cái thùng rác đang ngoác cái miệng đỏ loét và củ cà rốt bám đầy bụi nằm yên lặng trong đó, mặt tôi tái xanh, tâm hồn nhỏ bé của tôi bị tổn thương cùng cực. Khóe miệng của tôi nhếch lên, nhưng nghĩ lại công việc của mình vẫn chưa hoàn thành, lại đành nặn ra một nụ cười, cung kính nhìn chàng trai có vẻ rất khó gần này với một thân phận khác của anh ta - người trúng thưởng may mắn.

- Chủ nhân kính mến, chúc mừng ngài đã trở thành người thứ một vạn gặp được củ cà rốt đồ chơi, tôi sẽ ở bên cạnh Ngài, giúp Ngài thực hiện ba nguyện vọng! - Để thể hiện khả năng của mình, tôi lại nhấn mạnh thêm một câu. - Cho dù là nguyện vọng gì cũng được!

Ánh mắt của anh chàng đã bắt đầu có sự thay đổi, tôi đoán thế nào anh ta cũng phải ngưỡng mộ tôi à xem, đang định nói “không cần cảm ơn tôi” thì đã nghe anh ta nói:

- Có phải cô chán bắt chước các nữ chiến binh xinh đẹp nên bây giờ lại chơi trò “đèn thần” hả? - Có thể nhận ra câu nói này được thoát ra từ khóe miệng vẫn mím chặt của anh ta, lạnh lùng và đầy vẻ giễu cợt.

- Tôi chỉ muốn hoàn thành công việc thôi mà. Anh phải tin tôi, cho dù là nguyện vọng gì tôi đều có thể giúp anh thực hiện được. - Nhận ra sự khinh miệt trong câu nói của anh ta, tôi sốt ruột, vẫy mạnh đôi cánh, bay tới bên cạnh anh ta, ngược nhìn anh ta bằng ánh mắt hy vọng, nhưng chỉ nhận lại một ánh mắt lạnh lùng, - Tôi biết anh chưa hiểu vấn đề. Chuyện này phải bắt đầu từ lịch sử thế giới yêu tinh từ ngày xưa ngày xưa. Hồi đó các chú yêu tinh...

Thế là tôi bắt đầu thao thao bất tuyệt về lịch sử thế giới của chúng tôi, chàng trai trước mặt hình như càng lúc càng bức mình, hai hàng lông mày tuyệt đẹp cau tít lại. Trong lòng tôi bỗng có một dự cảm không lành, giọng nói càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ, cuối cùng vo ve như tiếng muỗi...

Đúng vào lúc này thì bỗng dưng anh ta chep miệng, quay người đi vào trong phòng. Tôi giật mình trước hành động của anh ta, không dám nói câu nào nữa.

Không lâu sau, anh ta từ trong phòng đi ra, tay trái cầm một cái đập ruồi, tay phải cầm một cái vợt muỗi, sau đó đứng trước mặt tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng và nói một câu khiến tôi hết hoảng:

- Muốn đau thật nhanh hay không đau tí nào?

Ồi anh chàng đẹp trai...

Anh có thể đừng cho tôi “surprise” như thế được không? Chẳng nhẽ anh không biết “surprise” quá thì có thể phải vào bệnh viện sao? Tôi thậm chí đặt một dấu chấm than đau đớn trong lòng, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn anh ta bằng gương mặt không chút thay đổi, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, hỏi:

- Thế là có ý gì?

Có trời biết vừa chớp mắt đã nhìn thấy cái thứ đáng sợ trong tay anh ta khiến tôi kinh hãi thế nào. Tôi chớp mắt, thậm chí cầu nguyện là mình đã nhìn nhầm. Mặc dù ở nhà, tôi cũng thích cầm những thứ này đánh muỗi tứ tung, nhưng thế giới loài người dù sao cũng khác với thế giới đồ chơi, cái gì cũng to gấp mười lần ở chỗ chúng tôi.

Nghĩ tới đây, tôi ái ngại lùi về sau một bước, mắt nhìn anh ta, miệng mở lớn, giọng nói run rẩy:

- Anh định làm gì...

- Chẳng có gì. Tôi chỉ cảm thấy đối với một con ruồi ngu ngốc toàn nói những chuyện u u, mê mê như cô thì chỉ có nó mới đối phó nổi thôi. - Nói xong, anh ta còn giơ cao vật đang cầm trong tay lên, cố ý để tôi nhìn cho rõ.

Tay tôi đã bắt đầu run, vội vàng đập nhanh đôi cánh, chỉ sợ mình không vững vàng có thể ngã xuống đất.

Mẹ ơi, anh ta cầm vợt đập ruồi, định đánh chết tôi như đánh chết một con ruồi sao?

Trời ơi! Chẳng nhẽ những người trông hơi đẹp trai một tí thì lại bị hãm sao? Nhưng ông trời thật không công bằng với tôi chút nào, tôi chỉ muốn toàn tâm, toàn ý hoàn thành công việc của mình, làm một yêu tinh có danh tiếng tốt một chút, sống vui vẻ chút thôi mà.

Nhưng không ai nghe thấy tiếng cầu xin trong lòng tôi. Chàng trai trước mặt dường như đã biến thành một con quái thú với nụ cười tàn ác, đang nhe nanh múa vuốt tới gần tôi.

Có phải tuổi thọ của tôi đã hết rồi không? Ông trời ơi, chết oan uổng quá thì có phải khi đầu thai sẽ được tự do lựa chọn không?

- Chúng ta thỏa thuận điều kiện với nhau được không... - Tôi sợ hãi mở to đôi mắt, không bỏ qua bất cứ hành động nào của anh ta, chỉ sợ trong một phút lơ đãng, bàn tay anh ta sẽ hạ xuống, tôi vội vàng giơ hai tay định đầu hàng thì thấy anh ta giơ cây vợt muỗi lên khua về phía tôi.

- Á! - Tôi hét lên, quên cả đập cánh, ngã vèo xuống đất. Nhưng cũng may là tôi thoát được màn tập kích bất ngờ của cây vợt muỗi đáng sợ.

Tôi ngồi trên mặt đất khóc rưng rức, trong lòng nguyên rửa anh ta hàng trăm lần.

- Nếu không muốn chết thì đừng nhiều lời. Có chuyện gì nói hết trong một câu. - Anh ta đóng công tắc của cái vợt muỗi lại, cúi xuống nhặt tôi bỏ lên salon, sau đó ghé sát lại gần tôi, uy hiếp.

Khoảng cách này đủ để tôi có thể nhìn thấy sự đáng sợ trong đôi mắt của anh ta.

- Dạ vâng, dạ vâng... - Tôi sợ lắm, suýt chút nữa thì đã trợn mắt, sùi bọt mép và ngất đi. Nhưng cũng may là tim tôi khá tốt, vẫn chống chọi lại được, bộ óc tê liệt lúc này trở nên sáng suốt hơn khi anh ta áp sát lại mình, vội vàng dùng một câu nói đơn giản nhất để nói với anh ta, - Tôi tên là Hựu Diệp, tới từ thế giới yêu tinh, có thể giúp anh hoàn thành ba nguyện vọng!

Anh chàng nhìn tôi chăm chú, tới mức gò má nhỏ của tôi ửng hồng.

- Anh định làm gì...

Sao tôi cứ có cảm giác trong mắt anh ta có vẻ gì đó như đang nhìn một con thỏ con và chuẩn bị ăn tươi nuốt sống nó? Hơn nữa ánh mắt của anh ta luôn luôn thay đổi, khiến tôi rất bối rối. Nhưng lần này, tôi nhìn thấy một sự dịu dàng trong đáy mắt của anh ta. Khi tôi còn đang dấy lên chút niềm vui thì sự dịu dàng hiếm hoi ấy lại dần dần biến mất.

Sau đó, anh ta nhìn tôi khinh miệt:

- Thực hiện nguyện vọng của tôi? Dựa vào cô sao? Cô nói xem cô biết làm gì?

- Cái gì cũng biết. Chỉ cần anh nói ra thì tôi sẽ làm được. - Cuối cùng cũng đề cập tới công việc, là một công dân kiểu mẫu của thế giới đồ chơi luôn yêu thích công việc và gắn bó với tập thể... Tôi vội vàng đáp... chỉ sợ anh chê tôi chậm chạp mà không vừa ý, tổ cáo tôi với ông chủ khiến cái ông chủ nhỏ mọn đó kiểm có trừ lương của tôi thì tôi.

- Có phải chỉ cần hoàn thành xong ba nguyện vọng là cô sẽ đi không?

Tôi gật đầu.

Theo như lô-gic thì đúng là như thế, nhưng trước đây hình như ai cũng mong tôi ở lại.

- Thế thì được rồi, tôi đang định ra ngoài, cô giúp tôi lấy chìa khóa ra đây, nó ở ngăn kéo thứ ba trong phòng của tôi. - Thấy tôi ngây ngô nhìn anh ta, anh ta bèn buột miệng nói một câu.

Chỉ thế thôi sao?

Trong lòng tôi bỗng dưng thấy nghi hoặc trước một nguyện vọng đơn giản tới mức hầu như không tốn chút công sức nào, nhưng vẫn gặt đầu.

- Thế thì anh chờ một chút.

Tôi vội vàng quay người bay vào phòng anh ta, không lâu sau cầm ra một cái chìa khóa rất to nhưng không nặng lắm, đặt nó vào lòng bàn tay đang xòe ra của anh ta.

- Ví tiền ở trong túi áo của tôi, trên salon ấy. - Anh ta hài lòng gặt đầu, nhưng trong ánh mắt có vẻ gì như châm biếm.

- Ủm! - Lần đầu tiên phát hiện ra có những nguyện vọng dễ thực hiện như thế, tôi không hề từ chối, bay về phía cái áo của anh ta để lấy ví, sau đó đặt vào tay anh ta.

- Được rồi, thế thôi. - Anh ta cầm ví và chìa khóa, gặt đầu, quay người mở cửa đang định đi, bỗng dưng lại dừng lại, ngoài đầu lại nói với tôi:

- Đúng rồi, trước khi tôi quay về, hãy giúp tôi thu dọn hết quần áo ngoài ban công, gấp vào cẩn thận. Đây là nguyện vọng thứ ba của tôi. Sau đó cô có thể đi, không cần phải đi quá chậm đâu, không tiễn nhé!

Cánh cửa trước mặt tôi đóng sầm lại, câu nói cuối cùng của anh ta khiến tôi trợn tròn mắt, chỉ biết ngước đôi mắt lơ đãng như cá chết nhìn lên trần nhà.

Có người đối xử với người tốt bụng như thế sao? Không giữ tôi lại uống trà, rồi tiễn tôi ra ngoài cửa, mặc dù bản thân tôi cũng không cần những màn tiễn biệt phức tạp như thế.

Để anh ta về nhà không nhìn thấy tôi vẫn ngồi bất động ở đây, tôi quyết định bay ra ngoài ban công cất mấy bộ quần áo của anh ta, nhưng trong lòng vẫn còn nghĩ về những lời anh ta vừa nói.

Không đúng, cất quần áo xong là có thể đi rồi? Có chuyện gì tốt như thế không?

Tôi mang quần áo vào rồi nhảy lên giường gấp lại. Trong phút chốc bỗng hiểu vì sao ban nãy anh ta lại cư xử như thế, trong lòng có một cảm giác thất vọng và phẫn nộ.

Chẳng nhẽ ba nguyện vọng vừa nãy chỉ là để lấp liếm tôi cho qua chuyện thôi sao? Có phải anh ta rất ghét tôi, muốn tôi sớm đi nhưng không tìm ra lý do gì không? Hoặc vì anh ta không tin vào khả năng của tôi, tưởng rằng tôi chỉ đang đùa với anh ta?

Sao lại có thể đối xử với sự nhiệt tình và tấm lòng thành thật của tôi như thế? Sao có thể coi thường sự giúp đỡ nhiệt tâm của một cô yêu tinh xinh xắn, đáng yêu như tôi?

Tôi cảm phẫn nhìn đồng quần áo đã gấp gọn gàng, bay trở ra phòng khách, nhìn cánh cửa đóng im ỉm, hét lên một tiếng:

- Tôi chắc chắn sẽ chứng minh cho anh thấy, tôi là Hựu Diệp có siêu năng lực vô địch trong vũ trụ!

Lời nói của tôi vừa dứt thì cánh cửa đã mở ra, anh ta bước vào nhà, tay xách một giỏ thức ăn như một người phụ nữ của gia đình. Đôi mắt vốn hiền lành nhìn thấy tôi vẫn đang bay trong không trung, cả người thoáng khựng lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên một vẻ hoài nghi và bất mãn.

- Này, anh ghét tôi thế sao? Tôi hậm hực lườm anh ta.

- Sao cô vẫn chưa đi? - Giọng nói của anh ta đã gần tới mức giận dữ.

- Bởi vì tôi phải ở bên cạnh anh để giúp anh thực hiện các nguyện vọng.

- Chẳng phải vừa nãy cô đã hoàn thành xong ba nguyện vọng cho tôi rồi đó sao? Hay là nguyện vọng của các cô là mua ba tặng một, còn một nguyện vọng nữa? Thế thì làm ơn giúp tôi bỏ thức ăn vào trong bếp rồi rửa cho tôi. - Nói rồi anh ta đưa giỏ thức ăn cho tôi, về mặt bực bội.

- Không phải! - Tôi cong môi lên, sắp phát điên lên vì thái độ khinh miệt của anh ta. - Anh coi tôi là con cóc hả? Anh chỉ đang muốn đuổi tôi thôi. Nếu đây là những nguyện vọng của anh thì còn cần các yêu tinh như chúng tôi làm gì? Tôi có phép thuật, không phải dùng để làm những việc đơn giản tới mức không cần động não này.

- Không tin anh nói xem anh muốn gì, tôi có thể biến ra cho anh thấy. - Tôi cố nói thêm một câu.

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt vừa hoài nghi vừa coi thường, miễn cưỡng nói ra một câu:

- Vậy thì ột chai Coca trước đi. Nguyên vọng đầu tiên của tôi. - Anh ta đặt giỏ thức ăn sang một bên, hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi thăm dò từ đầu tới cuối, có vẻ vẫn nghi ngờ những gì tôi nói.

Tôi có cảm giác bất lực như đang dấn tay vào bao cát, nhưng cuối cùng cũng nghe một yêu cầu có vẻ quá bình thường, tôi có thể thực hiện quá dễ dàng, thế là tôi lẩm bẩm đọc một câu thần chú, trong chớp mắt, một lon Coca đã xuất hiện trước mặt tôi.

Anh ta nhướn mày nhìn tôi, trong ánh mắt viết rõ ràng: Tôi muốn có một chai, cô lại biến ra một lon là cái kiểu gì?

Tôi ngượng ngừng cười, cau mày nhìn anh ta, trong lòng thầm nghĩ vừa rồi cũng coi như là qua ải được, lấp bấp trả lời:

- Chuyện này... thực ra chúng tôi có quy định, không được lãng phí. Tôi sợ anh không uống hết nên tiết kiệm một chút, chỉ biến ra một lon... - Để anh ta không coi thường, tôi lại thu hết dũng khí nhìn vào đôi mắt của anh ta, - Thực ra một chai cũng không có vấn đề gì!

- Vậy sao? - Anh ta khẽ nhướn mày lên nhìn tôi, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười mà tôi không sao hiểu nổi, gương mặt lạnh lùng thoáng chốc trở nên dịu dàng. Mặc dù anh ta vẫn có vẻ không tin, nhưng lại nhận lon Coca mà tôi đưa và bật nắp lon, ngửa cổ lên uống.

- Chờ một chút... - Nhìn anh ta với sắc mặt bình thản, hoàn toàn khác với sự tưởng tượng của tôi, tôi đưa tay ra ngăn anh ta lại, bay tới trước mặt anh ta, mở to mắt nhìn một hồi lâu, cất tiếng hỏi yếu ớt trong ánh mắt lạnh lùng của anh, - Chẳng phải anh phải thể hiện sự kinh ngạc, sau đó là sùng bái tôi sao?

- Cô đang nằm mơ à? - Anh ta dùng ngón tay búng tôi ra, sau đó tiếp tục uống Coca. - Tôi không thêm để cho những biểu cảm ngu ngốc đó xuất hiện trên mặt tôi đâu.

- Anh...

Nên biết rằng chuyện tôi nhìn thấy sự ngượng mọ trên gương mặt của loài người đã trở thành chuyện như cơm bữa, bỗng dưng anh ta nói vậy khiến tôi giận lắm, suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Trong nháy mắt, anh ta đã uống hết Coca, bèn ném cái vỏ lon vào thùng rác, cầm giỏ thức ăn dưới đất lên, đi vào phòng bếp. Đi được mấy bước thì dừng lại, quay đầu nhìn tôi bằng ánh mắt rất đẹp, khiến tôi ngẩn ngơ mất mấy phút, nhưng ngay lập tức tỉnh lại bởi những gì anh ta nói:

- Chẳng phải là cô biết làm mọi việc sao? Vậy thì lại đây giúp tôi rửa rau.

- Được, được! - Quên mất nụ cười đầy toan tính của anh ta, tôi tưởng rằng anh ta sẽ giữ tôi lại ăn cơm, thế là vui vẻ đập đập đôi cánh bay về phía anh ta. Ui da, chắc chắn là anh ta đã nhìn thấy phép thuật của tôi nên quyết định chấp nhận tôi rồi.

- Đây là nguyên vọng thứ hai của tôi.

- Nay! - Bởi vì câu nói của anh ta khiến tôi phân tâm, dấn sâu vào người anh ta. Sau đó cùng với cử động của anh ta, tôi lại một lần nữa dấn sâu vào cánh cửa kính bên cạnh, giống y như một con ruồi bị đập chết.

Gương mặt tôi biến thành cái “bánh thịt” trên lớp kính lạnh lẽo, cả người trượt xuống, miệng vẫn còn tiếng kêu bất mãn:

- Đây không thể coi là nguyên vọng thứ hai được. Anh đừng hòng đòi đuổi tôi...

Nghe tôi nói thế, anh ta đặt giỏ xuống bàn, sau đó nhẹ nhàng nhặt tôi từ dưới đất lên, đặt lên bàn ăn, sau đó bình tĩnh nói một câu mà khiến tôi muốn tự sát ngay:

- Một con yêu tinh bay còn không nên thân thì làm được việc gì?

4. Chương 4

- Đây chỉ là tai nạn thôi mà. - Tôi day day cái mũi sắp tẹt dí của mình, yếu ớt phản bác lại câu nói không chút tình thương nào của anh ta, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh ta bằng vẻ thật đáng thương.

- Cô đã có một đôi cánh trên lưng thì cũng phải bắt chước cánh của thiên nga chứ, cái đôi cánh vừa mỏng dính như giấy rách, lại không bay được cao đó thì có tác dụng gì?

- Anh... - Tôi giận quá không biết phải nói gì.

- Rốt cuộc thì cô muốn gì? Lúc trước thì bám lấy tôi nói cái gì đó là nguyện vọng, giờ tôi nói ra thì không chịu thực hiện. Cô đi đi, tôi không có thời gian chơi cái trò chơi ấu trĩ này.

Anh ta đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, lại còn tỏ ý khinh khi tôi nữa chứ.

- Tôi không đi! Trước khi chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình thì tôi không đi đâu.

- Đây là nhà tôi! Tôi có quyền đuổi bất cứ người nào tôi không hoan nghênh ra khỏi nhà! - Anh ta chống hai tay vào nạnh, đôi mắt uy hiếp lướt nhìn cái vệt muối để trên salon.

Tôi thoáng chốc lùi về sau mấy bước.

Sao lại như thế? Hừ Diệp, sao mày lại chịu thua một con người đáng ghét như thế? Mày là yêu tinh có tiền đồ nhất trong thế giới yêu tinh cơ mà! Chắc chắn phải có biện pháp nào đó để anh ta chịu chấp nhận mày. Mau nghĩ đi. Mau nghĩ đi!

A! Có rồi! Chủ nhân trúng thưởng thứ 80000 từng dạy mình, đối với những kẻ hảo ngọt thì tuyệt kỹ hữu hiệu nhất là một nụ cười trong sáng. Hừ hừ, gã chủ nhân mới đáng ghét, anh phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng, anh đã ép tôi phải giở tuyệt kỹ ra! Chờ chết đi!

Tôi cúi đầu, chậm chậm điều chỉnh lại các cơ mặt của mình, hít hít mũi, cắn chặt môi, sau đó từ từ ngước đầu lên, một nụ cười ngây thơ, trong sáng mà ai nhìn cũng phải chết mê chết mệt đã ra đời. Tôi cố gắng để ánh mắt mình trở nên ngây thơ và vô tội, nhìn anh ta theo góc 45 độ, trong mắt còn nặn ra mấy giọt nước, cứ chạy vòng quanh trong mắt mà không rơi ra.

- Chủ nhân, anh đừng đuổi tôi đi. Giờ anh chưa nghĩ ra nguyện vọng gì cũng không sao, tôi có thể ở đây chờ cho tới khi anh nghĩ ra, bao lâu tôi cũng có thể chờ được.

Đứng trước lời thỉnh cầu của tôi, ánh mắt anh ta thoáng sững lại, tôi dường như có thể cảm nhận thấy cơ thể anh ta khẽ run rẩy. Ấy? Chẳng nhẽ tuyệt kỹ của tôi thực sự có uy lực lớn đến thế? Nếu không, sao sắc mặt anh ta lại có sự thay đổi kỳ lạ như thế? Đôi mắt vốn lạnh lẽo như băng hình như tách ra một đường, để cho sự dịu dàng khẽ len vào đó.

Tôi thấy hơi nghi ngờ, không biết bao lâu sau, anh ta im lặng quay đầu đi, thoát khỏi ánh mắt của tôi, lạnh lùng nói:

- Hừ, bỏ đi, nếu cô đã cầu xin tôi như thế thì tối nay cô ở đây.

Yeah! Anh ta cho tôi ở lại rồi!

Tôi len lén bụm miệng cười sau lưng anh ta, cố gắng để không phát ra âm thanh. Quả nhiên, đúng là tuyệt kỹ có khác! Tuyệt kỹ siêu phạm! Sau này phải dựa vào nó để sống giữa thế giới loài người rồi.

Đúng lúc tôi đang nghĩ thì anh ta lại mở miệng:

- Nhưng sau này đừng có để tôi nhìn thấy ánh mắt đó của cô nữa, nếu không sẽ được cư xử như ruồi đấy.

Thật đáng sợ! Anh ta có ý gì nhỉ? Chẳng nhẽ anh ta cũng biết tuyệt kỹ của tôi quá lợi hại nên không chịu cho tôi dùng sao? Tôi ngồi trong phòng bếp, rơi vào sự im lặng vô bờ.

Đúng rồi, anh ta nói tối nay tôi có thể ở lại đây, vậy còn nguyện vọng... Chẳng nhẽ ngày mai anh ta sẽ nêu ra tất cả nguyện vọng sao? Lần đầu tiên tôi gặp một người tùy tiện trước nguyện vọng của thần thánh như thế!

*

* *

Nhìn một bàn đầy thức ăn, tôi thẳm chảy nước miếng, nhưng vẫn không thể hiện ra. Mặc dù ánh mắt của tôi đã bán đứng linh hồn tôi. Không ngờ tay nghề của chủ nhân mới lại giỏi thế, sau này đi theo anh ta, chắc tôi sẽ được ăn ngon dài dài. Ha ha! Thực ra anh ta cũng nhiệt tình, hiếu khách ra phết!

Tôi nhìn chủ nhân mang món ăn cuối cùng ra bằng ánh mắt ngưỡng mộ, anh ta đặt hai cái bát lên bàn, sau đó chỉ vào một cái bát nhỏ hơn, nói với tôi.

- Đây là của cô, ăn đi.

- Ừm! Cảm ơn chủ nhân! - Tôi vui vẻ bay tới bên cạnh cái bát, nụ cười trên mặt còn lớn hơn cả cái bát trước mặt, nhưng ngay lập tức, nụ cười đó đông cứng lại. Tôi cúi đầu nhìn đôi đũa, chỉ sợ dùng hai tay của tôi thì thật khó nhấc được một chiếc đũa lên, chứ đừng nói là cả đôi.

- Nhưng cái này... cái này thì tôi ăn thế nào... - Tôi như chực khóc, ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân đã bắt đầu ăn.

- Tự nghĩ cách đi. - Anh ta không hề nhìn tôi, chỉ lạnh lùng buông ra mấy tiếng.

Người gì không biết?

Khóe miệng tôi bất mãn chuyển động, nhưng không dám nói ra, chỉ cúi đầu nhìn bát đũa lần nữa.

Thực ra đôi đũa và chiếc bát trước mặt tôi đã là loại nhỏ nhất của thế giới loài người rồi. Đũa là hai que tăm, bát chỉ là một cái đĩa nhỏ. Chỉ tiếc là nếu so với tôi thì dường như nó vẫn hơi to.

Tôi ầm ỨC dùng tay ôm đũa lên, nhìn anh ta lần nữa. Mặc dù tôi biết ở nhà một chàng trai mà muốn tìm bộ đồ ăn của búp bê là không thể, nhưng nói gì thì nói, anh ta cũng là chủ nhân, cũng nên giúp đỡ một chút chứ.

Hình như nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của tôi, cuối cùng anh ta cũng dừng lại, cúi đầu nhìn tôi. Mấy giây trôi qua, mới chậm rãi nói một câu khiến tôi muốn tự sát lần nữa:

- Lúc ăn cơm có thể ngồi lên ghế được không? Hoặc là... chỉ cần không dẫm lên khăn trải bàn là được, tôi vừa mới thay, nếu làm bẩn thì phải giặt cho tôi.

Khăn trải bàn...

Bắt tôi giặt cái thứ to dùng này thì khác nào hành hạ tôi. Mặc dù trong lòng thấy vô cùng bất mãn, nhưng tôi đành phải nhịn nhục, vẫy đôi cánh bay tới ngồi bên mép của cái bát, ôm một chiếc đũa cắm vào bát cơm.

Dùng cách này, tôi miễn cưỡng ăn được vài miếng, ánh mắt dừng lại trên mấy đĩa thức ăn để trên bàn, lại vui vẻ bay lên rồi dừng bên trên thức ăn.

Đĩa ngô xào vàng tươi khiến tôi sáng cả mắt.

- Wa wa! - Tôi vừa mới cầm đũa lên nếm thử đĩa ngô trông như được làm bởi đầu bếp của nhà hàng năm sao thì lập tức mắt tôi như rụng ra. Trời ơi! Cái mùi gì thế nào? Vừa chua, vừa mặn, lưỡi tôi tê cứng cả ra.

Anh ta cố tình chơi tôi sao? Muốn làm được một món ăn khó nuốt như thế này cũng đâu phải đơn giản!

Tôi cau mày lại, nhìn anh ta bằng ánh mắt vô cùng tội nghiệp, lúng búng nói:

- Cho dù anh muốn đuổi tôi đi thì cũng không cần phải đùa cợt với tôi như thế. - Rồi nhìn đĩa thức ăn được bày biện rất đẹp mắt trên bàn, tôi lại cảm thấy đói bụng, nuốt nước miếng ừng ực, bay về bát của mình, cúi đầu xuống, cầm đôi đũa khổng lồ lên tiếp tục ăn những hạt cơm nhạt nhẽo.

Là một công dân tốt không bao giờ kén ăn, tôi chưa bao giờ lãng phí một hạt cơm nào. Thượng đế, xin Người hãy tha thứ cho con, hôm nay thực sự là do bất đắc dĩ, không tin Người thử ăn xem, đảm bảo Người không chết thì cũng mất nửa mạng sống.

Nhưng mà lạ thật, vì sao anh ta lại ăn ngon lành như thế? Tôi nhìn anh ta xúc cả thìa ngô cho vào miệng bằng đôi mắt ngưỡng mộ.

Sau khi miễn cưỡng lắm mới ăn no được, tôi đặt đĩa xuống rồi bay lại phía anh ta:

- Anh có thể dạy tôi làm những món ăn này được không? Sau này tới ngày Cá tháng Tư, tôi có thể nấu để trêu chọc mọi người.

Không để ý tới sắc mặt anh ta đang sạm dần, bị bao phủ bởi một sự giận dữ, tôi nói tiếp:

- Vừa nãy anh còn ăn ngon lành như thế, có phải là định lừa tôi mắc bẫy không? Thực ra anh không cần phải miễn cưỡng, những món ăn này rất đẹp, tôi vừa nhìn đã muốn ăn ngay. Anh ăn nhiều như thế có buồn nôn không?

- Nói xong chưa? - Giọng nói của anh ta vang lên bên tai tôi, thoáng một chút giận dữ, nhưng lại biến mất như một cơn gió, chỉ để lại sự lạnh lùng không hề che giấu.

- Nói xong rồi.

- Vậy thì cầm miệng!

- Ừm. - Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại, bay về phía ghế của mình, nhìn chiếc khăn trải bàn rất sang trọng trước mặt. Trong không trung lại vang lên tiếng nói của anh ta:

- Tôi cảnh cáo cô, khi ở nhà tôi thì tốt nhất là nên yên lặng, nếu không tôi đảm bảo cô sống không qua đêm nay đâu.

- Ông trời ơi, tôi thu hồi lại câu nói anh ta nhiệt tình hiếu khách ban nãy...

- Ngồi xuống ghế, tôi buồn bã gơ tay phải lên thề thốt với ông trời.

Đúng thật là, chỉ biết mang vủ đập ruồi ra uy hiếp tôi. Mặc dù tôi không thể không thừa nhận là cái thứ đó thực sự có khả năng uy hiếp rất tốt.

- Cô đang lắm bầm cái gì thế? Đừng tưởng tôi không nhìn thấy cô thì không nghe thấy tiếng cô nói.

Tôi giật nảy mình bởi giọng nói đột ngột, gật đầu lia lịa, làm ra vẻ mình là chính nhân quân tử, không bao giờ nói dối.

- Có cần lần sau tôi dùng điện thoại ghi lại không?

- Không cần đâu. - Nghe câu trả lời hoàn toàn có vẻ không tin tưởng của anh ta, tôi chỉ đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cho tới khi anh ta ăn cơm xong tôi vẫn không dám phát ra âm thanh nào.

Nhìn anh ta đi vào bếp, không lâu sau lại vang lên tiếng rửa bát đĩa, tôi mới lặng lẽ bay tới chỗ cái điều khiển tivi trong phòng khách, dùng chân ấn lên cái nút màu đỏ để bật tivi, sau đó ngồi lên salon vui vẻ xem.

Ừm, ăn cơm xong xem tivi, đúng là biết hưởng thụ cuộc sống! Mặc dù cơm thực sự rất khó nuốt...

- Đúng rồi, anh tên là gì? Tôi vẫn còn chưa biết tên anh! - Rửa bát xong, anh ta ra khỏi phòng bếp, lúc đi ngang qua tôi, tôi bỗng dưng nhớ ra mình vẫn chưa biết tên anh ta, bèn cất tiếng hỏi.

- Hạ Thụy. - Anh ta cầm cái áo khoác trên salon lên, quay đầu lại nhìn tôi một lát, sau đó đi về phòng mình. - Cô cứ ngồi ở đây, không được vào phòng tôi.

- Được rồi, chủ nhân Hạ Thụy! - Tôi cố nén lại tiếng kháng nghị trong lòng, trả lời ngoan ngoãn. Hừ, cái gã cao ngạo này, tôi thề vào phòng anh để nghe anh chửi tôi.

Nghe tiếng tôi trả lời, anh ta quay đầu nhìn tôi một cái. Trong căn phòng tối mờ mờ, tôi không nhìn rõ biểu cảm trong mắt anh ta, chỉ cảm thấy đôi mắt sâu thẳm ấy đang hút tôi vào đó.

*

* *

Trời tối dần, tôi vẫn kiên nhẫn ngồi bên cạnh cái tivi. Đúng vào lúc tôi đang gắng sức xem, ca thán rằng sao người ta không phát minh ra cái kính “thu nhỏ” thì cửa phòng Hạ Thụ bật mở.

Tôi bất giác quay đầu lại, nhìn về phía anh ta. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn là tôi đã như bị xuất huyết não, suýt chút nữa thì đã chảy máu cam.

Hạ Thụ cúi trần, ôm một cái khăn tắm đi về phía phòng tắm, cũng may anh ta không quay đầu lại nhìn tôi, nếu không chắc chắn sẽ nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng của tôi.

Anh ta đi về phía phòng tắm, không lâu sau thì nghe thấy tiếng nước xả.

Tôi thần thờ nhìn theo hướng anh ta vừa đi, một lúc lâu sau vẫn chưa phản ứng lại được, cũng quên mất trong tivi đang phát bộ phim thần tượng mà tôi thích xem nhất, tôi bỗng dưng biến thành một món đồ chơi bất động.

Sao anh ta có thể cúi trần trước mặt tôi? Anh ta không biết nam nữ khác biệt sao? Mặc dù tôi là yêu tinh, nhưng cũng là một thực nữ trong trắng cao quý mà. Trời ơi, sao tôi lại gặp một gã chủ nhân vừa lạnh lùng, vừa ngang ngược, lại không biết liêm sỉ thế này hả trời!

- Đây đúng là... nơi... khủng khiếp... con người... khủng khiếp... - Tôi mở miệng ra lẩm bẩm nói, cúi đầu nhìn những ngón tay đang bối rối đan vào nhau của mình, trong đầu vẫn xuất hiện hình ảnh ban nãy.

Hu hu, sự trong trắng của tôi thế là bị hủy hoại rồi sao? Điều đáng sợ nhất là tôi bỗng dưng thấy tim mình đập mạnh khi nghĩ về thân hình của Hạ Thụ, chẳng nhẽ tôi là một “dâm nữ”? Wa! Tôi vỗ vỗ đầu mình, vùi đầu vào đầu gối, nói với mình hết lần này tới lần khác:

- Tiểu Hựu, đừng để bị dụ dỗ! Đừng để bị dụ dỗ! Đừng để bị dụ dỗ!

- Cô đang lẩm bẩm cái gì đấy?

Đúng vào lúc đầu óc tôi đang kiên quyết chống đối lại mọi thứ thì một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi, khiến tôi giật mình ngẩng đầu lên.

Trời ơi, làm ơn đừng dọa tôi như thế được không? Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt ai oán.

Hạ Thụ đã tắm xong, dùng chiếc khăn bông lau mái tóc ướt sũng, vẫn cúi trần, ngồi xuống bên cạnh tôi, rất gần, hơi nóng bốc ra từ người anh ập tới bên tôi.

Đứng trước sự hấp dẫn chết người ấy, tôi dùng tay phải giữ chặt các ngón tay trái của mình, cố gắng để không chạm vào vòng ngực săn chắc của anh, nuốt nước miếng.

Chóng mặt quá...

Hơi nóng bốc lên, tôi lùi về sau một chút, ngồi xa thêm một chút, sau đó chớp đôi mắt lớn nhìn chàng trai đang bị bao phủ bởi hơi nước, tâm trạng kích động cuối cùng cũng bình tĩnh lại được.

- Sau này ở nhà anh có thể mặc... kín đáo hơn được không? - Tôi cúi đầu, thận trọng ngược mắt nhìn anh.

- Không được. - Anh ta lập tức phủ định. - Đối với một con ruồi chỉ tạm thời sống ở nhà tôi thì tôi không cần phải thay đổi thói quen sống của mình. Đúng rồi, vừa nãy tôi hỏi cô đang lẩm bẩm một mình cái gì?

- Tôi đang nói... - Trong lòng tôi vẫn còn nhớ câu nói lúc trước của anh, giờ bị anh ta hỏi vậy, nhất thời khựng lại, lập tức suy nghĩ, chỉ vào tivi nói. - Tiết mục trên tivi rất hay!

- Vậy sao? - Anh ta quay lại nhìn màn hình tivi, nụ cười mặc dù vẫn rất lạnh lùng nhưng lại khiến tôi cảm thấy thật kỳ dị, - Không ngờ yêu tinh kỳ lạ thật, thích xem quảng cáo.

- Quảng cáo? - Cả người tôi cứng đờ lại, ánh mắt tôi chuyển từ anh ta sang màn hình tivi, vừa ép mình phải chấp nhận cái độ lớn của chiếc tivi, vừa ho khan một tiếng, sau đó nói, - Thực ra ban nãy chiếu phim...

- Tôi còn chưa nói xong đã thấy tiết mục quảng cáo trên tivi kết thúc, xuất hiện một hình ảnh hoạt hình rất kỳ quái: “Hy Dương Dương và con sói xám”, tập 2.

Mấy giọt mồ hôi lạnh nhỏ tong tong từ trên trán xuống. Nhìn vào màn hình tivi, tôi sững người một hồi lâu không biết nên nói gì.

- Không ngờ cô thích xem phim hoạt hình. - Anh ta liếc xéo tôi một cái, sau đó đứng lên, đi về phía phòng bếp, dừng lại trước tủ lạnh, mở và lôi ra một lon nước ngọt, quay đầu nhìn tôi. - Cô muốn uống không?

Tôi lắc đầu, nhưng nghĩ sao lại gật đầu. - Anh lấy một cái thìa rồi rót ra cho tôi, uống bằng lon một lần. - Không thể không nói một chút, để dùng được cái ống hút nhỏ nhất đối với tôi cũng là một chuyện vô cùng đau khổ, do đó tôi thường uống nước bằng cách “liếm” như mèo.

Cũng may lần này Hạ Thụ có nhân tính hơn một chút, anh ta đổ mấy giọt nước ngọt ra một chiếc thìa khá lớn rồi đặt lên bàn trước mặt tôi. Tôi bay lên mặt bàn thủy tinh, cúi đầu vào đó, liếm nước ngọt, sức nhớ ra, tôi ngẩng đầu lên hỏi Hạ Thụ lúc này đang ngồi trên salon, cầm điều khiển từ xa để chuyển kênh:

- Thế tối nay tôi ngủ đâu?

- Phòng khách - Anh ta không nhìn tôi, chỉ tiếp tục chuyển kênh.

- Phòng khách? - Tôi nhìn anh ta đầy nghi hoặc, ánh mắt dần dần lướt quanh phòng khách.

Ánh mắt tôi lướt qua từng món đồ trang trí, cuối cùng lại dừng lại trên người Hạ Thụ:

- Nơi này không có chỗ nào ngủ được. - Cái giỏ màu xanh duy nhất trông có vẻ làm giường được thì đã đựng đầy hoa quả.

- Ngủ trên salon là được rồi. - Anh ta chỉ lên salon, thản nhiên nói. - Tôi tin là với thân hình bé nhỏ của cô thì ngủ đâu chả được.

Sau khi đã chuyển tất cả các kênh, anh ta chán nản tắt tivi, ném cái điều khiển lên bàn rồi đứng lên đi về phòng ngủ.

Ngủ trên salon sao? Thực ra cũng không tệ. Hơn nữa anh ta còn vào phòng ngủ lấy chăn cho tôi mà, xem ra con người này không quá lạnh lùng! Tôi nhìn anh ta cảm kích, nói với theo một câu:

- Không cần chăn to quá đâu.

Hai tay tôi áp lên má, mỉm cười hạnh phúc ngồi trên salon, chờ đợi cánh cửa đóng im ỉm một lần nữa mở ra.

Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua.

...

Hai mươi phút đã trôi qua.

Qua khe cửa, tôi thấy phòng ngủ của anh ta đã tắt đèn, nụ cười trên mặt tôi đông cứng lại. Nếu tôi không đoán nhầm, thì anh ta hoàn toàn không nghĩ tới việc lấy chăn cho tôi, anh ta ném tôi ở phòng khách, để tôi tự sinh tự diệt.

Sao lại có người tàn nhẫn như thế?

Tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng ngủ, chỉ hận là không thể dùng ánh mắt để khoét trên đó một cái lỗ. Hu hu, bị thảm quá!

Rất lâu sau, khi tôi cảm thấy hành động của mình thật ngu ngốc, cứ cho rằng tôi nhìn mù cả mắt cũng không thể khoét một cái lỗ ở trên cánh cửa đó, tôi hít hít mũi, chấp nhận số phận của mình, tắt đèn phòng khách rồi ngồi bó gối trên salon.

Cơn gió đêm lạnh lẽo thổi qua người, khiến tôi run rẩy. Tôi hà hơi vào lòng bàn tay, chu miệng:

- Làm gì có ai đối xử với khách như thế!

Rõ ràng là coi thường yêu tinh mình mà!

Ngồi trên salon có thể nhìn thấy cơn gió đêm đang ve vuốt qua những ngọn cây ngoài cửa sổ, phát ra những âm thanh xào xạc. Bên ngoài cửa sổ thì thoảng lại sáng lên ánh đèn pha của ô tô, lần nào tôi cũng tưởng là có ma tới.

Tôi cứ ngồi trong tâm trạng thấp thỏm, sợ hãi như thế, tôi cố gắng bắt mình nhắm mắt lại, nhưng sợ mình nhắm mắt thì ma sẽ lên tới tấn công, đành mở mắt chong chong nhìn vào phòng khách tối om.

Gâu! Gâu! Gâu!

Không biết tiếng chó nhà ai ở dưới lầu vang lên, đôi vai tôi run rẩy, lạnh tới mức co ro lại. Không thể chịu nổi sự kích thích tinh thần khiến tôi sắp sụp đổ này nữa, hai tay tôi bịt chặt miệng, phát ra tiếng khóc rầm rứt.

- Hu hu hu...

Bố mẹ, con chưa bao giờ nghĩ có một ngày con lại nhớ bố mẹ như thế... con muốn về nhà... con nhớ cái giường của con...

Gâu! Gâu! Gâu!

Tiếng khóc hòa lẫn với tiếng chó kêu trở nên thật nổi bật trong đêm khuya thanh vắng.

- Khốn nạn, có kẻ vẫn ngủ ngon lành trong phòng, vứt mình ở đây một mình. - Từng giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt to tròn, rơi lên lòng bàn tay tôi, những giọt nước mắt nóng hổi rơi vào tim tôi. Tôi đã làm yêu tinh bao nhiêu năm nay, nhưng chưa bao giờ gặp một chủ nhân nào độc ác như thế.

Chó vẫn sủa, cơn gió điên cuồng lướt qua trên mặt tôi, suýt chút nữa thì đã thổi tôi tới vách tường như thổi tờ giấy ăn đặt trên bàn. Tôi đưa tay ra giữ chặt salon để mình không mất mạng.

Đêm còn dài lắm, nếu cứ thế này đến sáng thì chắc tôi điên mất.

Tiếng khóc của tôi nghe càng thêm ai oán trong đêm.

Lâu lắm tiếng chó sủa dưới lầu mới dừng lại, cơn gió cũng không còn mạnh như lúc trước nữa, tôi hơi yên tâm một chút thì một chiếc ô tô lướt qua, tiếng còi như muốn xé rách cả màn đêm.

- Wa wa wa! - Tôi giật mình, không chịu nổi nữa, ngoác miệng ra khóc lớn.

- Cô có thể đừng khóc được không?Ồ ào thế tôi ngủ sao được! Tôi chưa bao giờ thấy một con ruồi nào lại lảm nhảm như thế. - Lúc này, cửa phòng mở ra, Hạ Thụ khoác một chiếc áo khoác ngoài bước ra. Anh bật đèn, nhìn tôi đang lảm nhảm nước mắt trên salon, bực mình nói.

- Anh còn dám nói à... Một mình anh ở trong phòng ngủ trên chiếc giường ấm áp, nhẩn tằm vứt tôi trên salon cho gió thổi bay. Anh có biết không... lạnh lắm... hơn nữa buổi tối thật đáng sợ...

- Có con ruồi nào ngủ trên giường không hả? - Giọng nói của anh ta vẫn lạnh như băng.

- Wa... hu hu... - Thấy anh ta không những không an ủi mình mà lại còn công kích, tôi càng khóc dữ hơn, dùng tay lau bừa những giọt nước mắt trên mặt. - Sao anh có thể đối xử với tôi như thế!

Thấy tôi trách cứ, trong mắt anh ta thoáng một tia bất nhẫn, đôi môi hơi run rẩy, giọng nói mềm hơn rất nhiều, đưa tay ra nhắc tôi lên, vào lúc tôi tưởng anh ta đã động lòng an ủi tôi thì anh ta lại ném tôi vào cái thùng rác gần đó.

Tôi ngã phịch lên củ cà rốt, mặc dù không đau nhưng cũng hoa mày chóng mặt. Vào lúc tôi đang định lên tiếng phản đối thì hai cục giấy vo tròn bị ném lên người tôi, khiến tôi không thể nhúc nhích nổi.

Hạ Thụ cầm quyển danh bạ điện thoại lên, xé thêm hai tờ nữa, vo tròn rồi ném vào thùng rác, sau đó cao giọng nói:

- Tối nay ngủ trong đó đi. Bao nhiêu giấy làm chần cho cô rồi đấy.

- Anh... vô nhân tính!

Nghe thấy lời anh ta, ngọn lửa giận kìm nén trong lòng tôi cuối cùng cũng trào phun như núi lửa!

Nhưng anh ta hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ của tôi, vẫn thản nhiên đi vào phòng, tắt đèn, đóng cửa lại, tôi từ trong thùng rác bay ra, đứng trên miệng thùng rác nhìn anh ta cầm hạn.

Trái tim tôi đã bị anh ta cửa hàng ngàn nhát dao.

Đêm vẫn còn dài lắm...

Tôi không thể nhìn cánh cửa đóng im ỉm mà nguyên rửa anh ta cả đêm được! Haiz, để sáng mai đôi cánh của mình không chết, tôi không thể không chui vào cái thùng rác vứt đầy giấy vụn, co mình trên củ cà rốt, nhắm mắt lại.

5. Chương 5: Không Được Gọi Tôi Là Con Ruồi Ngu Ngốc

Trời sáng dần. Mặt trời đã lộ ra khỏi đường chân trời, lưới biếng tỏa những tia sáng chói mắt, ánh sáng màu hoàng kim trải tràn mặt đất.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy dường như có thứ gì đó chạm vào lưng, cảm giác lúc nhẹ, lúc mạnh khiến tôi thấy hơi lạ, nhưng cũng có cảm giác rất thực.

- Này... - Cuối cùng không chịu nổi cảm giác buồn buồn đó, tôi giận dữ mở bừng mắt, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một kẻ chơi khăm nào đó, nhưng chỉ thấy trước mặt mình một màu trắng tinh, chẳng có gì cả.

Cái gì đó vẫn gài vào lưng tôi, tôi khựng lại một hồi lâu, cuối cùng cũng ý thức được tình trạng hiện tại của mình - Đêm qua hình như tôi đã ngủ quên trong thùng rác. Thế thì bây giờ tôi đang ở...

Tôi cúi đầu nhìn lại mình. Tôi gối đầu lên củ cà rốt bằng bông, trên người tôi là mấy viên giấy vo tròn, không biết từ lúc nào cả người đã lún sâu vào bên trong thùng rác.

Tôi cười ngốc hai tiếng, không ngờ thùng rác lại ấm áp như thế, ngủ cũng dễ chịu lắm. Hả, thùng rác?

Cuối cùng thì tôi cũng mơ màng tỉnh lại, kinh ngạc mở lớn miệng, hai tay đưa về đằng sau, những tờ giấy bên cạnh bị bắn ra ngoài. Khoảng trống sau khi những tờ giấy bắn ra ngoài khiến tôi nhìn thấy rõ vật đang chạm vào lưng tôi là một ngón tay! Còn tôi lúc này đang chống cằm lên trời, đầu thì cắm vào trong thùng rác, một tư thế vô cùng “mất thể diện”.

Hôm qua tôi đã ngủ quên trong này, hơn nữa còn nằm mơ được ăn đùi gà! Nghĩ tới đây, suýt chút nữa tôi đã cắm đầu sâu hơn vào thùng rác. Nhưng lý trí nói cho tôi biết, tôi không thể coi thường cái vật vẫn gài vào lưng tôi này, thế là tôi ngẩng phắt đầu dậy, hùng hổ nhìn cái sinh vật kỳ quái đó.

- Anh có thôi đi không hả? - Tôi nhìn ngón tay thon dài trước mặt, hai con ngươi suýt chút nữa thì lòi cả ra ngoài, giận dữ ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của ngón tay đó, Hạ Thụ, - Mới sáng sớm, anh không làm gì thì đi ngủ, nghịch ngợm cái gì?

Tôi giận dữ nhìn gương mặt đã ngủ thoải mái cả đêm trên giường, lại còn ném tôi vào trong thùng rác, còn anh ta thản nhiên cầm chiếc lá của củ cà rốt, lòi nó ra khỏi thùng rác.

- Tôi tới để thông báo cho cô biết, trời sáng rồi, tôi phải ra ngoài, cô lập tức biến khỏi đây cho tôi. - Hạ Thụ dường như hoàn toàn không nghe thấy những gì tôi nói, rút bàn tay của mình về, cho tay vào túi quần, sau đó cúi đầu lạnh lùng nhìn tôi, trong mắt không có chút tình cảm nào. - Đừng ở lì trong nhà tôi.

Anh ta... anh ta đuổi tôi đi? Không phải chứ, chẳng phải anh ta đã cho tôi ở lại rồi sao?

Làm gì có ai như thế chứ, sáng sớm gọi người ta dậy đuổi đi? Tôi vừa chu miệng nhìn anh ta, vừa nghĩ bụng đầy bất mãn.

- Này, chẳng phải anh đồng ý cho tôi ở lại rồi sao?

- Ai bảo là tôi cho cô ở lại, tôi có lòng cho cô ngủ nhờ một đêm thôi, hừ, cô tưởng là tôi sẽ bị cái dáng vẻ buồn nôn của cô lừa à? - Hạ Thụ nhìn tôi chằm chằm, tiếp tục dùng tay gãi gãi vào người tôi. - Này, mau lên, lập tức biến khỏi nhà tôi.

Làm gì có chuyện nào vô lý như thế! Anh ta dám nói là tôi buồn nôn! Wa wa, tôi giận thật rồi đấy! Nhưng ở đây dù sao cũng là nhà anh ta, cho dù tôi có giận đến đâu cũng không thể phát tiết ra được, hiện giờ tôi đang cầu xin anh ta giữ tôi lại mà.

- Nhưng... - Tôi khó khăn lắm mới đứng ngay ngắn được, hai tay đặt lên miệng thùng rác, ngược cái đầu đáng thương lên nhìn anh ta, - Nếu tôi rời khỏi đây thì nhiệm vụ chưa hoàn thành, sẽ không thể quay về được. Nếu như thế thì tôi sẽ phải lang thang ở thế giới loài người. Anh tốt bụng như thế, sẽ không nhìn tôi phải lang thang đầu đường xó chợ đâu nhỉ?

Tôi nhìn thẳng vào anh ta bằng ánh mắt vô cùng chân thành, hy vọng anh ta có thể cảm nhận được sự kỳ vọng to lớn của tôi. Hạ Thụ hôm nay đã thay mặc một bộ đồ thể thao của trường màu tối, trông vô cùng đẹp trai. Tóc anh chải gọn gàng, rủ xuống trước trán nhưng vẫn không thể nào che giấu nổi vẻ lạnh lùng. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh sáng lấp lánh, đôi môi mỏng hơi mím lại:

- Tôi chỉ cảm thấy tôi không nên nuôi một thứ còn giống ruồi hơn cả ruồi ở nhà mình.

Cái thứ giống ruồi còn hơn ruồi là ý gì? Hai hàng lông mày tôi cau lại, trong mắt đặt một dấu hỏi to đùng. Đường như anh ta cũng nhận ra sự khó hiểu trong tôi, chẳng nói gì nữa, chỉ nhướn mày nhìn tôi.

- Con ruồi mà anh nói không phải là tôi chứ? - Tôi hoài nghi cất tiếng hỏi.

- Cô nghĩ sao? Thưa cô ruồi! - Đôi môi Hạ Thụ nở một nụ cười đáng ghét.

Trên mặt tôi lập tức tách ra thành hàng ngàn kẽ nứt. Hu hu, đừng giận, đừng giận, tôi tuyệt đối không thể nổi giận. Giờ đây mà nổi giận thì coi như xong! Để hoàn thành nhiệm vụ, tôi nhất định phải nhẫn nhục.

- Hạ Thụ? - Tôi cố nén ý muốn đánh anh ta một trận, bay khỏi mép thùng rác, tới trước mặt anh ta, cuối cùng dừng lại ở tầm mắt của anh ta, dùng một giọng ngọt như mía lùi. - Cho tôi ở lại đây đi, sẽ không làm... phiền anh quá đâu.

Anh ta nhìn tôi, cau mày lại, ánh sáng trong đáy mắt dần bị sự lạnh lùng che phủ. Anh ta đưa tay ra gạt tôi sang một bên, sau đó quay đầu lại, cầm cái ba lô trên salon, đeo lên lưng, chẳng nhìn tôi lấy một cái:

- Hôm nay tôi phải thi, không lo được chuyện của cô. Nhưng tôi cảnh cáo cô, tối nay tôi về nhà không muốn nhìn thấy cô nữa. Bởi thế tốt nhất là cô yêu tinh biến khỏi nhà tôi, nếu không tôi chỉ có thể dùng vĩ đập ruồi để hầu chuyện cô thôi.

Vĩ đập ruồi?

Tôi cứ gặp phải cái từ này là tư duy lập tức trở nên trì độn, bất giác lại nghĩ tới cảnh tượng “cử tử nhất sinh” ngày hôm qua, cả người run rẩy bầy. Giây phút tôi vẫn còn đang thất thần vì sợ hãi thì anh ta đã mở cửa ung dung đi ra ngoài, chẳng để lại lấy một cái bóng.

- Hạ Thụ... - Nhìn anh ta nói xong rồi chẳng hề do dự bỏ đi, đôi cánh vốn đang vui vẻ bay lượn của tôi bỗng dừng mềm oặt, rơi lên lớp ghế salon êm ái, - ít nhất thì cũng cho tôi ăn xong bữa cơm rồi đi chứ...

Wa, thế nào gọi là “ăn xong bữa cơm rồi đi”? Từ lúc nào tôi trở nên không có chí khí như thế, tong tình huống nghiêm trọng như thế này mà còn nhớ tới chuyện ăn cơm? Huống hồ cơm Hạ Thụ nấu thực sự rất khó ăn!

Nhưng anh ta đã đuổi tôi đi rồi, tôi không thể cứ mặt dày ở lại đây được!

Hơn nữa nhìn anh ta có vẻ rất nóng tính, nói không chừng nếu tôi không đi thì hậu quả sẽ vô cùng thê thảm. Nghĩ lại lời cảnh cáo cuối cùng của anh ta, tôi tuyệt vọng nhìn lên trần nhà.

Thượng Đế ơi, nếu có miếng đậu phụ nào thì con sẽ ném nó vào tường!

Tôi nằm trên salon, ánh mắt thoảng qua một tia thất vọng, đôi cánh trong suốt cũng nhẹ nhàng chuyển động đằng sau lưng sau mỗi cơn gió, nâng người tôi lên.

Không ngờ tôi làm việc chăm chỉ như thế mà lại bị người trúng thưởng chê bai. Không biết ông chủ mà biết có cho rằng tôi làm việc không chăm chỉ mà trừ tiền lương của tôi không.

Nghĩ tới đây, sống mũi tôi cay cay, một giọt nước mắt dâng lên. Vào lúc tôi đang chuẩn bị khóc vì không biết phải làm thế nào thì khước mắt tôi liếc thấy một quyển sổ nhỏ màu xanh đậm đặt trên mặt bàn thủy tinh, thế là tôi nhẹ nhàng bay về phía đó, dừng lại bên cạnh quyển sổ, thấy trên đó có mấy chữ

“Thẻ dự thi”.

Thẻ dự thi! Hình như Hạ Thụ nói hôm nay anh phải đi thi, nhưng anh lại quên không mang thẻ dự thi!

Ba chữ “Thẻ dự thi” màu vàng in trên nền quyển sổ xanh bồng bềnh tỏa ánh sáng lấp lánh, dường như bảo vật mà ông trời ban tặng cho tôi đang tỏa hào quang.

Ha ha, có lẽ là ông trời thực sự cho tôi cơ hội! Nếu tôi mang chiếc thẻ dự thi này tới cho Hạ Thụ, nói không chừng anh ta sẽ giữ tôi lại để cảm ơn. Tôi cúi đầu nhìn tỷ lệ giữa chiếc thẻ dự thi và thân hình tôi, phát hiện ra nếu cứ cầm như thế tới trường Hạ Thụ thì rất là mệt. Hơn nữa dọc đường biết bao nguy hiểm, nói không chừng sẽ có người tưởng tôi là ruồi mà đập chết. Tôi mím môi suy nghĩ một lát, để đảm bảo sự an toàn của bản thân, cuối cùng tôi đặt tay lên miệng, lẩm bẩm một câu thần chú.

Nghe thấy “bùm” một tiếng, một làn khói trắng bao trùm lấy tôi. Trong làn khói đó, tôi cảm thấy cả người mình lớn dần, lớn dần, cảnh vật trước mắt cũng nhỏ dần. Sau đó, làn khói trắng tan biến. Cuối cùng, khi làn khói trắng đã hoàn toàn biến mất, mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng, tôi nhìn mình trong tấm gương đặt ở phòng khách, đắc ý mỉm cười.

Tôi trong gương đã biến thành một cô gái bình thường, mặc dù... - tôi hơi cau mày - hình như hơi thấp hơn những cô gái bình thường khác một chút.

Tôi suy nghĩ, bồng bềnh hiểu ra, lập tức nóng bừng mặt. Có phải vì hồi nhỏ tôi không thích ăn cơm nên phát triển không tốt không nhỉ? Chắc chắn là thế rồi!

Tôi vội vàng “bắt” cái suy nghĩ mất mặt này cất vào trong đầu, đang định đi ra ngoài thì phát hiện ra trên người mình vẫn mặc quần áo của thế giới yêu tinh. Còn nhớ rất lâu trước kia, lần đầu tiên tôi mặc chiếc váy rộng rãi này đi trên đường phố của loài người, suýt chút nữa đã bị người ta tưởng là tâm thần.

Nghĩ lại kỷ niệm đáng sợ khi đó, tôi vội vàng quay người chạy vào phòng của Hạ Thụ, mở tủ quần áo của anh ra, lấy một chiếc áo sơ mi trắng trông vào người. Mặc vào, tôi mới phát hiện ra đúng là kỳ cục...

Chiếc áo của Hạ Thụ mặc lên người tôi xong trông vô cùng hoạt kê, cái áo vốn cũng chẳng to lắm nhưng sao mặc vào người tôi lại thành một cái váy dài tới đầu gối?

Tôi đành cởi cái áo ra, lục tìm trong tủ quần áo, khó khăn lắm mới tìm được một bộ quần áo của Hạ Thụ hồi còn nhỏ và khoác vào người, sau đó chạy ra lấy cái thẻ dự thi rồi lao ra khỏi phòng.

Trên thẻ dự thi có ghi tên của Hạ Thụ, có cả phòng học, mã số học sinh và tên trường. Tôi đi dép lê chạy trên phố đông người, bất chấp ánh mắt kỳ quái mà mọi người đang nhìn tôi, nín một người đàn ông trung niên đang đi đường, nhìn có vẻ hiểu biết lại, sau đó lễ phép hỏi:

- Chú ơi, cho cháu hỏi Học viện Thượng Dục ở đâu được không ạ?

Người đàn ông trung niên dừng lại, cau mày nhìn tôi một cái, có vẻ rất bức mình. Trời ơi, từ lúc nào con người trở nên không thân thiện như thế này? Một lúc lâu sau, ông ta mới gật đầu, chỉ tay về bên xe đằng trước, trả lời tôi:

- Ra đó ngồi xe số 54 là tới.

Tôi gật đầu, mặc dù vẫn còn bán tín bán nghi với câu trả lời của ông ta, nhưng tôi vẫn cảm ơn, cũng chẳng còn thời gian hỏi người khác nữa, đành vừa ca thán con người ngày nay càng ngày càng lạnh lùng, vừa chạy ra bên xe.

Không còn sớm nữa nên người chờ xe cũng không nhiều. Tôi nhẹ nhàng lên xe, nhìn những người đang đứng trước đang bỏ một đồng xu vào cái thùng, mới nhớ ra...

Chết rồi, quá lâu không tới thế giới loài người nên tôi quên mất đi xe phải trả tiền. Tôi vội vàng quay người xuống xe về nhà lấy tiền, nhưng tài xế đã đóng cửa, đạp côn rồi khởi động xe.

Tôi toát mồ hôi lạnh, chẳng nhẽ tài xế không biết rằng phải thu tiền xong thì mới lái xe sao? Bây giờ xe đã chạy rồi, sao tôi lại xuống giữa đường được?

- Sao cô vẫn chưa bỏ tiền vào? Chẳng nhẽ định trốn vé à? - Viên tài xế đang lái xe thấy tôi vẫn bất động, bèn quay sang lườm tôi một cái, bực mình hỏi.

- Cháu không có... - Vừa thấy những bắp thịt nổi cuộn cuộn trên cánh tay người tài xế, tôi đã ấp úng, vội vàng giải thích, thò tay vào túi áo khua khoắng, nhưng trong đó đương nhiên là không có gì. Hu hu, làm thế nào đây? Tôi là một con yêu tinh cà rốt đáng yêu nhất của thế giới yêu tinh, chẳng nhẽ là phải chịu vết nơ là trốn vé xe buýt sao?

Khi tôi quay về thế giới yêu tinh, chắc chắn các bạn sẽ cười thối mũi tôi mất!

Sau này khi tôi kết hôn, chồng tôi sẽ cười thối mũi tôi mất!

Sau này khi tôi sinh con, người khác cũng sẽ cười thối mũi mẹ nó mất!

Sau này khi con tôi có con, những người bạn ở nhà trẻ sẽ cười thối mũi bà nội nó mất!

Sau này khi tôi chết, trên bia mộ cửa tôi sẽ khắc dòng chữ “Tùng trốn vé xe buýt”, người quét mộ sẽ cười thối mũi tôi mất!

Trời ơi! Tôi tuyệt đối không thể để một vết nơ như thế theo tôi suốt đời! Có ai có thể giúp tôi không? Ai giúp tôi không? Tôi dùng ánh mắt cầu cứu nhìn mọi người trong xe, nhưng tất cả đều đang quay đầu đi, không ai nhìn tôi. Nếu không thì người ta sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường, tôi bỗng dưng bị đã kích ghê ghớm. Haiz, thì ra không chỉ là Hạ Thụ, tất cả con người đều đã trở nên quá lạnh lùng.

- Nếu cô không trả tiền xe thì tôi sẽ đuổi xuống đấy. - Vào lúc tôi đang cảm thấy bơ vơ nhất thì lời nói của viên tài xế như một đòn đánh nặng hơn vào tôi.

Bây giờ mà xuống xe rồi đi tới trường, đừng nói là tôi không biết đi thế nào, cho dù có biết đường thì chắc chắn cũng không kịp đưa thẻ dự thi cho Hạ Thụ. Như thế anh ta sẽ đuổi tôi ra ngoài, nhiệm vụ của tôi sẽ thất bại. Nghĩ tới ánh mắt chê bai của Hạ Thụ dành cho tôi, tôi lại chán nản cúi đầu. Thôi bỏ đi, có lẽ tôi không nên tới với thế giới loài người...

- Chờ một chút, chú tài xế, cháu trả tiền giúp cô ấy. - Bỗng dưng một chàng trai cao lớn từ dưới xe đi lên.

Lời nói của anh giống như ánh mặt trời đầu tiên của buổi sáng, chiếu rọi cả thế giới tăm tối, và cứu thoát tôi lúc đó đang tuyệt vọng!

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ, mái tóc ngắn màu nâu của anh tỏa sáng dưới ánh nắng, thân hình gầy gầy, mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen giống y như cái mà Hạ Thụ mặc lúc sáng, gò má trắng trẻo bị mái tóc che khuất.

Thấy anh nhét đồng tiền xu vào cái thùng thu tiền, sau đó một âm thanh rõ ràng vang lên, trái tim treo lơ lửng này giờ của tôi cuối cùng cũng về đúng vị trí.

- Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu lắm! - Tôi suýt chút nữa thì đã bật khóc vì vui mừng, kích động nói lớn.

- Không cần cảm ơn, chỉ có 1 tệ thôi mà. Nhìn cậu thì chắc là có việc gì gấp quá nên quên mang tiền phải không? Lần sau thì phải nhớ đấy nhé. - Nụ cười của chàng trai rạng rỡ như ánh mặt trời.

Ôi, người này thân thiện quá! Sau khi tới thế giới loài người, tôi vẫn chưa gặp người nào thân thiện và dịu dàng như thế, thật là cảm động quá xá. Tôi vô thức bước chân theo chàng trai, ngồi xuống vị trí bên cạnh anh.

- Tớ nhận ra bộ đồng phục của cậu, cậu là học sinh của Học viện Thượng Duy à? - Tôi thân thiện nhìn anh hỏi.

- Đúng thế, có phải cậu cũng đi thi như thế không, tốt quá, cuối cùng thì cũng có người giống tớ. - Chàng trai dường như cảm thấy rất may mắn, vỗ ngực nói.

- Xin lỗi, tớ không đi thi, tớ mang thẻ dự thi ột người bạn. - Mặc dù thấy hơi có lỗi nhưng tôi vẫn phải giải thích.

Chàng trai lập tức như quả bóng xì hơi, cả người mềm nhũn ra.

- Vậy sao? Cậu không đi thi à, chẳng nhẽ cả trường chỉ có một mình tớ đi muộn thôi sao? Trời ơi, sao mà thê thảm quá!

- Ôi trời, cậu tốt bụng như thế, chắc chắn là kịp giờ thi thôi, đừng có bi quan như vậy. Tớ sẽ cầu nguyện giúp cậu. - Tôi vội vàng an ủi anh.

- Cảm ơn cậu nhé. Nhưng giờ đang là giờ tắc đường, khả năng không bị muộn là rất thấp. Trời ơi, không phải tớ cố ý ngủ nướng đâu. Nếu không kịp giờ thi, bị lưu ban, lưu ban thì không được học cùng lớp với Hạ Thụ nữa... ông trời phù hộ, tớ nhất định phải kịp giờ!

Chàng trai chấp hai tay lại, nhìn ra ngoài cửa sổ lẩm bẩm nói.

- ... Con không muốn bị lưu ban, con muốn học cùng lớp với Hạ Thụ. Ông trời ơi, thi xong con sẽ đi dâng lễ cho ông, đốt hương cho ông, gọt hoa quả cho ông, giặt dép cho ông...

Hả? Hạ Thụ? Hình như tôi vừa mới nghe thấy tên Hạ Thụ, chẳng nhẽ anh ta quen Hạ Thụ sao?

- Đây... cậu là bạn của Hạ Thụ à?

- Cậu cũng quen Hạ Thụ à? Đúng thế, bọn tớ học cùng lớp. Nhưng nếu hôm nay tớ không kịp thi thì sẽ bị lưu ban, như thế sau này không được học cùng lớp với cậu ấy nữa. - Giọng nói của anh có gì đó buồn rầu, ánh mắt cũng tối dần đi, hai tay nắm chặt vào nhau cầu nguyện.

Thì ra anh ta là bạn của Hạ Thụ. Ha ha, bạn của chủ nhân thì cũng là bạn của tôi, tôi nên giúp anh ấy mới đúng!

Nhìn chàng trai đang buồn rầu lo nghĩ bên cạnh, tôi đưa tay ra sau lưng, biến ra một cái cài áo hình con bướm đặt ra trước mặt anh, sau đó cười cười nhìn anh:

- Đừng chán nản như thế, trên thế giới này luôn luôn có kỳ tích xuất hiện. Cái cài áo hình bướm này là vị thần may mắn, giờ tớ tặng cho cậu, tin rằng nó có thể phù hộ cho cậu.

“Bình”.

Tôi còn chưa nói xong, phía trước xe đã phát ra một âm thanh không lớn lắm. Tôi hơi dừng lại một chút, tưởng là xe va phải một hòn đá nhỏ nên không chú ý lắm, lại tiếp tục nhìn chàng trai.

Ánh mắt anh hơi nghi hoặc, một lúc lâu sau mới đưa tay ra, từ từ cầm cái cài áo trong tay tôi lên, đặt vào tay mình.

- Tớ hy vọng Hạ Thụ có thể sống thật vui vẻ, cậu là bạn của anh ta, ngày nào cũng phải sống vui vẻ. Còn nữa, tin tớ đi, sẽ có kỳ tích xuất hiện! - Tôi an ủi anh, đưa tay ra làm dấu “cổ lên”, sau đó mỉm cười an ủi.

Chàng trai vẫn nhìn tôi đầy nghi ngờ, hình như không hiểu tôi đang nói gì. Trời ơi, thân phận thật sự của tôi phải giữ bí mật với loài người, không nên nói với anh ấy nhiều như thế mới phải.

Đúng lúc này thì xe chậm chậm dừng lại, tài xế mở cửa xe nhảy xuống kiểm tra. Một lát sau, ông chán nản đi lên, nói với hành khách bằng giọng hối lỗi:

- Xin lỗi, xe bị bể bánh rồi, mời mọi người di xe khác cho.

- Bể bánh? - Khi tất cả các hành khách khác đều thở dài thì mắt chàng trai bỗng bừng sáng lên. Giọng nói của anh hình như không phải là kinh ngạc mà là hưng phấn và vui vẻ. Anh bèn nắm chặt lấy bàn tay vẫn chưa kịp rút về của tôi, sau đó gật đầu. - Thực sự cảm ơn cậu, cậu đúng là mang tới may mắn mà! Xe bị bể bánh, như thế thì cho dù tớ đến muộn cũng có lý do để thi lại, không bị lưu ban nữa. Ha ha!

Trước những câu nói không đầu không cuối của một người đột ngột nắm lấy tay mình, thần kinh tôi trong nhất thời không kịp phản ứng, chỉ biết mở miệng ra:

- Hả?

- À, xin lỗi. - Ánh mắt anh nhìn xuống bàn tay đang nắm lấy tay tôi, vội vàng buông ra. - Vừa nãy tớ kích động quá nên mới thất lễ như thế, thật là xin lỗi cậu. Đúng rồi, tớ sắp tới trường rồi...

Trường?

Cùng với cầu nói của anh, tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Không xa chỗ chiếc xe buýt đỗ lại là mấy tòa nhà giảng đường, xem ra đây chính là trường của Hạ Thụ. Nghĩ tới mục đích của chuyến đi này, tôi vội vàng cầm chiếc thẻ dự thi, đứng lên, quay người chạy xuống xe như một làn khói, chỉ để lại giọng nói của anh chàng đó trong không trung mãi vẫn không tan hết.

- Bạn ơi, chờ đã! Tôi là Dương Sinh, bạn tên là gì?

Tôi không kịp quay đầu lại trả lời câu hỏi của Dương Sinh, chỉ nghĩ là phải mau chóng đưa thẻ dự thi cho Hạ Thụ, thế là tôi vẫy tay về phía anh, sau đó chạy vào cổng trường với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Đứng lại.

Vốn định chạy thẳng vào trường, nhưng vừa chạy tới cổng đã bị một ông già đội cái mũ màu xám rất buồn cười giữ lại.

Ông nghiêm khắc nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ quyền uy:

- Cô là ai? Sao tôi chưa bao giờ thấy cô?

- Cháu là... - Tôi ngẩng đầu lên nhìn cái đồng hồ to dùng treo trên tường, lo lắng nhìn ông già gác cửa nói chuyện chậm rãi, hành động cũng chậm rãi, tốt nhất là nên nói thật. - Cháu mang thẻ dự thi tới cho bạn. - Để chứng minh tính chân thực trong câu nói của mình, tôi còn chìa cái thẻ dự thi trong tay ra cho ông xem.

Cứ tưởng như thế là được vào rồi, không ngờ ông già gác cửa vẫn không tha. Ông nghiêm khắc nhìn tôi từ đầu đến cuối, sau đó đẩy tôi lùi về phía sau một bước, đứng chặn trước cổng, giọng nói rất nghiêm trọng:

- Cháu này, thi hộ là không được đâu. Bác thấy cháu không mặc đồng phục, chắc là không biết nội quy của trường này, sau này nếu muốn đóng giả thì phải đóng giống một chút. Còn nữa, trường cấp ba ở bên kia, đừng có đi nhầm. Đúng thật là, chẳng chuyên nghiệp chút nào, nhớ năm xưa bác đi thi hộ bạn... - Ông già vừa nói vừa đưa tay chỉ vào tòa nhà thấp hơn một chút ở cách đó không xa, sau đó bắt đầu bài “diễn thuyết” của mình.

Tôi chẳng nói năng gì, chỉ nhìn ông, cuối cùng cũng ý thức được rằng những bài “diễn thuyết” của mình hàng ngày hành hạ đôi tai của người khác như thế nào, trong tay vẫn không ngừng lật lật cái thẻ dự thi, chìa nó ra trước mặt ông:

- Ông... bác ơi, bác nhìn rõ đi, cháu thực sự mang thẻ dự thi cho bạn mà. Bác nhìn người trong ảnh này là con trai đúng không? Cháu đoán chắc các thầy cô giáo ở trường bác không ngờ đến độ không nhận ra người thi hộ là con gái đâu.

Nghe tôi nói vậy, ông già cúi đầu nhìn cái thẻ, xem xét kỹ bức ảnh, sau đó hài lòng gật đầu cười cười nhìn tôi, trong nụ cười có vẻ gì đó kỳ quái, ông đưa tay ra vỗ vai tôi, sau đó nhường đường cho tôi đi vào.

- Cháu cảm ơn bác. - Tôi cảm ơn ông, quay người chạy vào tòa nhà.

Xem ra ông già này cũng tốt lắm.

Lúc tôi đang ôm một bụng đầy cảm kích vừa đi vừa nghĩ thì sau lưng vang lên tiếng nói khiến tôi suýt nữa thì chết đứng.

- Không ngờ thằng nhóc Hạ Thụ này lại tốt số thế, hôm nay cháu là người thứ ba tìm lý do đó để đến tìm nó rồi. Cô gái, sau này cứ nói thẳng với bác một tiếng là được rồi, không cần phải phiền phức như thế, lại còn làm thẻ giả...

Ông trời ơi, hãy ột tiếng sét đánh chết con đi cho xong! Con có lòng tốt mang thẻ dự thi cho anh ta, có chọc ghẹo ai đâu mà dọc đường toàn điều bất lợi như thế?

Tôi thực sự muốn khóc quá trời.

Đi lên tòa nhà giảng đường, tôi mới bắt đầu cầu nguyện cho những bước chân vội vã của mình, cả tòa nhà rất yên tĩnh, tốc độ của tôi đành phải chậm lại, mỗi bước chân đều vô cùng thận trọng, không dám tạo ra một âm thanh nào. Cuối cùng đi lên tới tầng ba, tôi nhanh chóng tìm kiếm cái lớp ghi trong thẻ dự thi.

Tôi đã đi trong tòa nhà này lâu lắm rồi, nhìn các học sinh đang yên lặng làm bài trong từng phòng học, trống ngực đập thình thịch. Đây là trường gì thế, sao mà xây rộng thế?

Trán tôi lấm tấm mồ hôi, sợ mình tới muộn, khiến Hạ Thụ không thi được, thế thì tôi toi công quá đi mất.

Cuối cùng đi tới phía cuối hành lang, đối chiếu số phòng dán trên cửa. Tôi đứng ở cửa sau, kiễng chân lên, qua lớp cửa kính, nhìn kỹ từng người trong phòng, ánh mắt tìm kiếm của tôi lướt nhanh, thấy có một chàng trai đang ngồi ngay chỗ cửa trước bị cô giáo kéo lên.

- Hôm qua tôi đã nói với các em rồi, học sinh đi thi mang theo thẻ dự thi cũng như binh sĩ ra chiến trường phải mang theo súng, bác sĩ làm phẫu thuật phải mang theo dao mổ, không thể thiếu được. Có phải em coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai không hả? Không có thẻ dự thi thì đừng có thi nữa. - Tôi vừa mới quay đầu lại đã thấy cô giáo lườm anh ta một cái. Còn chàng trai đang đứng quay lưng về phía tôi chính là Hạ Thụ.

Sắc mặt của cô giáo vô cùng khó coi, trên đó còn có ý trách cứ rất nặng nề, sau đó thở dài nhìn Hạ Thụ một cái, quay người đi vào trong phòng.

- Thưa cô, chờ một chút ạ...

Thấy Hạ Thụ sắp bị hủy thi, tôi lo lắng gọi cô giáo lại. Khó khăn lắm mới đưa được thẻ dự thi tới, nếu Hạ Thụ mà không được thi thì sự nỗ lực của tôi chẳng phải là công cốc sao?

- Em chào cô ạ. Em mang thẻ dự thi tới cho bạn Hạ Thụ, giờ bạn ấy có thể vào thi được không ạ? - Tôi cung kính đưa cái thẻ dự thi cho cô giáo.

Ha ha, Hạ Thụ, lần này thì anh cảm động rồi chứ!

Cô giáo nhận cái thẻ dự thi, tôi dặc ý nhìn Hạ Thụ vẫn đứng im lì bên cạnh. Ý? Anh ta có cái thái độ gì thế? Cứ như là nhìn thấy ma, trừng mắt nhìn tôi đầy sợ hãi, thật là bất lịch sự!

- Cô, cô... sao cô lại... cô là yêu tinh cà... - Hạ Thụ dường như sợ cô giáo phát hiện ra thân phận của tôi nên vội vàng nuốt mấy tiếng cuối lại.

- Mới một buổi sáng không gặp mà anh đã quên mặt tôi rồi sao? - Tôi giận dữ chỉ trích anh ta.

- Nhưng thân hình cô... - Ánh mắt Hạ Thụ không ngừng nhìn tôi thăm dò, chỉ muốn nhìn xuyên qua lớp quần áo của tôi để xem cơ thể tôi có thực là như thế không.

Thật là đáng ghét!

- Nay, không được nhìn tôi như thế? - Tôi vội vàng đưa tay lên che ngực, mặt đỏ bừng.

- Ai thèm nhìn cô! Mắt cô mọc sau gáy à? Tôi chỉ là kinh ngạc, kinh ngạc!

- Hạ Thụ giận xanh cả mặt, nếu không phải có cô giáo ở đó thì tôi nghi rằng anh ta sẽ đá bay tôi ra ngoài cửa sổ mất.

- Hừ, tôi có lòng tốt mang thẻ dự thi cho anh, anh không những không cảm ơn tôi, lại còn chửi tôi, thật là đau lòng quá đi! - Tôi chu miệng ầm ục nhìn anh ta.

Cuối cùng anh ta ngậm miệng lại, có lẽ vì ý thức được sự vô lý của mình, trên mặt thoáng nét ngượng ngùng.

- Hai em đủ chưa. Mới sáng sớm đã đến trường thì thâm to nhỏ, lại còn ngay trước mặt cô giáo nữa! Hạ Thụ, em không muốn thi nữa hả? Còn em, không phải học sinh trường này thì mau đi về đi, đừng làm phiền các bạn đang thi! - Cuối cùng cô giáo không nhịn được nữa, hai tay lúm cổ áo của chúng tôi kéo ra.

Ai dà, suýt thì quên mất, tôi đến để đưa thẻ dự thi cho Hạ Thụ, sao lại để lỡ việc thi cử của anh được? Không được, tôi nhất định phải thể hiện sự độ lượng một chút, để anh ta cảm thấy mình đuối lý, không dám đuổi tôi ra ngoài nữa.

- Đúng đúng, Hạ Thụ, anh mau vào thi đi. Mặc dù vì mang thẻ dự thi cho anh mất rất nhiều công sức, nhưng chỉ cần anh được vào thi đúng giờ là tốt rồi. - Tôi cố làm ra vẻ độ lượng.

- Cô... - Hạ Thụ dường như lại định nổi nóng, nhưng trước ánh mắt của tôi, anh ta đành hạ thấp giọng nói.
- Cô biến khỏi đây mau, có gì quay về rồi nói, nếu không để người ta phát hiện ra thân phận của cô thì tôi không chịu trách nhiệm đâu!

Tôi nhún vai tỏ vẻ bất cần, mắt nhìn theo anh ta vào phòng thi, cô giáo cũng quay đầu về phòng lấy đề thi.

- Wa...

- Cô gái đó là ai thế? Sao lại mang thẻ dự thi cho Hạ Thụ?

- Hạ Thụ có vẻ không quan tâm lắm tới cô gái đó, chắc là quan hệ không tốt lắm đâu!

- Chuyện này thì cậu không hiểu đâu, ở trường đương nhiên không thể tỏ ra quá thân mật rồi. Thế nên bây giờ trước mặt người ngoài càng lạnh nhạt giống như người xa lạ thì quan hệ lại càng tốt... Hạ Thụ thương yêu của tớ, uống công tớ thích cậu bao nhiêu lâu, thì ra cậu đã có bạn gái rồi.

Cô giáo vừa mới đi, trong phòng học đã vang lên những tiếng bàn tán xôn xao, dám chắc là những lời chúng tôi vừa nói trên hành lang ban nãy đã bị họ nghe thấy! Nhưng họ đang nói cái gì thế? Tôi chỉ mang thẻ dự thi tới cho Hạ Thụ thôi mà, sao lại thành bạn gái của anh ta rồi? Con người đúng là càng ngày càng kỳ lạ.

- Hạ Thụ này... - Tôi gọi anh ta, ho khan một tiếng. - Tôi vốn tưởng rằng ở trường anh chỉ nổi tiếng chút xíu thôi, ai ngờ những lời đồn đại kiểu này lại truyền nhanh như thế... Hay là vì tôi đã lỗi thời rồi, không hiểu tinh thần “bà Tám” của bọn con gái ngày nay?

Cuối cùng Hạ Thụ cũng quay đầu lại, đôi mắt đen như hai hòn than. Nụ cười của tôi đóng băng trên gương mặt, không biết vì sao anh lại nổi giận như thế.

Chẳng phải chỉ bị người ta hiểu lầm là có bạn gái thôi sao? Giải thích rõ ràng là xong rồi! Nghĩ thế, tôi bước lên một bước, định giải thích với đám con gái đang tít tít thảo luận chỗ cửa sổ.

- Các cậu nhìn cô ta kìa! - Một cô gái ngồi ở dãy sau bỗng đứng hét lên, đưa tay chỉ về phía tôi, sau đó nói lớn, - Bộ quần áo trên người cô ta chẳng phải Hạ Thụ từng mặc hồi thi hợp xưởng năm cấp 2 sao? Sao giờ cô ta lại mặc?

- Đúng rồi! Đúng là bộ quần áo đó! Chẳng nhẽ cô gái này thực sự là bạn gái của Hạ Thụ?

- Bạn gái thì cũng không thể mặc quần áo cũ của Hạ Thụ được.

- Chẳng nhẽ hai người họ đang sống chung?

Cả phòng học bỗng đứng như cái chợ vỡ.

Đám con gái đứng lên khỏi chỗ ngồi rồi đi ra cửa ngày càng đông, mọi người thậm chí còn quên rằng hôm nay phải thi, đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị.

- Chết tiệt thật, cô xem cô làm gì kìa. - Hạ Thụ đứng ngay ở cửa tóm lấy cổ áo tôi, kéo tôi ra bên cạnh anh.

- Ha ha, tôi nghĩ là tôi nên đi thôi, Hạ Thụ, anh thi tốt nhé. - Ý thức được tình hình không hay, tôi vội vàng tìm cách chuồn.

- Đi mau đi! Tốt nhất là đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa! - Hạ Thụ hằn học lườm tôi.

Người gì không biết! Tôi có lòng tốt mang thẻ sinh viên tới cho anh ta, anh ta không những cảm ơn tôi, lại còn đuổi tôi đi. Hừ, thật là bất lịch sự!

Đúng vào lúc đang định chống nạnh nói ra những lời này, bỗng dưng có một cô gái thò tay ra ngoài cửa sổ, nhìn tôi đây chờ đợi, hỏi tôi một câu mà tôi nghĩ mãi chẳng tài nào hiểu nổi:

- Này, bạn kia, bạn thực sự sống chung với Hạ Thụ à?

Sống chung?

Trán tôi muốn xẹt khói đen, nhưng tôi nghĩ lại, tối hôm qua hình như đúng là tôi sống cùng với anh ta trong một căn phòng của một tòa nhà chung cư. Mặc dù có sự khác biệt trên trời dưới đất giữa chiếc giường anh ta ngủ với cái thùng rác mà tôi phải “tá túc”, nhưng hình như không thể phủ nhận sự thực này.

Nghĩ tới đây, tôi thành thật gật đầu, trả lời cô gái đó:

- Đúng thế.

- Wa, cô ấy thừa nhận rồi! - Cô gái đó hét to một tiếng, sau đó hai mắt đảo ngược lên rồi ngất ra đất.

Thật là... khoa trương quá đi! Cô ta có cần phản ứng như thế không?

Trong phút chốc, đám con gái của cả phòng học vây quanh lấy tôi, ánh mắt thù địch như muốn xuyên thủng cả người tôi. Tôi đành len lén lùi về sau, lùi về sau mãi, cho tới khi trốn sau lưng Hạ Thụ.

Hình như tôi lại nói sai cái gì đó...

- Nay, cô đừng có nói bừa, tôi sống chung với cô lúc nào? - Hạ Thụ kéo tôi ra, ánh mắt giận dữ như muốn đốt cháy tôi.

- Nhưng hôm qua đúng là tôi ở nhà anh mà! - Tôi lí nhí phản đối.

- Trời ơi! - Nghe thấy câu nói này, bọn con gái lại ngã rập ra.

- Họ sống chung với nhau, đáng sợ quá.

- Câm miệng cho tôi. - Cuối cùng Hạ Thụ không nhịn được, quát lớn, đám con gái kia đều sững sờ.

- Còn cô nữa? Con ruồi ngu ngốc hậu đậu này, lập tức cút khỏi phòng học cho tôi, cút càng xa càng tốt! - Hạ Thụ thực sự nổi giận rồi, anh ta bịt miệng tôi, đẩy mạnh tôi ra khỏi phòng học, sau đó đóng sầm cửa trước mặt tôi.

Trong hành lang vắng lặng chỉ còn lại mình tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, cô đơn đứng đó. Hu hu, tôi có cố ý gây sự chú ý đâu, ai ngờ đám con gái đó lại hiểu lầm ý tôi! Tôi chỉ muốn mang thẻ dự thi cho anh ta thôi, để anh ta có cái nhìn khác về tôi thôi mà. Những cảnh tượng đẹp đẽ tưởng tượng ra ban đầu hoàn toàn không hề xuất hiện, thay vào đó lại khiến anh ta càng ghét tôi hơn. Hu hu, tôi thật là thất bại.

Qua kính cửa sổ, tôi nhìn vào trong phòng, Hạ Thụ sa sầm mặt ngồi xuống ghế. Anh ta thực sự nổi giận rồi, lần này thì chắc chắn là anh ta đã quyết tâm đuổi tôi ra ngoài rồi. Tôi hoang mang suy nghĩ. Đúng vào lúc này, tôi cảm thấy có một ánh mắt độc ác từ trong phòng học chiếu về phía tôi, khiến cả người tôi lạnh toát.

Nhưng khi tôi tìm kiếm người phát ra ánh mắt đó thì lại không làm sao tìm được. Có lẽ lại là ánh mắt đổ kỵ của một đứa con gái kỳ quái nào đó, tôi không để tâm mấy.

Bây giờ làm thế nào đây? Cứ thế này bò về nhà, sau đó chờ Hạ Thụ đuổi tôi lần nữa sao? Thế thì không được. Tôi sẽ bám lấy anh ta tới cùng, quyết không để anh ta đuổi tôi đi. Hay là ở đây chờ anh ta, nói không chừng tôi cầu xin một hồi, anh ta sẽ nể lòng từ bi mà cho tôi ở lại thì sao.

Mặc dù tôi không mấy tin vào khả năng này, nhưng sự việc đã đến nước này, tôi chỉ đành đứng dựa vào tường, đếm từng cái ngón tay của mình, chờ Hạ Thụ thi xong, tuyên bố về số phận bi thảm của tôi.

6. Chương 6: Thú Cưng Của Chủ Nhân Mới

Thời gian chậm chạp trôi qua trong những tiếng thở dài chán nản của tôi. Tôi đứng dựa vào tường rất lâu, cảm thấy chán thì lại nhẹ nhàng bước đi vài bước trên hành lang, nhưng không đi xa khỏi phòng thi của Hạ Thụ.

Một mặt là tôi có tính hay quên, sự mình đi xa quá sẽ không tìm được phòng thi, mặt khác là sợ lát nữa nếu Hạ Thụ thi xong sớm sẽ lên bỏ lại tôi mà chạy mất.

Tôi lơ đãng đi đi lại lại trên hành lang, tới cuối hành lang thì len lén dòm vào trong phòng qua khe hở của cánh cửa, không cẩn thận, tôi liếc thấy gương mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ của Hạ Thụ đang chăm chú làm

bài. Mặc dù gương mặt đó vẫn rất lạnh lùng, nhưng thực sự là rất đẹp trai, chả trách anh ta trở thành “vạn người mê” ở trường.

Để không chảy nước miếng, tôi thu ánh mắt của mình về, vừa quay đầu lại thì thấy cách đó không xa có hai người. Có phải giáo viên của trường không? Họ sẽ không đuổi tôi ra ngoài chứ? Tôi vội vàng muốn tìm một nơi nào đó để trốn đi, nhưng ngo quanh quất một hồi, trên hành lang trống không, chẳng có nơi nào có thể trốn cả.

Tôi hơi sốt ruột, hai người đó từ từ lại gần. Lúc này, tôi nhận ra một người mặc đồng phục màu đen chính là chàng trai ban nãy tôi gặp trên xe buýt, hình như anh chàng tên là Dương Sinh, người còn lại lớn tuổi hơn một chút, chắc là thầy giáo.

Lúc này Dương Sinh đang nói chuyện với thầy giáo, bỗng dừng ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi, ánh mắt anh lập tức thể hiện sự vui mừng.

Anh quay đầu lại nói với thầy giáo mấy câu nữa, sau đó cất bước chạy về phía tôi, dừng lại bên cạnh tôi:

- Ôi, chào cậu, cậu còn nhớ tớ không? Tớ là Dương Sinh, hôm nay trên xe buýt...

- Ủm, tớ nhớ cậu chứ. - Tôi gật đầu, lịch sự mỉm cười.

- Có một tin tốt cho cậu biết. Tớ đã nói với thầy giáo rồi, vì xe buýt bị bể bánh nên tớ mới đến muộn, thầy giáo đồng ý cho tớ được thi lại. Tất cả là nhờ công lao của cậu đấy! - Dương Sinh nhìn tôi bằng con mắt cảm kích. - Chiếc cài áo may mắn của cậu thật là hữu dụng.

- Ha ha, chỉ là tình cờ thôi. - Thấy anh khen tôi như thế, tôi ngượng ngùng đỏ mặt.

- Đúng rồi, tớ vẫn chưa biết tên cậu! Còn nữa, cậu học lớp nào? Trước đây tớ chưa từng gặp cậu. - Dương Sinh bắt đầu truy hỏi.

- Ủm, tớ không phải là học sinh trường cậu, chỉ mang thẻ dự thi tới cho Hạ Thụ thôi. Còn nữa, tớ tên Hựu Diệp, một cái tên hơi kỳ quái phải không?

Đúng là rất kỳ quái, tôi rõ ràng là yêu tinh cà rốt mà, sao bố mẹ tôi lại đặt cho tôi cái tên của yêu tinh Hựu Tử? Không biết yêu tinh Hựu Tử mà biết thì có tố cáo tôi vi phạm bản quyền không nhỉ!

- Hựu Diệp, tớ có thể gọi cậu là Tiểu Hựu không? Thì ra cậu là bạn của Hạ Thụ à. Ha ha, tốt quá, tớ cũng là bạn của cậu ấy, như thế chúng ta cũng là bạn của nhau. - Dương Sinh thân thiện nói.

Tiểu Hựu? Cách gọi thân mật của anh khiến tôi nhớ những người bạn ở thế giới yêu tinh, họ cũng thích gọi tôi là Tiểu Hựu, điều này khiến tôi thấy Dương Sinh bỗng trở nên gần gũi hơn nhiều.

- Ủm, đương nhiên là có thể rồi. - Tôi nheo mắt cười, gật đầu.

Ánh mặt trời chênh chếch rọi lên mái tóc màu nâu của Dương Sinh khiến anh trông càng đẹp trai hơn nhiều. Khi cười, anh để lộ hai chiếc răng trắng đáng yêu, trông vô cùng thân thiện.

- Tốt quá, Tiểu Hựu, trưa nay tớ mời cậu ăn cơm nhé, coi như là cảm ơn cậu sáng nay đã giúp tớ. - Dương Sinh thấy tôi gật đầu, hưng phấn nắm tay tôi nói.

Trước sự nhiệt tình quá mức của anh, tôi vội vàng rút tay về, ngượng ngùng ho khan hai tiếng, sau đó mỉm cười từ chối, mặt tôi vẫn còn hơi nóng:

- Trưa nay tớ còn có việc, ngại quá.

Sao lần nào gặp tôi anh cũng kéo tay tôi thế này? Thế giới yêu tinh rất là giữ truyền thống, trai gái lần đầu gặp nhau sao có thể thân mật thế được?

- Vậy sao? Thế được rồi, dù sao cậu cũng là bạn của Hạ Thụ, sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp nhau. - Dương Sinh hơi thất vọng, cúi đầu xuống, tự an ủi bản thân.

Anh lôi ra trong túi quần một cuốn sổ tay mini, xé một tờ giấy rồi áp lên tường viết số điện thoại của mình vào đó, sau đó đặt vào tay tôi, nhìn tôi trịnh trọng, ánh mắt rất nghiêm túc:

- Tiểu Hựu, hôm nào cậu đói bụng thì gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ không thất hứa đâu! Cậu là đại ân nhân của tớ...

- Được rồi, được rồi, tớ biết rồi. - Sợ anh lại lặp lại những câu nói ban nãy, tôi vội vàng ngắt ngang lời anh, gấp tờ giấy lại rồi nhét vào túi áo. - Thực ra cậu không cần phải cảm ơn tớ như thế đâu, chắc chắn là vì lời cầu nguyện chân thành của cậu đã cảm động cả ông trời nên ông trời mới giúp cậu đấy.

Con người này đúng là không nhiệt tình theo cách thông thường! Nếu anh ta không phải loài người, chắc chắn có thể trở thành một yêu tinh “Lời hứa” vô cùng tận tụy.

- Vậy à? Có thể, nếu là thế thì đây cũng là lần đầu tiên tớ cầu xin ông trời mà thành công. - Anh nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng mỉm cười gật đầu.

Thấy anh gật đầu, cuối cùng tôi cũng thò phào một hơi, nhưng tôi vừa mới thoải mái nở một nụ cười thì lại một lần nữa bị câu nói sau đó của anh cắt ngang.

- Ông trời chắc chắn là nghe thấy lời cầu nguyện của tớ nên mới phái thiên thần Tiểu Hựu tới giúp tớ.

Làm gì đến mức ấy...

Sau khi bị Hạ Thụ phê phán và “giáng cấp” xuống thành một con ruồi thì bỗng dưng có người nâng tôi lên tận mây xanh, tôi thấy hơi khó thích nghi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của anh thì hình như thực sự anh coi tôi là thiên thần. Hai gò má tôi nóng nóng, thực ra tôi cũng chẳng lợi hại được như thế đâu. Nhưng được người ta khen vẫn thích thật, ha ha.

- Dương Sinh, chẳng phải em nói một lát là tới sao? Sao để tôi chờ lâu thế? - Lúc này, sau lưng anh bỗng vang lên một giọng nói đang cố nén sự bức tức.

Một thầy giáo già, mắt đeo kính đứng sau lưng Dương Sinh như một bóng ma, cả người thấy bị bao bọc bởi một bầu không khí lạnh lẽo, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành một cơn giông tố.

- Nếu em còn không đi thì tôi sẽ hủy tư cách thi lại của em đấy!

Dương Sinh lập tức cười cầu hòa:

- Thưa thầy, em gặp một người bạn nên nói chuyện mấy câu thôi mà. Thầy đừng hủy tư cách thi của em, em còn muốn tốt nghiệp cùng với Hạ Thụ mà.

Không ngờ mối quan hệ giữa Dương Sinh với Hạ Thụ lại tốt như vậy, ngay cả lúc cầu xin thầy giáo mà cũng không quên nhắc tới Hạ Thụ. Nhưng tính cách của họ quả là quá khác biệt, sao lại thành bạn của nhau được nhỉ? Tôi bỗng dưng thấy hơi tò mò.

- Mau theo tôi đi làm thủ tục, muộn một chút nữa là không kịp đâu. - Sắc mặt thầy giáo cuối cùng cũng đỡ hơn được một chút.

Dương Sinh nhìn tôi tỏ vẻ khó xử, sau đó nói nhỏ với tôi:

- Chuyện ăn cơm cậu đừng có quên nhé, tớ còn việc đi trước đây, gặp lại sau. - Anh giơ tay chào tạm biệt tôi rồi theo thầy giáo miệng vẫn không ngớt ca thán đi về phía cầu thang.

Tôi đưa tay ra vẫy:

- Tạm biệt...

Tiểu Dương Sinh lúc nào cũng nhiệt tình như mặt trời đi, tâm trạng tôi dường như đã khá hơn nhiều. Thế giới này vẫn còn những người rất thân thiện mà, nhưng vì sao tôi lại gặp phải một gã chủ nhân khó ưa như thế? Tôi không nhìn được lại quay đầu ngó vào cánh cửa phòng học đang đóng im ỉm, trong lòng thâm thở dài.

Rốt cuộc thì bao lâu nữa mới thi xong đây? Kỳ thi ở vương quốc yêu tinh chúng tôi chỉ kéo dài có ba mươi phút, biểu diễn một màn phép thuật tự sáng tạo là được. Con người thật là phiền phức, lại còn phải có giấy thi gì gì đó.

Tôi len lén ngáp một cái, vừa mới nhắm mắt vào định tựa lưng vào tường nghỉ một lát thì thấy cánh cửa phòng học trước mặt bật mở, Hạ Thụ từ bên trong bước ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó quay đầu lại, đôi mắt đen lầy nhìn thẳng vào tôi.

Tôi dường như vẫn có thể cảm nhận được sự giận dữ còn sót lại tỏa ra từ người anh ta, trái tim bỗng dưng ngừng đập một nhịp, xem ra anh ta thực sự muốn đuổi tôi đi rồi...

- Hạ Thụ, anh thi xong rồi hả? - Tôi buồn bã lên tiếng hỏi.

- Tôi biết là cô không ngoan ngoãn quay về đâu mà, cũng may mà tôi làm xong bài thi trước, nếu không lát nữa đám con gái kia nhìn thấy cô thì chắc chắn là không yên chuyện. - Hạ Thụ vừa mở miệng đã trách cứ tôi.

- Xin lỗi, tôi lại làm hỏng việc rồi. Tôi chỉ muốn mang thẻ dự thi tới cho anh thôi, không ngờ lại mang tới cho anh nhiều phiền phức như thế.

- Cô thật là... - Hạ Thụ vừa định nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt đáng thương của tôi, đôi mắt lạnh lùng của anh lập tức trở nên khó hiểu, giọng nói cũng hiền hòa hơn nhiều. - Thôi bỏ đi, nể tình cô đã tới trước khi tôi vào thi nên không tính toán với cô nữa.

Mặc dù giọng nói của anh có vẻ rất miễn cưỡng nhưng tôi vẫn vui mừng vô hạn.

- Thật sao? Anh không giận nữa hả? Tốt quá! Hạ Thụ, cảm ơn anh! - Tôi hét lớn cảm ơn, chỉ tiếc là mình không thể bay lên trên trời biểu diễn một màn múa trên không.

- Nói nhỏ một chút! Cô muốn tất cả mọi người đều nghe thấy sao? - Gương mặt Hạ Thụ lập tức sa sầm xuống, anh nhìn xung quanh rồi ra lệnh cho tôi. - Đi theo tôi, chỗ này đông người quá.

Tôi vội vàng bịt miệng rồi thận trọng quan sát sắc mặt anh ta, sau đó, lùi lại và len lén đi sau lưng anh, đến một đoạn cầu thang không có người, tôi đang định bước xuống lầu.

- Chờ chút!

Tôi bước dài một bước, chân còn lại đang lơ lửng trong không trung thì bị anh ta gọi giật lại. Tôi quay đầu nhìn anh, lo lắng hỏi:

- Sao thế?

- Cô như thế này ra ngoài không tiện, biến nhỏ lại rồi trốn vào ba lô của tôi đi. - Hạ Thụ nhìn tôi từ đầu xuống chân, cau mày nói.

- Ồ, biết rồi. - Chỉ cần anh không nổi giận thì bảo tôi làm gì cũng được. Tôi vội vàng nhắm mắt lại, đặt tay lên miệng, lẩm bẩm đọc khẽ một câu thần chú.

Một làn khói trắng bao vây lấy tôi, tôi từ từ mở mắt ra giữa làn khói, mơ hồ nhìn thấy Hạ Thụ đang đứng trước mặt mình. Dần dần làn khói trắng tan biến, tôi lại quay về với hình dáng của một yêu tinh, Hạ Thụ tự nhiên cũng trở nên thật to lớn.

Hạ Thụ đặt ba lô xuống, mở ra một cái ngăn nhỏ ở bên cạnh, tôi ngoan ngoãn bay vào trong túi, khi đã đứng vào trong, tôi còn đặc ý nhấn mạnh một câu:

- Lát nữa tôi chui vào rồi, anh đừng có kéo khóa vào, nếu không tôi sẽ chết ngạt mất.

Tôi tưởng rằng nói như thế thì sẽ an tâm hơn, ai ngờ tôi đã quá thất sách. Tôi còn chưa thấy anh ta gạt đầu đã bay vào trong, sau đó cảm thấy bàn tay anh ta cứ gại gại lên lưng tôi. Khó khăn lắm mới nhét được tôi vào túi, anh ta lập tức kéo khóa lên. Đầu tôi bị ép vào đồng sách cứng đơ, đau tới mức nghiến cả răng lại, mặt tôi méo mó đến tội nghiệp!

Tôi có thể cảm nhận được Hạ Thụ vừa hất cái ba lô lên lưng, sau đó bước từng bước vững vàng xuống cầu thang, để lại một mình tôi trong ba lô lắc qua lắc lại, suýt chút nữa thì bị chấn thương sọ não...

Hu hu, cả đời này tôi chưa bao giờ bị đối xử tệ bạc như thế này, tôi phải tố cáo, tôi phải kháng nghị!

Trong cái ba lô tối om, tôi không thể không co người lại, dùng tay để bảo vệ đầu, chép miệng chờ đợi ánh sáng.

Đúng vào lúc đó, chiếc ba lô lúc lắc ít dần, cuối cùng cũng dừng lại. Tôi đang nghĩ xem Hạ Thụ đã đi tới nơi nào, sao lại tới mau như thế thì đã nghe thấy tiếng Hạ Thụ từ bên ngoài vọng vào, sau đó là một giọng nói xa lạ khác.

Không phải chứ...

Suýt chút nữa thì cảm tôi đã rút khỏi mặt.

Ông trời ơi, rõ ràng là biết tôi ở trong sẽ chết ngạt, vì sao giữa đường còn có một kẻ phá đám thế này? Rốt cuộc thì tôi còn phải ở trong cái nơi vừa tối om vừa thiếu dưỡng khí này tới khi nào?

Nghĩ tới đây, tôi không chịu phục, bèn dùng chân đạp mạnh vào lưng Hạ Thụ, thể hiện sự bất mãn của mình.

Hạ Thụ dường như cũng hiểu suy nghĩ của tôi, bèn nói “tạm biệt” người kia rồi lại tiếp tục đi về phía trước. Thế là chiếc ba lô lại lắc qua lắc lại lên đường.

Cuối cùng, trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, còn khổ sở hơn cả Đường Tăng sang Tây Trúc thỉnh kinh, cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy ánh mặt trời. Chỉ tiếc là lúc từ ba lô nhảy ra, ánh sáng chói mắt khiến tôi không mở mắt ra nổi, chỉ có thể hé hé mắt để nhìn xung quanh.

Hình như đã đến nhà ăn của trường, bên cạnh có mấy nhân viên phục vụ ông à ông ọ mang menu quay đi. Tôi dần dần thích nghi với ánh sáng ở đây, lúc này mới mở được mắt bình thường, ánh mắt lại quay về với Hạ Thụ. Thấy anh ta cũng đang nhìn tôi về thăm dò, trong mắt như có vẻ gì đó suy nghĩ.

- Này, vẫn chưa chết chứ? - Hạ Thụ chạm nhẹ lên người tôi, hỏi.

- Anh! Anh cố ý phải không! - Tôi hét mạnh cái đầu thiếu dưỡng khí, cáo buộc anh ta.

- Tôi cố ý thì sao? Ai bảo cô ngốc thế, lúc nào cũng gây phiền phức cho tôi, tôi chỉ có thể giấu cô đi, không cho người khác nhìn thấy thôi.

- Anh không được sỉ nhục khả năng chuyên môn của tôi! Tôi là yêu tinh cả rồi thông minh nhất ở thế giới yêu tinh, sao có thể ngốc được! - Tôi giận dữ lườm anh ta.

Nhưng tôi càng giận thì hình như anh ta càng vui thì phải, chỉ thấy Hạ Thụ bật cười thành tiếng:

- Ha ha, tôi vừa nảy ra một suy nghĩ, thực ra nuôi một con thú lúc nào cũng có thể bắt nạt được cũng hay đấy chứ.

- Cái gì? Thú cưng? Anh định coi tôi là thú cưng ấy hả? - Tôi đứng lên quát lớn.

Hơn nữa anh ta còn nói là bất cứ lúc nào cũng bắt nạt tôi! Sao tôi lại gặp phải một chủ nhân độc ác như thế này?

- Suyt, nói nhỏ chút, cô muốn người khác phát hiện ra thân phận của cô sao? Đồ ruồi ngu ngốc! - Hạ Thụ bịt miệng tôi, tôi lại thấy khó thở.

Đáng ghét quá!

Khi tôi đã sắp ngất đi vì thiếu dưỡng khí thì cuối cùng anh ta cũng buông tay ra, vẻ mặt rất chi là châm biếm. Tôi nghiêng rặng hần học lườm anh ta một cái, sau đó gờ nắm đấm lên, đặt vào miệng, thổi một hơi rồi đấm mạnh vào người anh ta.

- Tôi phải trả thù vì ban nãy anh đã nhốt tôi trong ba lô!

“Rầm”.

Có ông trời làm chứng, vừa rồi tuyệt đối không phải là âm thanh khi nắm đấm của tôi đánh lên người anh ta. Bởi vì anh ta chỉ hơi lùi về sau, nghiêng người một cái, nhẹ nhàng tránh khỏi nắm đấm của tôi. Đúng lúc đó tôi lại đang đứng ở mép bàn, đứng không vững nên rơi xuống ghế, đầu đập mạnh xuống, nổi một cục u.

- Đau quá... - Đau tới mức mắt nỏ đom đóm, tôi xuýt xoa kêu đau, giận dữ lườm anh ta, - Anh để tôi đánh một cái thì đã làm sao? - Tôi vẫy vẫy đôi cánh, bay tới trước mặt anh ta, nhìn gương mặt khó ưa đó, giờ nắm đấm lên kháng nghị.

- Chẳng sao cả, nhưng tôi không thích. - Anh ta nhướn mày, nở một nụ cười đều cẳng, có chút gì đó như chế giễu. - Cô ngoan ngoãn ngồi trên bàn cho tôi, tôi có chuyện nói với cô.

Bàn...

Tôi cúi đầu nhìn cái khăn trải bàn sạch sẽ, trong lòng rất băn khoăn. Rõ ràng khi ở nhà còn chê tôi giẫm lên bàn làm bẩn khăn, sao ở bên ngoài thì lù ý tiện như thế? Chẳng nhẽ bởi vì ở ngoài giẫm bẩn khăn trải bàn của người ta, họ không cần phải giặt sao?

Tôi nghi hoặc dừng lại trên bàn, ngồi xuống đối diện với Hạ Thụ. Hai tay tôi chống cằm, nheo mắt cười cười nhìn anh ta:

- Có chuyện gì anh nói đi?

- Nể tình cô đã giúp tôi nên sau này cô được sống trong nhà tôi, nhưng tôi có một số quy định. Nếu cô vi phạm thì lập tức biến ngay.

Ấy, chờ một chút, tôi không nghe nhầm chứ? Anh ta đồng ý cho tôi ở lại? Anh ta thực sự cho tôi ở lại? Tôi như bỗng dưng trúng xổ số hàng trăm triệu đồng, rõ ràng là nên vui, nhưng lại vì quá không thật mà tưởng là mình nghe nhầm.

- Sao hả? Cô thay đổi ý định rồi, không ở lại nữa hả? - Hạ Thụ tỏ ra không hài lòng với phản ứng của tôi.

- Tất nhiên là không! Tôi vui lắm, vui quá đi chứ. Hu hu, cuối cùng anh cũng bị tôi làm cho cảm động rồi. Tôi biết mà, trên đời này không có chuyện gì mà Hựu Diệp không làm được. - Tôi chìm đắm trong thế giới thỏa mãn của mình.

- Đồ ruồi ngu ngốc, cô đừng có mừng quá sớm! Tôi nói rồi, cô buộc phải tuân thủ một số quy định của tôi, nếu không tôi vẫn sẽ đuổi cô ra ngoài. - Hạ Thụ lườm tôi một cái, rồi lắc lắc ngón tay trước mặt tôi.

- Anh nói đi, tôi chắc chắn sẽ tuân thủ mọi quy định! - Tôi gật đầu, trong lòng vẫn còn cảnh giác, hoài nghi nhìn anh ta, thấy trên mặt anh ta không có vẻ gì giả hoạt mới yên tâm lại.

- Điều thứ nhất, sau này khi tôi đi học, cô không được tùy ý rời khỏi nhà, nếu không tôi sẽ bán cô vào rạp xiếc cho người ta tới tham quan! - Trên mặt anh ta lại xuất hiện ánh mắt cảnh cáo.

- Chuyện đó... - Trước lời cảnh cáo của anh ta, tôi chỉ hít một hơi dài, sau đó mỉm cười ngốc nghếch chỉ vào anh ta. - Hạ Thụ, nơi để người ta tham quan không phải là rạp xiếc mà là sở thú.

- Khi tôi đang nói thì không được xen ngang! - Bị tôi vạch ra điểm yếu, mặt Hạ Thụ đỏ bừng, anh vội vàng uy hiếp tôi để che giấu sự bối rối của mình.

- Được rồi. Nhưng tiền đền là sau khi anh đã nói câu “xong”, nếu không sao tôi biết được anh đã nói xong chưa? Với lại có lúc nào đó anh giả vờ thì làm sao?

- Cô có tin là bây giờ tôi lập tức bán cô vào rạp xiếc không hả? - Hạ Thụ bỗng dưng ghé sát vào mặt tôi, từng chữ thoát ra khỏi kẽ răng anh, mang theo tia lửa giận như muốn đốt cháy tôi ra.

Nhìn vào ánh mắt anh, tôi giật mình lùi về sau một bước, miệng tôi chu lên, làm ra vẻ đau khổ.

Lại dọa người ta! Tôi đã làm sai cái gì, sao lúc nào cũng đối xử với tôi như thế...

Tôi ầm ức cúi đầu, hai tay đan vào nhau, ngón tay kéo kéo cái viền áo bằng lụa, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

7. Chương 7

Lúc này, nhân viên phục vụ bê ra mấy đĩa thức ăn, đi về phía chúng tôi, anh ta đặt từng đĩa thức ăn xuống trước mặt Hạ Thụ, sau đó cung kính cúi gập lưng:

- Thịt bò bít tết, canh gà nước và canh của bạn đây.

- Được rồi, được rồi, tôi hứa với anh. - Thấy sắc mặt khó coi của anh ta, tôi gật đầu, trong lòng mặc dù thấy không phục, nhưng không dám nói ra.

Tôi chẳng muốn làm một con chó ngu ngốc chỉ biết $1 + 1 = 2$ trong rạp xiếc.

Thấy tôi ngoan ngoãn đồng ý, Hạ Thụ hài lòng mỉm cười gật đầu với tôi, sau đó nho nhả cầm cái đĩa bên cạnh lên chậm rãi ăn bít tết.

Mùi hương của bít tết lan tới mũi tôi, tôi chớp chớp đôi mắt đáng thương ngược lên nhìn anh, từng bước từng bước nhảy tới gần anh. Khi nhảy tới bên cạnh cái đĩa, tôi mở lớn mắt nhìn anh cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ rồi chậm rãi cho vào miệng nhai, bất giác cũng nuốt nước miếng.

- Sao hả, cô cũng muốn ăn à? - Hạ Thụ liếc tôi, sau đó bỏ đĩa xuống, ghé sát vào mặt tôi, trong mắt ánh lên vẻ châm biếm. - Tôi thấy cô sống ở thế giới loài người vất vả quá, hay là đừng làm việc nữa, quay về nhà cho xong! Không khéo, tới khi cô hoàn thành công việc, chỉ còn lại bộ xương khô!

- Tôi không thêm! - Tôi kiên quyết lắc đầu, để chứng tỏ ý chí mạnh mẽ của mình, tôi còn nâng cánh tay mình lên cho anh ta nhìn thấy bắp thịt của tôi, - Gì thì gì tôi cũng không quay về đâu! Công việc là số một, ăn cơm là số hai. Anh đừng có coi thường tôi! Một ngày không ăn cơm cũng không chết được.

- Hừ, đúng là một con ruồi ngu ngốc, cố chấp. - Thấy vẻ mặt kiên quyết của tôi, anh ta cau mày, trên mặt xuất hiện nét giận dữ, hừ lạnh một tiếng rồi lại cầm đĩa lên, cắt thịt bò thành từng miếng to rồi bỏ vào miệng.

Quay về đương nhiên là tốt, nhưng về mà bị trừ lương thì chẳng tốt nữa. Tôi đập đập đôi cánh sau lưng, cúi đầu ủ rũ ngồi trên bàn, hai chân đập đập lên cái khăn trải bàn.

Đói quá...

Tôi nhìn anh ta ăn uống ngon lành, trong bụng bất giác sôi lên òng ọc, túi thân xoa bụng một cái, sau đó lại nhìn Hạ Thụ bằng đôi mắt đáng thương.

Thật sự là rất đói...

Thêm vào đó mùi hương của bò bít tết cứ quần lấy mũi tôi, càng kích thích dạ dày của tôi, nước bọt tôi tiết ra liên tục.

Tôi cắn môi, nhìn những miếng thịt bò cứ ít dần trong đĩa, trong lòng vẫn đang chảy nước miếng...

- Có phải là cô đói lắm không, muốn ăn hả? - Hạ Thụ lại dừng tay, quay đầu nhìn tôi. Giọng nói trở lên dịu dàng hơn.

Tôi vốn định gật đầu, nhưng không muốn bị anh ta cười nhạo, lại vội vàng thay đổi động tác của mình, chuyển sang lắc đầu, bướng bỉnh đáp:

- Tôi không đói.

- Thực là không đói? - Anh ta cười cười nhìn tôi, cứ như vẻ có thể đọc được trong lòng tôi đang nghĩ gì.

Đương nhiên là đói rồi.

Ông trời làm chứng, tôi không cố ý nói dối đâu!

Nhìn ánh mắt anh ta không có vẻ gì là trêu chọc, cuối cùng tôi cũng đầu hàng, gật đầu, sau đó lại ngược mắt lên nhìn anh ta, giọng nói nhỏ như tiếng vo ve của một con muỗi:

- Đói thêm một chút nữa chắc chỉ còn lại cái xác thôi...

Ánh mắt của Hạ Thụ hơi khựng lại, sắc mặt lập tức trở nên hiền hòa:

- Chờ một chút. - Anh cúi đầu xuống, dùng cái dao nhỏ cắt thịt bò thành mấy miếng nhỏ hơn, sau đó đặt vào cái đĩa trước mặt tôi, chỉ ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái rồi lại tiếp tục ăn thịt bò của mình.

Thấy anh ta bỗng đứng nổi lòng từ bi, quyết định ban đồ ăn cho tôi, tôi vô cùng kinh ngạc, lập tức nở một nụ cười vui vẻ, nhảy tới bên cạnh lấy một que tăm, xiên vào miếng thịt bò rồi ngon lành ăn.

Hạ Thụ lại cắt mấy miếng thịt nữa bỏ vào đĩa của tôi, sau đó anh ta lại tiếp tục ăn.

- Ồi ơn ủa (ồi ngon quá)... - Tôi vừa nhai thịt bò vừa quay đầu nhìn anh ta bằng gương mặt rạng ngời hạnh phúc, trong mắt mình như có mấy quả bong bóng đầy màu sắc. Còn Hạ Thụ với kiểu ăn vô cùng nho nhã lúc này trong mắt tôi giống như một thiên thần từ trên trời giáng xuống, tỏa vàng hào quang lấp lánh.

- Cảm ơn anh... - Cuối cùng cũng nuốt hết miếng thịt, tôi chép chép môi rồi gật đầu với anh ta.

Sau đó, tôi lại xiên một miếng thịt bò nữa, ăn ngon lành.

Hạ Thụ ngẩng đầu nhìn tôi như suy nghĩ gì đó, trên mặt nở một nụ cười hài lòng hiếm thấy, đưa tay ra vuốt lưng tôi, động tác của anh có vẻ gì đó như yêu thương:

- Ăn chậm một chút, cẩn thận đừng bị nghẹn, nếu không đủ thì gọi thêm.

Tôi gật đầu, tiếp tục giải quyết nốt chỗ thức ăn trước mặt.

Lúc này, trong phòng thi ở cách nhà ăn không xa vang lên tiếng chuông, thông báo thời gian thi đã kết thúc. Một lúc sau đã nghe thấy những tiếng huýt sáo, người trong nhà ăn đông dần lên.

Lúc tôi vừa ăn xong chỗ thịt bò trong đĩa, một cô gái từ ngoài cửa bước vào. Cô gái đó nhìn thấy ngay Hạ Thụ đang ngồi cạnh cửa sổ, bèn nở một nụ cười xinh đẹp, uyển chuyển bước tới, tay cầm cái túi LV, lại gần phía chúng tôi, mái tóc xoăn dài khẽ chuyển động theo gió.

Wa, người đẹp này từ đâu đến đây, thật là sang trọng, đài các. Tôi nhìn cô rồi lại nhìn thân hình gầy gò của mình, âm thầm đau lòng vì tạo hóa trêu ngươi.

Thấy cô đến mỗi lúc một gần, tôi vội vàng ném cái tăm đi, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nhìn cô nữa, nằm thẳng xuống bàn, giả vờ như một món đồ chơi, sau đó mở lớn mắt quan sát ‘tình thế’.

Không lâu sau, cô gái tới bên chiếc bàn của chúng tôi, kéo ghế ra ngồi đối diện với Hạ Thụ, sau đó mỉm cười nhìn anh:

- Hạ Thụ, anh ăn cơm một mình à?

- Ừm. - Hạ Thụ chỉ ngược mắt lên nhìn cô gái một cái, rồi lại cúi đầu xuống, không có phản ứng gì quá đáng, lạnh lùng “ừ” một tiếng.

- Thế thì em ăn với anh.

Cô gái đưa tay ra gọi nhân viên phục vụ đứng gần đó, nhưng bị Hạ Thụ ngăn lại:

- Không cần nữa, anh ăn xong rồi.

- Ồ, thế hả. Haiz, cái đĩa này của anh là ai dùng thế? - Cô ta thất vọng cụp mắt xuống, ánh mắt lập tức dừng lại trên cái đĩa mà tôi vừa dùng xong, lên tiếng hỏi sau mấy giây kinh ngạc.

- Chẳng ai dùng. - Giọng nói của anh vẫn lạnh lẽo như thế, giống như một cỗ máy.

- Vậy sao? Nhưng em cảm thấy không giống lắm. Anh đang lừa em phải không? - Mặc dù hơi phật ý trước giọng nói của anh, nhưng cô gái vẫn không biểu lộ tâm trạng của mình.

- Anh chỉ gọi thêm một suất nữa thôi. - Để giải thích cho chỗ hạt tiêu đen còn sót lại trong đĩa, Hạ Thụ nhẹ nhàng lướt qua cái đĩa một cái rồi nói một câu đơn giản, chẳng có vẻ gì là đang nói dối cả.

Cô gái nghi ngờ đảo mắt, tuy rằng vẫn không tin, nhưng lại chẳng nói được gì. Bỗng dưng cô nhìn thấy tôi đang “giả chết” nằm trên bàn.

Tôi vội vàng ngừng thở, ánh mắt cũng không dám chuyển động, chỉ nhìn thẳng lên trần nhà.

Xin đừng nhìn thấy tôi, đừng nhìn thấy tôi...

Tôi lẩm bẩm cầu nguyện trong lòng, cảm giác được khoe miệng mình đang cứng dần lại, đuôi mắt vẫn không ngừng liếc về phía Hạ Thụ, hy vọng anh ta có thể nói gì đó giúp tôi.

Bị cô gái đó nhìn chằm chằm khoảng nửa phút, đôi mắt không dám chớp của tôi bắt đầu cay xè, suýt chút nữa thì chảy nước mắt. Hai mắt chỉ có thể nhìn lên trên trời, hối hận vì vừa nãy mình đã không nhắm mắt lại.

Ánh mắt của Hạ Thụ cũng theo ánh mắt của cô gái, nhìn về phía tôi, trong mắt thoáng một chút căng thẳng.

- Cái này là... - Bàn tay cô ta bắt đầu chậm chậm hướng về phía tôi, khiến tôi suýt nữa thì muốn nhắm tịt mắt vào, nhưng sợ cô ta phát hiện ra mình “còn sống”, nên đành giương mắt nhìn bàn tay cô ta tiến lại gần, lại gần, sau đó nắm chặt lấy tôi, cầm lên đặt vào tay rồi tròn mắt lên “ngiên cứu”.

Đối diện với gương mặt bị che đi bởi lớp phấn dày bịch của cô gái, suýt chút nữa tôi không nhìn được mà hắt xì hơi, nhưng hiện giờ tôi chỉ có thể bất động nhìn cô ta, mắt tôi cũng chẳng dám chớp, chỉ sợ mình không để ý làm lộ ra bí mật.

- Hạ Thụ, cô gái sáng nay là bạn gái của anh à? - Cô gái nhìn tôi một lát rồi bỗng đứng ngược mắt lên nhìn Hạ Thụ, thận trọng cất tiếng hỏi.

- Cô ấy có phải bạn gái anh không liên quan tới em. - Hạ Thụ không trả lời rõ ràng, nhưng câu nói đó lại đủ để đưa cô ta tới địa ngục lạnh lẽo. - Giữa chúng ta thậm chí còn chẳng phải là bạn bè, thế nên có chuyện gì anh cũng không cần phải nói với em.

- Hạ Thụ! - Nghe thấy câu trả lời lạnh nhạt, gương mặt cô gái thoáng nổi giận. Cô cất giọng thánh thót gọi tên Hạ Thụ, bàn tay bóp mạnh vào người tôi để phát tiết nỗi giận trong lòng.

Dám chắc cô ta thực sự coi tôi là đồ chơi!

Nhân lúc cô ta không để ý, tôi dùng chân đạp khẽ cô ta một chút, để phát tiết sự bất mãn trong lòng, sau đó giận dữ nhìn cô ta, khoe mắt còn lén liếc sang Hạ Thụ cầu cứu.

Khi ánh mắt tôi quay trở lại gương mặt cô gái, tôi không thể không thừa nhận tốc độ thay đổi sắc mặt của cô ta rất nhanh. Gương mặt giận dữ ban nãy đã biến mất sau vài giây ngắn ngủi, thay vào đó là sự bình tĩnh, giống như chưa từng có việc gì xảy ra. Giọng nói của cô trở nên ngọt ngào, phớt lờ khiến tôi rùng mình nổi gai ốc:

- Hạ Thụ, món đồ chơi này dễ thương quá, hay là tặng cho em nhé!

- Không được. - Thấy cô ta tóm lấy tôi, Hạ Thụ sầm mặt xuống, anh hạ thấp giọng, nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm chặt lấy tôi, để cứu tôi, anh cũng cố gắng để giọng nói của mình hiền hòa hơn một chút, không còn lạnh lùng như trước nữa. - Mỹ Nguyệt, nếu em thích thì lần sau anh mua một cái đẹp hơn cho em. Nhưng món đồ chơi này thì không được.

Tôi chớp mắt nhìn Hạ Thụ đầy cảm kích, nhưng ngay sau đó bàn tay đang nắm lấy tôi lại siết chặt, chặt tới mức khiến tôi gần như không thở nổi.

Đồ điên, đồ điên! Tôi hẳn học lười Mỹ Nguyệt một cái, trong lòng thầm nguyên rủa.

Hừ, thế mà lúc trước tôi còn khen cô ta sang trọng, đài các, đúng là mù mắt rồi, con người quả là loài sinh vật đáng sợ!

Cũng không biết có phải cô ta nghe được suy nghĩ trong lòng tôi không mà cả hai bàn tay cùng siết chặt lấy tôi, khiến tôi bị ép giữa hai lòng bàn tay, còn không ngừng xoa lên mái tóc rối bời của tôi.

- Hu hu... - Từ cổ họng tôi phát ra âm thanh, suýt chút nữa thì không thở nổi, hai mắt như lòi ra, rơi vào trạng thái hôn mê.

Còn bao lâu nữa thì mới được giải thoát đây?

- Mỹ Nguyệt! - Hạ Thụ đập mạnh bàn một cái, đứng bật dậy, gọi lớn tên của cô. - Bỏ cái đó xuống.

- Anh... anh nói chuyện với em như thế sao! - sắc mặt Mỹ Nguyệt cũng không hề dễ coi, cô ta làm ra vẻ yếu đuối, bị người ta bắt nạt sắp khóc đến nơi, ầm ỨC chu môi lên nhìn Hạ Thụ, một lúc lâu sau vẫn không phát ra tiếng nói nào.

- Anh nói lại lần nữa, bỏ cái đó xuống... - Lúc này, giọng nói của Hạ Thụ càng thêm lạnh lẽo, giống như băng tuyết đã bị đóng cứng hàng ngàn năm nay, khiến không khí xung quanh cũng như đóng băng theo.

Bàn tay Mỹ Nguyệt hơi lỏng ra, vừa nãy còn làm ra vẻ giống Lâm Đại Ngọc, nhưng gương mặt bây giờ đã sa sầm xuống, giống như bầu trời sắp mưa.

- Hạ Thụ, cậu ở đây à, tớ tìm cậu lâu lắm rồi. - Một giọng nói vang tới, tôi dùng chút sức lực cuối cùng để nhìn về phía chủ nhân của giọng nói.

Thì ra là Dương Sinh, cũng may là người quen.

Tôi thở phào một hơi, nhưng hơi thở vẫn chưa thực sự thông lăm.

Dương Sinh vừa nhìn thấy Hạ Thụ đã đi về phía anh. Anh dường như cũng cảm thấy không khí có gì đó không bình thường, vui vẻ cười một tiếng, sau đó đứng cạnh Mỹ Nguyệt:

- Mỹ Nguyệt, sao em cũng ở đây à?

Dương Sinh hình như rất kinh ngạc, hình như anh cũng không mấy thích Mỹ Nguyệt, không nói gì với cô nữa.

Dường như vì có người ngoài tới nên cuối cùng Mỹ Nguyệt cũng buông tha cho Hạ Thụ, cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, giận dữ ném tôi lên bàn, nhìn chăm chăm vào Hạ Thụ, một hồi lâu sau mới nhả ra vài chữ từ kẽ răng mím chặt, câu nói mang nặng vẻ ép buộc và uy hiếp, khiến cả người tôi run rẩy:

- Hạ Thụ, anh đối xử với em như thế, sau này chắc chắn sẽ hối hận.

Cô ta nhấn mạnh vào hai chữ “chắc chắn”, bất kể sắc mặt Hạ Thụ đã sắp đóng băng đến nơi, đứng thẳng người lên, xách theo cái túi LV của mình, chẳng buồn nhìn Dương Sinh một cái, giận dữ bỏ đi.

Nằm trên bàn, tôi xoa xoa cái mũi sưng đỏ chút nữa thì bẹp dí, bịt miệng ho khan, chu môi lên đang định cắn nhả với Hạ Thụ vài câu thì nhìn thấy Dương Sinh ở cạnh đang tròn mắt nhìn tôi, trong mắt thể hiện sự sợ hãi tột độ.

Dương Sinh?

Tôi khựng lại, bỗng dưng ý thức được rằng một loạt các hành động của mình ban nãy đã dọa anh chết khiếp, bèn vội vàng dừng lại, không dám cử động nữa.

Thế giới này thật là nhỏ, đi đâu cũng có cơ hội gặp lại nhau.

Tôi muốn quan tâm tới Dương Sinh một chút, nhưng không làm sao mở miệng ra được, sợ anh sợ hãi. Hu hu, nhưng xem ra tôi vẫn là người tốt, vừa nãy tôi cũng bị dọa chết khiếp mà vẫn còn quan tâm tới người khác.

Hai người chúng tôi bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu, không gian xung quanh yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng một cây kim rơi xuống đất.

Cuối cùng, một lúc sau, quá buồn ngủ, tôi không nhịn được, ngáp dài một cái, một tiếng hét lạnh lạnh vang lên khắp nhà ăn.

- Á! Yêu quái!

Tiếng hét của Dương Sinh khiến mọi ánh mắt của những người xung quanh đều đổ dồn về phía này. Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về chỗ chúng tôi, khiến tôi đang nằm giữa cái bàn bỗng dưng có vinh dự trở thành một chú hề giữa rạp xiếc.

Hạ Thụ vội vàng đứng lên, cầm một tờ giấy ăn nhét vào miệng Dương Sinh, rồi ấn anh ngồi xuống ghế.

Tôi đang định đập cánh bay vào trốn trong ba lô của Hạ Thụ thì bỗng cảm thấy trước mắt mình càng lúc càng tối đen, đôi mắt của tôi mơ màng trợn ngược lên, chân tay bỗng dưng mất hết sức lực. Sau khi ngáp thêm một cái nữa, tôi không thể nào chống đỡ nổi sự mệt mỏi của đôi mắt nữa, từ từ thiếp đi.

Giây cuối cùng khi tôi mất đi ý thức, nghe thấy một tiếng “rầm”, cảm giác đau đớn ập tới, trước mắt tôi hoàn toàn là màu đen.

8. Chương 8: Đấu Tranh Giữa Kẹo Ngọt Và Roi Da

Đầu đau quá!

Vừa mới tỉnh táo được một chút, tôi mở hai mắt nhìn ra xung quanh. Trần nhà trắng toát, cái tủ màu đen, còn bên dưới tôi là cái giường mềm mại, đang đắp trên người một cái chăn ấm áp màu xanh lam.

Dễ chịu quá! Tôi ôm chặt chăn, lăn người một cái. Từ khi tới thế giới loài người, tôi chưa từng được ngủ trên giường, quả nhiên cảm giác ngủ trên giường khác hẳn với cảm giác ngủ trong thùng rác. Ừm, cảm giác được về nhà thật thích. Tôi hạnh phúc nở nụ cười, đang định nhắm mắt vào ngủ tiếp thì bỗng dưng hai mắt trợn ngược lên rồi tung chăn ra, ngồi bật dậy.

Nhà? Sao có thể? Lẽ ra tôi phải đang làm nhiệm vụ chứ!

Sao tôi lại ngủ trên giường được? Vừa nãy chẳng phải tôi vẫn còn ở trong nhà ăn của trường, cùng Hạ Thụ và Dương Sinh gặp “nữ ác ma” đó sao?

Tôi vô thức nhìn xung quanh một lát. Là một căn phòng xa lạ, hoàn toàn khác với ở nhà. Ánh mắt tôi dừng lại trên cái tủ quần áo màu đen, cuối cùng cũng hiểu đây là đâu.

Cái tủ quần áo này hình như chứa đầy những bộ quần áo “siêu to” của Hạ Thụ.

Tôi nuốt nước miếng, vội vàng nhảy xuống giường, trong lòng thầm cầu nguyện ỉnh, cẩn thận gấp cái chăn lại.

Lúc này, cánh cửa phòng đóng kín được mở ra, Hạ Thụ cầm một cái chổi từ ngoài đi vào. Anh mặc bộ quần áo ở nhà, mái tóc rối tung, trên mặt chẳng chút biểu cảm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cây chổi trong tay. Anh ta dí cây chổi vào cái thùng nước bên cạnh, rồi bắt đầu lau nhà trong ánh mắt kinh ngạc tột độ của tôi.

- Hạ Thụ... - Nhìn động tác của anh ta, tôi quên cả gấp chăn, ngu ngốc gọi tên anh. Không thể trách tôi kinh ngạc thế được, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một anh chàng đẹp trai cầm chổi lau nhà và làm cái công việc vô cùng “phụ nữ” này.

Cơ thể của Hạ Thụ thoáng dừng khựng lại khi nghe thấy tiếng gọi của tôi, sau đó anh chậm chậm quay đầu lại như một cảnh phim quay chậm.

- Cô tỉnh rồi à! - Cuối cùng anh cũng hét lên, trong mắt dường như là sự khó tin đến ngỡ ngàng, dường như tôi tỉnh dậy là một việc vô cùng thần kỳ.

- Ừm, đúng thế, tôi tỉnh rồi.

Sau đó, Hạ Thụ ném cây chổi rồi chạy tới trước mặt tôi bằng tốc độ của một tia chớp, sau đó anh chàng kéo tay tôi lên, nắn bóp khắp cơ thể tôi.

- Này! Anh làm gì thế? Định vô lễ với tôi à! A ha ha, đừng cù nữa, nhột quá! - Tôi cười lăn cười bò.

- Chờ chút, cô thực sự không sao chứ? - Hạ Thụ dường như không nghe thấy tôi nói gì, vẫn hỏi hệt hệt tôi.

- Tôi không sao. Anh làm gì mà căng thẳng thế? - Tôi liếc ánh mắt vô tội nhìn anh.

- Cô đã ngất đi hai ngày rồi, gọi kiểu gì cũng không thấy có phản ứng, tôi còn tưởng cô chết rồi cơ! - Hạ Thụ kích động hét lên với tôi, đáng vẻ vừa lo lắng vừa bất lực, hình như anh không hài lòng với sự bình tĩnh của tôi.

Ngất? Ồ, thì ra anh ta đang nói tới chuyện đó à!

Tôi ngưng ngưng xoa tay lên gáy, sau đó cười khan hai tiếng:

- Không sao đâu, vì hồi nhỏ tôi học phép thuật không chuyên tâm, nhớ sai khẩu quyết nên mỗi lần biến to ra đều tiêu tốn rất nhiều năng lượng. Lần này vì sau khi biến thân mệt quá nên mới bỗng dưng bị ngất. Thực ra cũng không có vấn đề gì lớn cả, chỉ cần ngủ hai ngày là sẽ khỏe lại thôi.

- Vì như thế à? Chỉ vì cô quá mệt? - Hạ Thụ quay phắt đầu lại nhìn tôi, trên gương mặt vốn vui mừng giờ thoáng nét giận dữ. - Con ruồi ngu ngốc này, có phải kiếp trước cô là lợn đầu thai không, ngủ giỏi thế! - Anh ta bỗng dưng quát lên với tôi, mắng mỏ tôi một cách vô lý.

- Đây, sao anh lại nói tôi là lợn? Tôi là tiểu thiên thần đáng yêu nổi tiếng ở thế giới yêu tinh đấy nhé. Anh dám nói tôi là lợn, thật bất lịch sự. - Tôi giận dữ một tay chống nạnh, một tay chỉ mặt anh ta mắng.

- Chẳng nhẽ còn không phải? Ngủ gì mà ngủ luôn hai ngày, trước đó cũng chẳng thông báo một tiếng, cô không biết là người ta lo... - Bỗng dưng đang chửi tôi rất hăng say, Hạ Thụ đột ngột dừng lại, gương mặt ngưng ngưng.

- Lo cái gì? Ồ, Hạ Thụ, anh lo cho tôi à? Xin lỗi nhé, tôi quên mất không thông báo trước cho anh. - Tôi cũng cười cười hối lỗi, thì ra anh ta đang lo cho tôi à, chủ nhân mới của tôi cũng tốt bụng đấy chứ!

- Ai có thời gian mà lo cho cô? Tôi lo là lo cô chết ở nhà tôi, còn bắt tôi phải thu dọn thi thể! - Anh ta lại sầm mặt xuống mắng tôi.

Nụ cười của tôi đông cứng lại thành một hình dạng rất kỳ quái. Tôi rút lại câu nói khen anh ta tốt bụng ban nãy, anh ta thực sự chẳng có nhân tính gì cả, đúng là một gã phú ông của xã hội phong kiến ích kỷ, tự tư tự lợi! Ngay cả việc thu dọn thi thể của tôi mà cũng nói ra được! Thật là xui xẻo.

- Cô đúng là con ruồi ngu ngốc phiền phức nhất mà tôi từng gặp! Thật không biết vì sao tôi lại cho cô ở lại nữa! - Tôi còn chưa giận thì thôi, Hạ Thụ đã nổi nóng, trong đôi mắt đẹp của anh dường như tóe lửa.

Tôi thực sự sợ anh ta nói thêm câu "tôi sẽ đuổi cô đi" nên vội vàng chuyển chủ đề:

- Chờ một chút! Hạ Thụ, trước khi anh nổi giận, có thể trả lời một câu hỏi của tôi được không?

- Câu hỏi gì? - Hạ Thụ nhướn mày, tỏ ra rất khinh thường.

- Tôi còn nhớ hôm đó khi bị ngất, Dương Sinh hình như đã phát hiện ra tôi không phải là đồ chơi, sau đó anh ấy có nói gì không? - Tôi thận trọng hỏi, từng giọt mồ hôi lạnh lẽo rơi sau gáy, bởi vì tôi phát hiện ra, sau khi hỏi xong câu hỏi này, ánh mắt Hạ Thụ như sắp xuyên thủng người tôi...

- Cô còn dám hỏi... Cô có biết tôi phải mất bao nhiêu công sức mới bắt cậu ta không được nói chuyện này ra ngoài không? Hừ, cũng may người phát hiện ra thân phận của cô là Dương Sinh, nếu mà là một người đầu óc bình thường thì đã sớm mang cô tới viện nghiên cứu rồi! - Hạ Thụ dùng ngón tay dí vào đầu tôi.

Hả? Anh ta đang nói gì thế? Ý của anh ta là đầu óc Dương Sinh không bình thường sao?

- Hay nói cách khác, Dương Sinh thực sự phát hiện ra thân phận của tôi rồi? - Tôi xoa cái đầu vẫn còn quay mòng mòng của mình, hỏi Hạ Thụ.

- Đúng thế. Nhưng cậu ấy nói cô là bạn của cậu ấy nên sẽ không bán đứng cô đâu. Hơn nữa cậu ấy còn định chờ cô hoàn thành công việc sẽ tới chỗ cái máy đồ chơi để gấp củ cà rốt nhồi bông đó cơ. Đúng là gã ngốc!

- Wa! Hạ Thụ, ngay cả chuyện này anh cũng nói cho Dương Sinh biết, hai người quả thực là bạn rất tốt của nhau. - Tôi nhìn Hạ Thụ đầy cảm động.

- Đồ ngốc! Cô nói luyên thuyên gì đó? Tôi không phải bạn của cậu ta. - Hạ Thụ vội vàng quát tôi, gương mặt trắng trẻo bỗng dưng đỏ hồng.

Ôi trời, có gì đâu mà phải che giấu, nhìn hai người có vẻ rất tốt với nhau mà.

- Cái gã đó suốt ngày bám lấy tôi, đòi làm bạn với tôi, tôi ghét cậu ta lắm. Sao có thể làm bạn với tôi được!
- Hạ Thụ thấy tôi không tin, còn bổ sung thêm mấy câu.

Sao có thể thế được? Nhìn quan hệ của họ có vẻ rất tốt mà. Ai dà, chắc chắn là cái gã Hạ Thụ này không chịu thừa nhận. Tính cách của anh ta thật kỳ quái, sao trên đời này lại có một người như thế cơ chứ! Tôi không nhìn được thở dài.

Hạ Thụ thấy tôi có vẻ hoài nghi, bèn vội vã bỏ đi. Nhìn theo bóng anh trong bộ đồ ở nhà, tôi bất giác lại thở dài cái nữa, đẹp trai thì vẫn là đẹp trai, cho dù mặc cái gì cũng thấy đẹp!

Tôi đi từ phòng của Hạ Thụ ra phòng khách, ầy, sao phòng khách có vẻ kỳ lạ thế nhỉ? Tôi nhớ lúc trước trên salon có một đồng tạp chí cơ mà, nhưng giờ chẳng có gì nữa, chẳng trách nhìn nó có vẻ rộng hơn! Mặt bàn hình như cũng được lau hàng chục lần, chẳng có một hạt bụi nào, tỏa ra ánh sáng lấp lánh như kim cương. Thật là khoa trương! Ánh mắt tôi dừng lại chỗ thùng rác cạnh đó. Cái thùng rác cũng trở nên sạch sẽ, củ cà rốt nhồi bông đã được giặt sạch rồi đặt trên tủ tivi.

Có phải tối nay tôi vẫn phải ngủ trong thùng rác nên Hạ Thụ mới làm sạch thùng rác như thế không hả? Nhưng như thế cũng tốt, ít nhất thì cũng không cần phải đang ngủ lại phát hiện bên cạnh mình có một quả táo thối, trên đó còn mấy con kiến đen sì đang trợn mắt nhìn tôi.

Xem ra mấy hôm tôi bị ngứa, Hạ Thụ đã quét dọn cả nhà, anh ta đúng là ưa sạch sẽ...

Tôi thở dài, lúc này Hạ Thụ bê một đĩa thức ăn từ phòng bếp đi ra. Ý! Anh ta không những quét dọn sạch sẽ mà còn định làm cơm cho tôi ăn sao?

Tôi tò mò ngó đầu ra, mùi vị thức ăn nhanh chóng truyền tới mũi tôi, kích thích vị giác của tôi.

Lần này thực sự là rất kích thích!

Lần trước mấy món ăn anh ta làm mặc dù khó ăn, nhưng nhìn và ngửi thấy cũng không tệ. Nhưng thức ăn hôm nay vì sao khi ngửi tôi lại có cảm giác như là mùi của hoa quả thối nhặt từ cống về...

Tôi bịt chặt mũi, đang định cúi người xuống trốn khỏi tầm mắt của Hạ Thụ thì đã nghe thấy tiếng của anh.

- Lại đây ăn cơm.

- Cảm ơn ý tốt của anh, tôi vẫn chưa đói, tạm thời chưa muốn ăn... - Thấy mình đã bị anh phát hiện, tôi cũng không dám trốn nữa, đành đứng thẳng lưng lên, ngại ngùng nở một nụ cười gượng gạo, xua tay với anh, trong lòng vẫn còn lăm lăm, - Anh cứ ăn trước đi, lát nữa tôi đói thì tôi ăn.

- Cô ngủ hai ngày rồi mà vẫn chưa đói? Tôi nói cho cô biết, nếu hôm nay cô mà không ăn thì lập tức biến khỏi nhà tôi. - Hạ Thụ đặt đĩa thức ăn xuống bàn, đi tới bên cạnh tôi, một tay kéo cổ áo tôi, bắt tôi tới bên bàn ăn.

Thật đáng sợ, trên bàn ăn đặt đầy các loại thức ăn, có món thì mới, có món thì cũ như đã để mấy ngày rồi. Chắc Hạ Thụ không đến nỗi bỏ thức ăn của mấy ngày lên ăn lại chứ?

Tôi chép miệng, dùng bộ đồ ăn chuyên dụng mà Hạ Thụ đã chuẩn bị cho tôi, gấp một đồng thức ăn mà tôi không biết là gì cho hết vào miệng.

Trời ơi, để làm được ra mùi vị thức ăn như thế này chắc là khó lắm! Ăn xi măng còn ngon hơn cái này! Dưa chuột xào mặn tới độ tôi tưởng mình đang ăn muối trắng, sườn xào thì chưa loét, ngoài vị chua chẳng còn vị gì khác! Còn canh cá, không biết sao nó đắng nghét như thuốc Bắc...

Tôi ử rử cố ăn chỗ thức ăn khó ăn tới cùng cực này, hai mắt nóng dần. Hạ Thụ thật là đều, cho dù có ghét tôi thì cũng không cần phải dùng cái cách phức tạp này để thể hiện sự căm ghét chứ. Mình nấu ăn đã mệt không nói, lại còn lãng phí đồ ăn!

Tôi không nhìn được len lén nhìn Hạ Thụ. Thấy anh ta đặc ý nhìn chỗ thức ăn trong bát tôi ít dần, đôi mắt to ánh lên vẻ dịu dàng, dường như ánh mặt trời đã làm tan chảy lớp băng đá ngàn năm. Kỳ lạ thật, anh ta có phải đang vui mừng vì trừng trị được tôi không!

Cuối cùng, sức mạnh của cái đẹp cũng giúp tôi ăn hết chỗ thức ăn còn lại trong bát, còn trên mặt Hạ Thụ cũng nở một nụ cười hài lòng. Wa, anh ta đúng là nên cười nhiều một chút, lúc cười cứ như biến thành người khác vậy, đẹp quá đi mất!

Tôi đã hoàn toàn bị khuôn mặt đẹp tới mức quỷ khóc thần sầu của anh ta chinh phục. Gương mặt này không chỉ hoàn mỹ theo cách thông thường, da mặt trắng trẻo còn hơn con gái, lông mày thì vừa dài vừa cong, tôi ghen tị chu miệng.

- Cái gì chứ, con trai gì mà lại đẹp như vậy! - Tôi lẩm bẩm trong miệng.

- Cô đang nói gì thế? - vốn tưởng rằng giọng nói của tôi đã nhỏ tới mức như tiếng muỗi đập cánh rồi, ai ngờ vẫn truyền tới tai anh ta. Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì đôi mắt này giờ vẫn nhìn vào bàn ăn của anh ta chuyển sang nhìn vào tôi, sắc bén và nghiêm túc.

- Không... không có gì. - Tôi vội vàng lắc đầu. Haiz, tôi còn ngẩn chưa đã mà anh ta đã hiện nguyên hình rồi.

Anh hoài nghi nhìn tôi một lát, cuối cùng đứng lên, đi về phía cửa.

- Anh định ra ngoài à? - Tôi nhìn theo hành động của anh, hỏi một câu ngớ ngẩn.

Chắc không vì chê tôi quá phiền phức nên không muốn ở nhà đấy chứ? Tôi ầm ỨC chu miệng nhìn hai tay mình, thực sự là rất nhỏ, trông có vẻ vụng về, chuyện gì cũng không làm xong. Khi ngẩng đầu lên nhìn những ngón tay thuôn dài của anh, tôi tự ti cúi đầu xuống.

- Không phải. - Vừa đi được mấy bước, nghe thấy tiếng tôi, Hạ Thụ lại dừng lại, quay đầu nhìn tôi một cái, lạnh nhạt trả lời. - Tôi đi thay dép lê.

- Ồ. - Tôi thở phào, bỗng dừng một suy nghĩ lướt nhanh trong đầu, cúi người xuống. Tôi vẫy cánh bay tới bên cạnh anh, nhìn anh bằng gương mặt ngây thơ, dừng lại ngay trước mặt anh trong đôi mắt đầy nghi ngờ, sau đó tạo một cái dáng vô cùng đẹp. - Chủ nhân Hạ Thụ, anh ngồi lên salon đi, tôi sẽ mang dép lê tới cho anh.

Hừ hừ, mặc dù Hạ Thụ không chịu ước, tôi không thể dùng phép thuật để giúp anh ta, nhưng tôi cũng không ăn không ngồi rồi đâu, cho dù không dùng tới phép thuật thì tôi cũng có thể giúp anh ta làm các việc khác. Tôi nhất định phải để anh ta biết, tôi là người hữu dụng!

Hạ Thụ nhìn tôi, ánh mắt thoáng sáng lên. Anh im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu đầy nghi ngờ, quay sang ngồi lên salon. Thấy anh đã chịu tin tôi, tôi vui vẻ nở một nụ cười, vội vàng bay ra cửa với tốc độ nhanh nhất, hai tay ôm một chiếc dép lê để trên sàn nhà rồi bay về phía anh.

Sau đó tôi lại lặp lại động tác ban nãy với chiếc dép thứ hai.

- Thực ra... - Tôi vừa mới bay tới bên cửa đã thấy anh mở miệng, trong giọng nói có vẻ do dự.

- Không sao đâu, tôi không mệt lắm đâu. - Mặc dù phải ôm chiếc dép lê không hề nhẹ nhàng chút nào, trán tôi đã lấm tấm mồ hôi, nhưng vẫn ngốc nghếch quay lại nặn ra một nụ cười với anh ta.

Giọng nói của Hạ Thụ rõ ràng là hơi khựng lại, biểu cảm cũng trở nên rất quái dị. Mấy giây sau, cuối cùng anh ta cũng quay lại với vẻ bình tĩnh thường ngày, trong ánh mắt lại là sự lạnh nhạt, nhưng môi vẫn nở nụ cười:

- Thực ra tôi định nói, tôi tự làm thì sẽ nhanh hơn.

“Rầm!”.

Xin hãy hiểu cho tôi. Đây không phải là âm thanh do đôi tay quá yếu ớt của tôi làm rơi chiếc dép xuống đất. Tôi thực sự không thể chịu đựng nổi cái đòn đả kích mà câu nói này của anh ta mang tới, đến nỗi trong phút giây hoa mắt, tôi dầm sầm vào salon.

Sau đó, vinh quang cũng cùng với chiếc dép rơi xuống đất.

Tôi xoa xoa gương mặt biến dạng vì cú va chạm vừa rồi, nghiêng rằng ôm chiếc dép lên, kiên cường bay lên, sau đó bay qua ghế salon, dừng lại trước mặt anh ta, thấy anh ta hoàn toàn không chú ý gì tới tôi, mà đang thờ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Đồ vô tâm, anh không quan tâm tới tôi một chút được sao, vừa nãy suýt nữa tôi đã bị hủy hoại dung nhan rồi. - Tôi giận dữ ném chiếc dép xuống trước mặt anh ta, sau đó chống nạnh nhìn anh ta đầy bất mãn.

- Vậy sao? Thế cô thấy tôi nên nói gì? - Anh quay đầu lại xỏ nốt chân vào chiếc dép còn lại, như cười như không với tôi, - Cô bị hủy hoại dung nhan coi như được thắm mỹ lại.

Cái gì? Dám nói tôi như thế!

Phải biết rằng tôi là cô gái ngoan ngoãn đáng yêu được cả thế giới yêu tinh công nhận, với gương mặt búp bê vô địch này, tôi đã đánh bại biết bao địch thủ trong thiên hạ. Vậy mà anh dám coi thường tôi!

Hai tay tôi vò vò chéo áo, bực bội nhìn anh ta nhưng lại không dám thể hiện.

- Cô vội vàng muốn chứng minh năng lực của mình như thế sao? Cũng tốt thôi, giúp tôi xem trong tủ lạnh có còn Coca không. Nếu còn thì mang một lon ra đây cho tôi. - Thấy tôi có vẻ bị đã kích, Hạ Thụ tốt bụng chỉ tay vào tủ lạnh, nụ cười trên khuôn mặt vẫn rất đều đặn.

- Tuân lệnh, chủ nhân! - Tôi nghiêng rằng cổ nặn ra bốn từ khỏi miệng, ép mình phải quên ngay cái chuyện đáng xấu hổ ban nãy, sau đó gật đầu, quay người bay về phía tủ lạnh.

Công việc là số một, công việc là số một...

Tôi lăm lăm dọc trong đầu, bay tới bên cái tủ lạnh lúc nào không hay. Tôi chép miệng, nhìn cánh cửa tủ đóng im ỉm, hai bàn tay giữ chặt vào một bên cánh, hai chân đẩy mạnh, cánh cửa bật mở. Tôi vẫn giữ tay ở tủ lạnh, bị đẩy sang một bên, đầu quay mòng mòng. Mỗi khi cánh cửa đứng vững lại, không lắc lư nữa, tôi mới dám buông tay ra bay vào trong tủ.

Vừa mới bay tới nơi đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới, khiến cả người tôi run lấy bầy. Sau khi chậm chạp thích nghi với không khí lạnh này, tôi mới bắt đầu tìm kiếm trong tủ lạnh.

Coca...

Hình như không có thứ này.

Tôi cau mày, đang định nói với Hạ Thụ là không có thì nhìn thấy ở tầng trên cùng của tủ lạnh có một cái lon màu xanh lam, trên đó in rõ mấy chữ "Coca Cola". Tư duy của tôi chậm lại một chút, nhìn chăm chăm vào cái lon đó, một hồi lâu vẫn không động đậy.

Thượng đế ơi, Người hành hạ con cũng không cần như thế đâu! Làm gì có ai để Coca vào một góc sâu như thế, bên cạnh lại còn một đồng các chai lọ khác chặn trước.

Đáng ghét, chắc chắn là Hạ Thụ đang cố tình chơi xỏ tôi!

Tôi không phục, nuốt nước bọt, bay lên tầng trên cùng, ôm những cái lon bên ngoài bay xuống đặt ở dưới cùng, sau đó lại tiếp tục bay lên.

Cứ như thế bay lên bay xuống liên tục, tôi vừa lạnh vừa mệt, hai cánh tôi sắp không bay nổi nữa. Tôi đường đường là một yêu tinh Lười ước, lúc nào cũng được mọi con người sùng bái, vì sao lại tới mức phải đi làm bốc vác thế này?

Cuối cùng cũng đến lúc dọn được hết các lon khác xuống tầng dưới, có thể được giải thoát, tôi mệt mỏi nằm sõng soài trong tủ lạnh. Nhưng vừa nghĩ tới Hạ Thụ vẫn đang chờ mình, tôi lại không thể không dốc toàn lực ôm cái lon nước ở tầng trên cùng lên.

Nhưng khi vừa chạm vào lon nước, tôi đã giật mình bởi nhiệt độ của nó.

- Á... - Tôi vội vàng buông tay ra, hét lên, - Hạ Thụ, anh để nước ngọt trong tủ lạnh bao lâu rồi, sao mà lạnh thế?

- Hình như mưa về từ nửa năm trước nhưng quên uống. - Một lúc lâu sau, bên kia vang lên câu trả lời của Hạ Thụ. - Cô yêu tinh nhanh lên một chút.

Nghe thấy tiếng anh, suýt chút nữa thì tôi đã trợn ngược mắt và ngất trong tủ lạnh. Nửa năm à, có thể biến rất nhiều thứ thành băng đá rồi. Cũng may anh ta không biến thái đến độ để Coca trong ngăn đá, nếu không cái mạng nhỏ của tôi chắc chẳng còn.

Tôi thấp thỏm sợ sệt một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn lon Coca, nghiêng răng với tinh thần sẵn sàng hy sinh, đưa tay ra ôm lấy nó, sau đó bay ra khỏi cái tủ lạnh lạnh lẽo đó, bay về phía Hạ Thụ.

- Coca tới rồi. - Hơi lạnh của Coca thấm vào khắp người tôi. Tôi mấp máy khóe môi run rẩy, dừng lại trước mặt Hạ Thụ, hai hàng răng va vào nhau lập cập. Tôi đặt Coca lên mặt bàn trước mặt Hạ Thụ, giúp anh giật nắp lon rồi ôm lấy nó bay tới trước mặt anh.

Hạ Thụ ung dung ngồi trên salon, trong mắt tôi giống như một gã hôn quân đang hành hạ lương thần của mình, đưa tay ra định đón lon Coca trong tay tôi.

Đúng lúc đó tôi cũng đưa tay ra định đưa cho anh ta, nhưng bỗng dưng bị mất trọng tâm, thế là khẽ nghiêng người về đằng trước, lon Coca chao đi, đổ hết lên người anh ta.

Thôi thế là xong!

- Anh không sao chứ, không sao chứ? - Thấy Coca chảy tràn trên chiếc áo sơ mi trắng của Hạ Thụ, rồi chảy xuống cả salon, tôi luống cuống hết lên.

Cả người Hạ Thụ hình như bị nhiễm hơi lạnh từ nước Coca, cũng tỏa ra luồng hơi lạnh buốt, tôi bỗng dưng có một dự cảm không lành.

- Đồ con ruồi ngu ngốc, cầm một lon Coca mà cũng không cầm được là sao? Tôi thực sự nghi ngờ có phải cô cố ý hay không? Trời ơi, rốt cuộc thì vì sao tôi lại giữ cô trong nhà tôi hả trời!

Không nằm ngoài dự liệu của tôi, màn ca thán của Hạ Thụ như nước lũ tràn tới. Hu hu, tôi thực sự không cố ý mà. Tôi cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên vết bẩn trên quần áo anh ta. Một chiếc áo trắng rất đẹp đã bị tôi phá hủy hoàn toàn, Hạ Thụ chắc chắn là rất tức giận. Lần này đúng là tôi không tốt, tôi quá vô dụng.

Nếu mà tôi có thể giúp trong lòng Hạ Thụ dễ chịu hơn một chút thì cứ mắng đi, tôi sẽ không trách anh đâu.

- Haiz, thôi bỏ đi, tôi đi tắm đây. Cô dọn dẹp chỗ này đi... Mà thôi, để đấy thôi. - Giọng nói bất lực của Hạ Thụ vang lên trên đầu tôi.

Tôi kinh ngạc ngược đầu nhìn anh, phát hiện ra trong mắt anh không hề có vẻ gì giận dữ, giống như hơi một chút... thương hại? Tôi còn chưa kịp nhìn rõ thì anh đã quay đầu đi, vẻ như rất bức bối, bước vào phòng tắm.

9. Chương 9

Tôi lại thất bại rồi...

Khó khăn lắm mới nhận được một chút tin tưởng của anh, có thể ở lại nhà anh, chắc không vì chuyện của mấy ngày nay mà đuổi tôi đi chứ? Nếu như thế thì tôi sẽ không thể quay về thế giới yêu tinh mà phải lang thang khắp nơi trong thế giới loài người.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng tôi lê từng bước chân mệt mỏi trong cơn gió lạnh căm căm, tôi đã vội vã lắc đầu, dừng lại mọi tưởng tượng trong đầu mình, quay đầu nhìn vào phòng tắm, bên trong vang lên tiếng xối nước ào ào như muốn đánh vào tim tôi.

Tôi thực sự không làm tốt được việc gì sao?

Mắt tôi cay cay, cảm giác một dòng nước nóng đang dâng lên trong mắt. Tôi đập đập cánh, bay vào phòng theo khe cửa mà ban nãy Hạ Thụ không đóng kín, ánh mắt dừng lại trên bộ quần áo đã được gấp gọn gàng để trên giường.

Đúng rồi, hình như vừa nãy Hạ Thụ không mang quần áo vào phòng tắm, chắc là anh quên, ừm, mang quần áo vào cho anh chắc là tôi làm được! Thế là tôi đưa tay ra, ôm lấy quần áo, bay tới bên phòng tắm, cố gắng để trên mặt mình nặn ra một nụ cười, sau đó chớp chớp mắt, để mắt mình khô đi một chút, mở lớn hai mắt nhìn vào phòng tắm, bay đi bay lại bên ngoài đó.

Nhất định phải để Hạ Thụ biết lỗi không phải là một con yêu tinh ngu ngốc vô dụng, nhất định phải để anh thấy vừa ý một lần! Mang theo suy nghĩ kiên định này, tôi vừa căng thẳng vừa hưng phấn, không ngừng đập cánh.

Cuối cùng tiếng nước bên trong cũng ngừng lại.

Không lâu sau, tôi nghe thấy có tiếng chuyển động của tay nắm cửa. Hạ Thụ lúc này chắc chắn đang rất khó xử, chắc chắn anh đang do dự định gọi tôi giúp mang quần áo vào nhưng còn ngại, chắc chắn là anh đang muốn mở cửa nhờ tôi giúp đỡ. Khi anh nhìn thấy tôi đã mang quần áo vào cho anh, chắc là anh mừng lắm!

Cửa mở ra, gương mặt đang tươi rói của tôi bỗng dừng thất sắc!

Hai gò má ửng hồng.

Xương bả vai hoàn hảo.

Thân trên không mặc gì.

Hơi nước vẫn còn quần quýt quanh người.

Độ cong của đôi cánh tôi nhỏ dần lại, mặc dù vẫn chưa dừng bay, nhưng rõ ràng là giảm tốc hẳn. Những lời định nói ban nãy giờ nghẹn cứng ở cổ họng, chỉ phát ra một tiếng hét:

- Á...

Tôi dùng quần áo che kín hai mắt, quay người bay vào phòng khách.

- Sao anh không chịu quần khăn vào hả?

Cả cái phòng khách vang lên tiếng hét lạnh lạnh của tôi.

- Dừng lại cho tôi! Ôn quá đi mất! Tôi đang định hỏi sao cô lại đứng ở cửa phòng tắm?

Sau lưng vang lên giọng nói khó chịu của Hạ Thụ, tôi mặc kệ, ôm quần áo bay lung tung trong phòng khách, chỉ muốn tìm một nơi nào đó để trốn đi.

Có rồi! Trong góc của phòng khách có một cái hộp to. Tôi giống như một con hươu nhỏ đang bị sư tử truy sát thì nhìn thấy một sơn động, vội vàng bay vào trốn trong chiếc hộp. Quần áo của Hạ Thụ che trên đầu tôi, trong phút chốc, cái hộp trở nên tối om, chẳng nhìn thấy gì cả.

Thật là bi thảm, thật là đáng sợ. Tôi chỉ muốn mang quần áo vào giúp anh thôi mà, vậy mà lại xảy ra chuyện đó. Xong rồi, tôi có bị lộ mắt không nhỉ? Thượng đế ơi, cho dù Người không giúp con thì cũng đừng hại con chứ. Lần này thì thảm rồi, chắc chắn Hạ Thụ tưởng tôi là kẻ háo sắc, chắc chắn sẽ đuổi tôi ra ngoài!

- Hu hu, tôi chỉ muốn mang quần áo cho anh thôi mà! - Tôi hối hận hét lên.

Bỗng dưng, quần áo trên đầu bị người ta kéo ra. Tôi len lén quay đầu lại, hé hé mắt ra, Hạ Thụ đang luống cuống mặc quần áo vào.

- Ai bảo cô làm thế? Chết tiệt, tôi quên mất là trong nhà mình còn có một con ruồi ngu ngốc.

Anh ta lại nói tôi là con ruồi ngu ngốc, chẳng nhẽ tôi thực sự là một con côn trùng có hại chuyên đi phá hoại anh ta sao? Tôi là yêu tinh Lời hứa mà, công việc của tôi là giúp người ta thực hiện nguyện vọng, những

việc khác làm không tốt cũng có sao đâu. Đều tại Hạ Thụ cả, bản thân anh ta không chịu ước thì tôi biết làm thế nào?

Đúng rồi, Hạ Thụ không có nguyện vọng gì thì tôi hoàn toàn vô dụng với anh ta, anh ta không cần tôi, thế nên anh ta sẽ đuổi tôi ra ngoài!

Nhận thức được điều này, tôi buồn bã cúi đầu xuống, khóe mắt nóng nóng, dường như có một thứ chất lỏng trong suốt đang từ trong đó chảy ra.

Ý? Đây là cái gì? Tôi chùi đôi mắt đã nhòa đi, mượn chút ánh sáng hắt từ bên ngoài vào, nhìn rõ mấy hàng chữ dưới chân: Bộ đồ chơi búp bê Babie.

Búp bê Babie? Hạ Thụ mua thứ này về làm gì? Anh ta có phải là con gái đâu, chẳng nhẽ vẫn còn chơi búp bê Babie sao? Nếu không phải mua cho anh ta thì chẳng nhẽ...

Tôi bay nhanh ra khỏi cái hộp, mở nắp hộp ra, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn nhìn rõ được những món đồ bên đó.

Trong đó... trong đó có một căn phòng chuyên dụng cho búp bê Barbie, hơn nữa còn rất hoàn chỉnh, có giường, có phòng khách, có phòng ăn, có nhà tắm!

Tôi vui mừng nhìn cái bồn tắm màu trắng sữa được lắp trong đó, trong đầu xuất hiện hình ảnh mình được ngâm trong lớp sữa tắm đầy bọt, bất giác mỉm cười.

Không chỉ có thế, trên giường còn có rất nhiều bộ quần áo nhỏ đủ mọi kiểu dáng, rất vừa với cơ thể tôi!

Ha ha ha, bộ đồ chơi và quần áo búp bê Babie này chắc chắn là Hạ Thụ mua cho tôi! Không ngờ Hạ Thụ lại suy nghĩ chu đáo như thế, sự tôi ở không thoải mái nên mua nhà cho tôi. Xem ra tôi không lo bị đuổi ra ngoài nữa rồi.

Tôi bay ra khỏi cái hộp, đúng lúc đó thấy Hạ Thụ vẫn đang luống cuống cài nốt cái cúc áo ngủ vào. Tôi không nhìn được bay tới bên cạnh anh, thơm chụt một cái lên cái má vẫn còn nóng âm bởi hơi nước của anh, nhìn anh đầy hạnh phúc.

- Cảm ơn anh, tôi thực sự rất thích!

Gương mặt vốn đã đỏ bừng vì nhìn thấy tôi rồi, nay bị tôi thơm một cái càng đỏ hơn, giống như một quả táo chín vậy.

- Ôi, Hạ Thụ, anh đừng có tắm lâu quá, mặt đỏ hết lên rồi kìa, dễ bị thiếu dưỡng khí lắm đấy! - Tôi trịnh trọng nói.

Hạ Thụ nhìn tôi chăm chú một hồi lâu, trong ánh mắt mang rõ thông điệp “cô là con ngọc à”.

- Tôi đỏ mặt thì liên quan gì tới cô? Còn nữa, tôi sợ nửa đêm cô lại khóc tiếp làm tôi tỉnh giấc nên mới mua cái thứ này, cô không cần phải cảm ơn tôi. Hừ, nếu cô còn làm phiền giấc ngủ của tôi thêm lần nữa, tôi sẽ đuổi cô ra ngoài đấy! Buổi tối cô ngủ ở đây đi, tôi về phòng đây. - Câu nói của Hạ Thụ có cảm giác như giận dỗi, anh nhìn tôi một cái rồi quay người bỏ về phòng mình.

Trong lúc nói chuyện, mặt anh càng đỏ hơn. Ồ, thì ra anh cũng biết xấu hổ. Đáng ghét! Rõ ràng là rất quan tâm tới tôi mà, việc gì mà còn phải giải thích như thế? Tôi đúng là càng ngày càng hiểu cái tính cách nói một đằng nghĩ một nẻo của anh rồi, thừa nhận rằng mình quan tâm tới người khác khó thế sao?

Tôi mỉm cười rất ngọt ngào, cảm giác như sự cố gắng của mình cuối cùng cũng được đền đáp, Hạ Thụ đã chịu thừa nhận tôi rồi! Ai dà, tôi là Hựu Diệp, là yêu tinh cà rốt, đã một lần nữa dùng sự nỗ lực không mệt mỏi của mình để đạt được sự thừa nhận của chủ nhân! A ha ha!

Tôi cười lớn bay vào căn nhà của búp bê Barbie, tìm thấy phòng ngủ, đắp chăn vào, nhắm mắt lại rồi ngủ. Tối hôm nay tôi ngủ rất ngon, dường như được quay về với căn nhà dễ chịu của mình ở thế giới yêu tinh.

Ngày hôm sau, tôi dậy từ rất sớm. Căn nhà của búp bê Barbie thật là cao cấp, kiểu giường công chúa êm ái, không giống như trong thùng rác, vừa hơi vừa lạnh, không khí lại còn không tốt. Ai dà, tôi bây giờ thật là thoải mái.

Hạ Thụ cũng đã thay đồng phục học sinh, từ phòng ngủ đi ra. Anh đeo ba lô đi tới bên giường tôi, thấy tôi đã dậy, hơn nữa tinh thần còn rất tốt, bèn nở một nụ cười châm biếm:

- Ôi dà, xem ra cách làm của tôi là đúng. Không nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của cô, tối qua tôi ngủ rất ngon.

- Hạ Thụ, anh làm như thế làm gì. Tôi biết, thực sự anh rất quan tâm tôi.

- Tôi không hề chống đối lại anh mà mỉm cười trả lời. Không biết vì sao, mặc dù thái độ của anh đối với tôi vẫn rất tệ, nhưng hôm nay trông anh có vẻ thuận mắt hơn rất nhiều.

- Cô đừng có tưởng bở! Hừ, tôi đi học đây, cô ngoan ngoãn ở nhà, không được gây chuyện gì đâu đấy. - Nghe tôi nói vậy, khóe miệng Hạ Thụ giãn giãn, sau đó sa sầm mặt ra lệnh cho tôi.

- Đừng mà Hạ Thụ, cho tôi đi cùng anh đi. Tôi đảm bảo là sẽ ngoan ngoãn, không chạy lung tung đâu. - Tôi nhảy phắt lên ba lô của anh, sau đó nhảy lên vai anh, khấn cầu bên tai anh.

- Không được! - Anh quả quyết từ chối đề nghị của tôi, lắc đầu, không hề cho tôi cơ hội nào.

- Vì sao... - Tôi vẫn không chịu từ bỏ, hỏi tiếp, giọng nói có vẻ như nũng nịu. - Cho tôi đi đi mà.

- Thực sự là không được. Nếu cô mà đi thì chỉ được ở trong ba lô thôi, cô chịu không? - Hạ Thụ cố ý dọa tôi.

Vừa nghe nói bị nhốt trong ba lô giống như lần trước, tôi vội vàng ngậm miệng lại rồi lắc đầu, sau đó thu hết dũng khí, bắt lực nói:

- Không chịu. Thế thì thà ở nhà còn hơn.

- Ừm. - Hạ Thụ cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, đặt tôi từ trên vai xuống bàn. - Nhớ đấy, không được tự ý rời khỏi nhà. Tôi đang vội, tôi đi đây. - Anh dặn dò tôi một tiếng, kéo lại cái ba lô trên lưng, đi tới cạnh cửa cúi xuống thay giày rồi mở cửa đi ra ngoài bằng một tư thế rất đẹp mắt.

Nhìn theo bóng anh biến mất trước mắt tôi, cánh cửa từ từ đóng lại, phát ra âm thanh khe khẽ, tôi mới lại bay lên, ngắm nhìn căn nhà của Hạ Thụ.

Lần đầu tiên tôi thưởng thức nhà anh một cách nghiêm túc như thế, bỗng dưng phát hiện ra căn nhà vô cùng đơn điệu. Cho dù là thứ gì cũng chỉ có một màu, hơn nữa chủ yếu là được kết hợp bởi hai màu chủ đạo đen và trắng. Tôi chép miệng, bàn tay vẽ một vòng tròn trong không khí, trên mặt đất lập tức xuất hiện một đồng các món đồ trang trí long lanh.

Nhìn những món đồ trang trí đầy màu sắc, tôi hài lòng gật đầu, lập tức cầm một tấm khăn trải bàn lên trải xuống bàn trà. Sau đó lại cầm cái thảm ở cạnh chầm chậm trải xuống đất.

Cuối cùng dưới sự lao động vất vả của tôi, sàn nhà cũng được trải một tấm thảm màu hồng với những đường diềm thêu hoa, bàn ăn được trải một chiếc khăn thêu hoa, trên tivi là một cái khăn trùm màu rực rỡ, ngay cả vỏ gối và vỏ chăn cũng được thay bởi màu xanh lam.

Sau khi toàn bộ các vật trang trí trên mặt đất đã được về đúng vị trí của nó, tôi lại bay ra phòng khách, đánh giá lại cái thế giới hoàn toàn khác biệt này, trên mặt nở một nụ cười đắc ý.

Cũng không tệ.

Một thế giới màu hồng thật xinh đẹp!

Tôi lau mấy giọt mồ hôi trên trán, nhưng không hề cảm thấy mệt, ngược lại còn ngân nga một khúc nhạc, vừa xoay tròn vừa thưởng thức thành quả lao động của mình.

Ha ha, căn phòng đẹp quá, Hạ Thụ quay về chắc chắn sẽ khen ngợi tôi!

Vất vả suốt cả ngày, tôi quay về chiếc giường công chúa của mình ngủ thêm một chút. Không biết bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng mở cửa mơ hồ vang lên bên tai. Tôi mở mắt nhìn xung quanh, trời đã tối dần, mọi thứ đều được bao phủ bởi một màu tối tối.

Bỗng dưng đèn bật sáng.

Tôi nhòms dậy, đi ra khỏi phòng mình, thấy Hạ Thụ đang kinh ngạc đứng ở cửa nhà, chiếc chìa khóa trong tay rơi xuống đất.

- Hạ Thụ, anh về rồi à! - Tôi hớn hở bay về phía anh, nụ cười như đang muốn thỉnh công. Ha ha, Hạ Thụ chắc chắn là vui quá, vui tới mức tay run rẩy, làm rơi cả chìa khóa.

- Cô lại giả trò gì thế? Sao biến nhà tôi thành ra thế này? - Hạ Thụ dùng ngón tay run rẩy chỉ vào những món đồ trang trí tua rua, nét mặt căm hận như thể tôi không phải trang trí lại nhà anh mà là tháo dỡ nó ra vậy.

- Hạ Thụ, anh không thích sao - Tôi buồn bã hỏi.

- Không thích, phải nói là tôi rất ghét! - Hạ Thụ cuối cùng cũng tỉnh lại từ nỗi “đau thương”, hét lên với tôi.

Sự giận dữ lạnh lẽo toát ra từ người anh, khiến tôi rụt đầu lui về một bên. Anh như một cơn gió điên cuồng lướt qua người tôi, miệng không ngừng ca thán:

- Những cái này là gì hở trời? - Anh giơ tay ra giật tung cái khăn trải bàn mà tôi vất vả lắm mới trải được ngay ngắn lên đó, sau đó cúi xuống cầm tấm thảm màu hồng lên hỏi tôi, - Ai cho cô tùy tiện làm những thứ này vào lúc tôi không có nhà hả? Trong vòng 5 phút, cô phải khôi phục nguyên trạng căn nhà cho tôi!

Nhìn thành quả của mình bị anh ta hất hủi, tôi vừa ảm ức vừa tức giận, đang định cãi lại mấy câu, nhưng nhìn gương mặt tái xanh của anh, tôi sợ hãi nín bặt, chỉ dám lẩm bẩm nói mấy tiếng nhỏ xiu, cúi đầu thu dọn từng món đồ mà phải lâu lắm tôi mới bày biện xong.

- Xin lỗi, Hạ Thụ, tôi chỉ muốn căn phòng đẹp hơn một chút thôi, tôi không biết là lại khiến anh ghét như thế. - Sau khi đã khôi phục lại nguyên trạng căn nhà, tôi cố nén cảm giác muốn khóc lại, bay tới bên cạnh anh, chân thành nói.

Anh vẫn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào phòng mình. Tôi thấp thỏm len lén ngẩng đầu lên nhìn anh, muốn tìm kiếm trong mắt anh chút gì đó đồng tình hoặc bất nhẫn, nhưng chỉ thấy trong đó là sự lạnh lùng sâu thẳm.

Đôi mắt anh sâu thẳm như bầu trời đêm.

Thấy sắc mặt của anh, tôi rủ rủ cúi đầu. Xem ra Hạ Thụ có vẻ rất giận, ngày trước cho dù tôi làm sai việc gì, anh cũng chỉ mắng tôi vài câu chứ không như lúc này, chẳng nói gì cả, ánh mắt còn lạnh nhạt cứ như thể tôi chỉ là người xa lạ.

- Hạ Thụ, tôi biết lỗi rồi, anh đừng trách tôi. - Không biết vì sao, tôi rất ghét ánh mắt anh lúc này, giống như quay về với khi chúng tôi mới quen nhau, trong phút chốc kéo dài khoảng cách giữa hai chúng tôi.

- Đây là nhà tôi, sau này đừng có tự ý thay đổi phong cách của nó nữa. - Cuối cùng Hạ Thụ cũng lạnh lùng buông một câu, tôi còn chưa kịp trả lời đã quay người đi vào phòng khách.

Âm thanh cọt sạt nhẹ của dép lê khi chạm xuống sàn nhà nhưng lại trở nên rất chói tai trong căn phòng yên lặng này.

Mọi hành động của anh đều khiến tôi cảm thấy vô cùng cứng nhắc và xa lạ, không còn sự dịu dàng của mọi khi.

Tôi nhìn anh không chớp mắt, dường như muốn nhìn xuyên thấu anh, nhưng không thể nào thấy nổi trong lòng anh đang nghĩ gì.

Hôm nay anh làm sao vậy? Hôm qua vẫn còn bình thường, mặc dù cãi nhau với tôi, nhưng chúng tôi cãi nhau rất vui mà! Vì sao hôm nay bỗng dưng trở nên lạnh lùng như thế, giống như chẳng buồn nói chuyện với tôi vậy?

Rốt cuộc thì tôi đã làm sai điều gì?

Tôi ngồi bó gối trên chiếc giường nhỏ của mình, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh dưới ánh đèn, vắng trán rộng trở nên xa cách. Mắt tôi bỗng nhòe đi, che khuất tầm mắt.

Một giọt nước bất cẩn lẩn từ khóe mắt ra, chảy lên mu bàn tay tôi nóng hổi, hơi ẩm đó bỗng dưng lan tới tận ngực.

Trong làn nước mơ hồ, tôi thấy Hạ Thụ ngồi trên salon, anh lấy ra một cái điện thoại di động trong túi quần, ấn mấy nút, sau đó đặt nó lên tai, mái tóc đen rũ thẳng xuống.

Nước mắt che cả tầm nhìn của tôi, khiến tôi không nhìn rõ sắc mặt của Hạ Thụ.

Có phải anh thực sự không thích những món đồ sặc sỡ đó nên mới nổi giận? Có thể ngày mai sẽ tốt hơn, nói không chừng sáng mai, mọi thứ lại khôi phục lại bình thường.

Có thể hôm nay tâm trạng của anh không tốt, tôi chạm đúng vào lửa giận của anh nên mới khiến anh nổi giận như thế.

Tôi thầm giải thích trong lòng mình như vậy, nhưng bật cười khi phát hiện ra rằng cho dù tôi giải thích thế nào cũng không hợp lý. Hơn nữa trong lòng tôi cứ cảm giác như có thứ gì đó chặn bên trong, buồn bã, khó chịu, không thể nào thoát ra được.

Tôi dụi mắt, lau khô nước mắt, mọi thứ trước mặt lại rõ ràng hơn. Tôi thấy Hạ Thụ cầm điện thoại, dường như điện thoại đã thông. Thấy anh im lặng, một hồi lâu mới lên tiếng, một câu nói của anh như đánh tôi xuống thẳng địa ngục.

- Mỹ Nguyệt, anh là Hạ Thụ. Chuyện hôm đó anh xin lỗi, anh không nên đối xử với em như thế, hy vọng em có thể thứ lỗi cho anh.

Tôi nghe như sét nổ bên tai, sững sờ, sự ử rũ ban nãy bỗng biến thành bàng hoàng, kinh ngạc!

Hạ Thụ đi xin lỗi người ta sao? Từ khi gặp anh tới bây giờ, tôi chưa bao giờ nghe anh nói tới hai chữ “thứ lỗi”! Với tính cách của anh mà cũng cầu xin người khác tha thứ sao?

Nhưng đây không phải là điều khiến tôi kinh ngạc nhất.

Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là đối tượng mà Hạ Thụ cầu xin tha thứ là Mỹ Nguyệt! Nếu tôi không nhớ nhầm thì Mỹ Nguyệt chính là cô gái độc ác hôm đó đã xuất hiện ở nhà ăn của trường. Khi đó cô ta đã nắm tôi chặt tới mức khiến tôi không thở được, cuối cùng còn buông ra một câu uy hiếp Hạ Thụ, ánh mắt hằn học đó khiến tôi không rét mà run, Hạ Thụ lại còn xin lỗi cô ta!

Hơn nữa với tình hình hôm đó, Hạ Thụ chắc chắn là rất ghét cô ta. Đã không muốn ăn cơm cùng cô ta thì sao lại phải làm như thế? Chẳng nhẽ hôm đó Hạ Thụ vì sợ tôi bị cô ta phát hiện nên mới từ chối dùng bữa trưa với cô ta? Có phải là tôi hiểu lầm điều gì đó, hay là...

Đầu óc tôi bỗng trở nên rối loạn.

Rốt cuộc thì là thế nào nhỉ?

Trong lòng tôi thấy thật hoang mang, dùng tay vỗ mạnh vào đầu mình, bắt mình phải bình tĩnh lại. Không đúng, không đúng. Nếu Hạ Thụ và cô ta có mối quan hệ rất tốt thì đã không chờ tới tận hôm nay mới gọi điện xin lỗi. Hơn nữa hôm đó, Mỹ Nguyệt cũng không vì bị từ chối mà nói ra cái câu như thế. Chắc chắn là có chuyện gì đó.

Tôi nhất thời quên cả khóc, ngồi sững sờ nhìn Hạ Thụ, trong đầu xuất hiện hàng ngàn câu hỏi và rơi vào một sự nghi ngờ sâu thẳm.

Biểu cảm của Hạ Thụ... Mặc dù tôi nhìn không rõ. Nhưng một loạt những hành động của anh hôm nay sau khi về nhà thực sự là rất kỳ quái, hơn nữa là một kiểu kỳ quái không thể nói rõ được!

- Mỹ Nguyệt, xin lỗi, thực sự là lỗi của anh, tha thứ cho anh được không? - Nghe giọng nói trầm trầm cầu khẩn thoát ra từ miệng của Hạ Thụ, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được anh dường như rất coi trọng cô gái tên Mỹ Nguyệt đó, tôi càng cảm thấy kỳ lạ.

Nhất định là có vấn đề gì đó!

Tôi cắn môi, kiên định gặt đầu, nhìn theo anh, khẳng định suy nghĩ của mình.

Lúc này, sắc mặt Hạ Thụ dần dần có sự thay đổi, không còn vẻ u uất như ban nãy nữa. Khóe môi anh nở một nụ cười kỳ lạ. Anh tắt điện thoại, sau đó đứng lên đi vào phòng mình.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nhỉ? Tôi nhìn cánh cửa phòng ngăn cách tôi với Hạ Thụ, trong lòng bị bao phủ bởi một bóng đen dày đặc.

10. Chương 10: Thì Ra Vẫn Còn Một Yêu Tinh

Sự thực đã chứng minh, Hạ Thụ thực sự có vấn đề!

Bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, tôi thấy anh ngồi trên salon phòng khách từ rất sớm, nói điều gì đó qua điện thoại. Chiều qua tôi ngủ nhiều quá nên hôm nay cũng dậy sớm hơn bình thường, từ khi trời còn chưa sáng. Theo lý mà nói, lẽ ra anh vẫn còn ở trong phòng để ngủ, sao đã ngồi đây rồi?

Tôi tò mò lên góc đầu dãy, cố gắng chỉ để lộ mỗi hai con mắt, nhìn ra ngoài.

Trời tờ mờ sáng, vầng mặt trời đang chậm chậm nhô lên, phát ra những tia sáng chưa mấy rõ ràng, hắt lên gương mặt nghiêng nghiêng của anh. Anh mặc một cái áo sơ mi ngắn tay đơn giản, mái tóc hơi rối, nhưng vẫn rất đẹp. Anh ngồi trên ghế salon, đầu tựa vào lưng ghế, tay phải thì cầm điện thoại đi động áp vào tai.

Tôi ngừng thở, lén nghe anh nói chuyện.

- Mỹ Nguyệt, em dậy chưa?

Mới bắt đầu nghe trộm đã nghe thấy hai từ khiến tôi suýt chút nữa thì sặc nước bọt. Tôi đưa tay lên bịt miệng, ho lên mấy tiếng rồi rút đầu vào trong phòng, trốn trong cái vườn hoa nhỏ của căn nhà, không dám tin vào tai mình, hai mắt mở lớn.

Mỹ Nguyệt! Mỹ Nguyệt! Mỹ Nguyệt!

Từ tối qua tới nay, tôi liên tục nghe thấy cái tên này. Sao lúc nào cũng là cô ta chứ? Hơn nữa, sao lại là cô ta? Rốt cuộc là Hạ Thụ bị làm sao, vì sao bỗng dưng anh lại có hứng thú với Mỹ Nguyệt nhỉ? Có lẽ là vì ấn tượng đầu tiên Mỹ Nguyệt để lại cho tôi quá tệ nên tôi thực sự hy vọng Hạ Thụ không dính dáng gì tới cô ta.

Để tiếp tục thăm dò rốt cuộc họ đang nói gì, tôi chuyển động đôi cánh, bay thẳng ra khỏi cái hộp giấy, nhân lúc Hạ Thụ không để ý, bay tới phía sau salon, dừng lại ở sau lưng anh.

Ở gần anh hơn, âm thanh nghe thấy cũng rõ hơn, vẫn giọng nói trầm trầm, có cái gì đó lạnh lùng và u uất.

- Có muốn ăn sáng cùng anh không? Lát nữa anh sẽ tới nhà em đón em.

...

Hạ Thụ vừa nói xong, trong không gian lại một sự yên tĩnh. Tôi đứng sau lưng anh, cũng không dám thở mạnh, chỉ biết mở mắt thật to, đồng tai lên nghe, giống như một con chuột đang làm trò lén lút.

Không đúng, sao tôi lại nói mình giống một con chuột được, như thế chẳng phải là hạ thấp thân phận của tôi sao?

Vào lúc tôi còn đang phân tâm vì chuyện này thì Hạ Thụ lại lên tiếng, tôi lại tập trung tinh thần và ánh mắt lên người anh.

- Em ăn rồi à? Tiếc thật. Vậy để ngày mai nhé, ngày mai anh sẽ gọi điện cho em sớm hơn. Ừm, thế nhé, lát gặp nhau ở trường. - Anh dịch cái điện thoại ra xa tai, dừng lại một chút rồi ấn nút tắt cuộc gọi, đặt điện thoại lên bàn rồi đứng lên đi vào phòng bếp.

Anh đi được mấy bước, bỗng dưng dừng lại, quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía salon.

Tôi vội vàng trốn vào khe chiếc ghế, thận trọng nhìn anh, hơi thở nhẹ như một tờ giấy.

Chẳng nhẽ anh phát hiện ra tôi rồi?

Trong lòng tôi lướt qua một dự cảm không lành, nhưng anh chỉ lướt qua salon một vòng rồi bỏ đi, cuối cùng dừng lại bên chiếc hộp giấy để cạnh cái tivi, đôi môi mấp máy như định nói gì đó, nhưng một hồi lâu vẫn không thấy mở miệng.

Ánh mắt anh thoáng tối đi, rồi lại quay người, tiếp tục đi vào phòng bếp.

Sau khi thấy anh đi vào bếp, trái tim treo lơ lửng này giờ của tôi mới hạ xuống. Tôi vội vàng bay vào trong hộp giấy, gấp chần cẩn thận rồi mới bay ra. Khi tôi bay ra, Hạ Thụ đã ngồi bên bàn ăn chuẩn bị ăn sáng rồi. Trong lòng tôi bỗng dưng cảm thấy khó chịu. Cái gì chứ, chẳng để lại cho tôi một chút!

Tôi đang định bay lại gần giành đồ ăn với anh thì thấy anh có vẻ như đã ăn xong, đứng lên, cầm cái đĩa nhỏ để cạnh đi về phía tôi.

Thấy anh mỗi lúc một gần, tôi dừng lại ngay bên ngoài cái hộp giấy, nhìn anh chằm chằm.

Anh đi tới bên cạnh tôi, đôi mắt hơi sụp xuống nhìn vào tôi. Tôi thấy nụ cười rạng rỡ nở trên mặt anh nên cũng cố gắng bắt mắt mình ngày thơ một chút để anh không nổi lòng nghi ngờ.

Anh đặt cái đĩa trước mặt tôi, khe khẽ gật đầu, trong mắt không có biểu cảm thừa nào cả:

- Cô ở nhà ăn một mình nhé, tôi phải đến trường trước đây. Tối nay chắc là không về sớm được đâu, nếu cô mệt thì cứ ngủ trước đi.

Sau đó, anh cầm cái áo khoác đồng phục trên salon lên, khoác lên người, thay đôi giày rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cùng với tiếng đóng cửa, trong phòng lại quay lại với vẻ yên tĩnh thường ngày. Tôi nhìn cái bánh mì đã được cắt thành từng miếng nhỏ và một hộp sữa để trên đĩa, chép chép miệng, bỗng dưng thấy chán chả muốn ăn.

Hạ Thụ vẫn lạnh lùng như thế, chuyện trang trí lại nhà hôm qua vẫn khiến anh giận sao? Còn cả một loạt những hành động khác thường nữa càng khiến tôi cảm thấy hoang mang.

Rốt cuộc là anh bị làm sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng chỉ trong một ngày mà sao Hạ Thụ lại thay đổi nhanh như thế?

Cứ nghĩ ngợi linh tinh như thế, suốt cả ngày, tôi ở trong nhà đoán này đoán nọ. Không cho tôi ra khỏi nhà, mà trong góc nhà có mấy con gián lúc nào cũng dọa tôi chết khiếp, về căn phòng nhỏ lại không ngủ được, chẳng biết làm gì, tôi đành bắt chước mấy con thiêu thân, trốn trong cái chụp đèn.

Quả nhiên tới buổi tối, Hạ Thụ vẫn chưa quay về. Hu hu, tôi thật đáng thương. Tôi nhớ lại những lời Hạ Thụ nói lúc trước, tôi là vật nuôi của anh, thế tôi bây giờ là vật nuôi bị anh vứt bỏ sao? Làm yêu tinh Lôi ước bao nhiêu năm nay, tôi chưa bao giờ bị đối xử lạnh lùng như thế cả, thật là đáng thương quá đi!

Điều khiến tôi đau lòng hơn là ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư... Hôm nào tôi dậy sớm cũng đã thấy Hạ Thụ thay xong quần áo, tay cầm điện thoại, có lúc thì gọi điện cho Mỹ Nguyệt, có lúc thì nhắn tin, đồ ăn sáng chuẩn bị cho tôi càng ngày càng tùy tiện, có lúc thậm chí chỉ có một hộp sữa, hơn nữa ngay cả nắp cũng chẳng buồn mở ra.

Tôi dường như có thể dự cảm được số phận của mình càng lúc càng bi thảm...

Tôi cũng rất muốn chủ động hỏi anh là làm sao, nhưng lần nào đối diện với đôi mắt lạnh lùng của anh là tôi lại chẳng còn chút dũng khí nào cả, chủ yếu là sợ anh đá tôi ra khỏi nhà...

Thời gian cứ thế trôi đi, thứ năm chẳng biết tới từ lúc nào.

Sáng sớm, tôi vẫn dậy từ rất sớm. Theo như thông lệ, tôi lại thấy Hạ Thụ đang nói chuyện điện thoại với Mỹ Nguyệt, tôi len lén trốn sau vai anh, ghé sát vào cái điện thoại của anh, lén nghe xem bên kia Mỹ Nguyệt nói gì.

Quả nhiên, giọng nói của Mỹ Nguyệt vang lên rõ ràng trong tai tôi.

So với mấy câu xin lỗi ngày trước thì giọng nói nũng nịu của Mỹ Nguyệt khiến tôi có thể khẳng định chắc chắn hai người đã làm hòa rồi. Hơn nữa, hình như còn đang qua lại với nhau...

- Dậy chưa? - Hạ Thụ vẫn giữ tính cách đó, chỉ là khi gọi điện, khoe miệng anh có vẻ gì đó hiền lành chứ không lạnh lùng như khi nói với tôi, khiến tim tôi thấy chua chua.

Hừ, đối với bạn gái thì tốt thế, đối với tôi thì quá tệ!

- Dậy từ lâu rồi. À, đúng rồi, Hạ Thụ, ngày kia là cuối tuần, nghe nói ở gần trường mới mở một khu vui chơi, bọn mình cùng đi chơi nhé.

- Ủ, em vui là được. - Anh gật đầu, cũng không quan tâm Mỹ Nguyệt có nhìn thấy hay không, trong giọng nói của anh có một sự dửng dưng khó phát hiện ra được.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười của Mỹ Nguyệt, khiến gai ốc nổi khắp người tôi. Tôi cau mày cảm ghét, thậm chí còn có thể tưởng tượng được sắc mặt giận dữ của Mỹ Nguyệt, tôi bèn len lén bay tới đậu ở cạnh bàn để quan sát.

Hạ Thụ lại còn đồng ý hẹn hò với cô ta vào cuối tuần!

Tôi thầm hét lên bất mãn ở trong lòng, nhìn chằm chằm vào Hạ Thụ.

Anh tắt điện thoại, sau đó khoác áo khoác vào, không đi vào phòng bếp như thường ngày mà đi thẳng ra cửa, cầm ba lô lên, thay giày và đi ra khỏi nhà.

Ngồi trên bàn quan sát một loạt các hành động của anh, tôi há hốc mồm, mãi không khép lại được. Cho tới khi Hạ Thụ đã hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, tôi mới phản ứng, đang định hét to một tiếng nhưng tiếng đóng cửa đã cắt đứt mọi suy nghĩ của tôi.

Không phải chứ...

Cầm tôi suốt nửa thì rớt xuống đất...

Anh ta vô tâm tới mức quên chuẩn bị bữa sáng cho tôi! Chẳng nhẽ sức mạnh của tình yêu lại lớn như thế, hay là anh ta bị người ta bỏ bùa, quên mất sự tồn tại của tôi rồi...

Tôi muốn khóc mà chẳng rơi nổi một giọt nước mắt, dùng tay chống vào bàn rồi đứng lên, xoa xoa cái bụng đã đói meo, thở dài thương cho cuộc sống bi thảm của mình. Tôi không thể nhịn được nữa! Hạ Thụ vì sao lại yêu Mỹ Nguyệt tôi mặc kệ, nhưng bây giờ chuyện đó có liên quan tới vấn đề ăn uống của tôi! Tôi mà không quan tâm thì sẽ chết đói mất! Không được, tôi nay tôi phải nói chuyện với Hạ Thụ, xem gân đây rốt cuộc anh ta đang giữ trò gì!

Bỗng dưng tiếng chuông điện thoại ngắt ngang mạch suy nghĩ của tôi.

Âm thanh này hình như vang ra từ phòng của Hạ Thụ.

Ai da, lúc này còn có ai gọi điện thoại tới nhỉ? Tôi vỗ cánh bay vào mở cửa phòng Hạ Thụ, lúc này chiếc điện thoại trên đầu giường anh đang phát ra âm thanh. Tôi nuốt nước bọt, dùng hai tay ôm cái ống nghe đặt trên bàn, sau đó ôm lấy nó trong tư thế “nằm”, bực mình hỏi:

- Xin chào, đây là nhà Hạ Thụ, xin hỏi tìm ai ạ?

- Xin chào, xin hỏi Hạ Thụ có nhà không? - Bên kia nghe thấy tiếng tôi trả lời, hơi khựng lại một chút, một lúc lâu sau mới mở lời, giọng nói có vẻ hơi nghi hoặc.

Là một giọng nói con gái rất ngọt ngào, mang theo chút gì đó sang trọng và thoải mái, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu, hoàn toàn khác với giọng của Mỹ Nguyệt. Tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng ra đó là một cô gái rất xinh đẹp.

Âm thanh dửng dưng của cô khiến mọi bực bội trong tôi đều tan biến, tôi vội vàng trả lời một cách lịch sự:

- Xin lỗi, anh ấy đi học rồi ạ. Xin hỏi chị là ai? Có chuyện gì tôi có thể nói giúp chị.

-Ồ, thế à. - Nghe tôi nói anh đã đi học rồi, giọng nói của cô gái ở bên kia đầu dây thoảng chút thất vọng, sau đó hỏi, - Cô là...

- Tôi là... - Câu hỏi của cô gái khiến tôi khựng lại.

Đúng thế, ở nhà này tôi là gì nhỉ? Cô ấy hỏi thế thì tôi nên trả lời thế nào? Không thể giống hôm ở trường, nói là tôi sống chung với Hạ Thụ được...

Nhưng giờ tôi đang ở nhà anh mà, nên nói thế nào đây.

Tôi “ừm” một tiếng, bối rối vô cùng.

- Tôi là... là... - Tôi cau mày lại, cổ vất óc nghĩ xem mình nên nói gì, một lúc lâu sau mới ấp úng tìm được một cái nghề không đến nỗi quá kỳ quái. - Tôi là người giúp việc bán thời gian...

Hu hu, tôi đường đường là Hạ Thụ, yêu tinh Lời ước xinh đẹp, đáng yêu nhất của thế giới yêu tinh mà lại bị giáng cấp xuống làm người giúp việc rồi, hơn nữa lại còn do tôi tự thừa nhận nữa chứ!

- Người giúp việc bán thời gian? - Nghe tôi nói vậy, giọng nói của cô gái nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cô cười khẽ, âm thanh dễ nghe lại vang tới tai tôi.

- Thực ra tôi cũng không có việc gì quan trọng. Cô giúp tôi nói với Hạ Thụ là Thụy Huệ tìm anh ấy là được rồi.

- Thế thôi ạ?

Còn tưởng rằng được nghe một bí mật nào đó của Hạ Thụ, nhưng mà chỉ có như thế. Nhưng mà... Thụy Huệ, cô ấy là ai nhỉ?

- Ừm, được rồi, không làm phiền cô làm việc nữa, tôi còn có chút việc.

- Dạ vâng. Tôi sẽ chuyển lời giúp chị.

- Cảm ơn cô.

Xem ra cô ấy thực sự coi tôi là người giúp việc rồi. Nhưng nếu cô ấy đã nói thì tôi cũng đành phải đáp lời, sau đó khẽ nheo mắt nhìn cô ấy đi về vị trí cũ.

Thụy Huệ, Thụy Huệ...

Cúp điện thoại xong, trong lòng tôi vẫn nhớ mãi cái tên này.

Không biết vì sao mà tôi luôn cảm thấy mối quan hệ giữa Hạ Thụ với người này không đơn giản. Chẳng nhẽ cô ấy mới là bạn gái của Hạ Thụ? Thế còn chuyện với Mỹ Nguyệt là sao? Trời ơi, chẳng nhẽ Hạ Thụ là một người có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng thực ra lại là kẻ đa tình...

Không được, không được, sao tôi có thể suy đoán về chủ nhân của mình như thế được? Chờ Hạ Thụ quay về rồi hỏi đã. Chỉ là không biết Hạ Thụ có để ý tới tôi không. Gần đây anh cứ lạnh như băng, mối quan hệ với tôi không những không tốt hơn mà ngược lại còn xa cách hơn. Mặc dù tôi đã cố gắng để không nghĩ tới cái sự thực tàn khốc này, nhưng đúng là nó vẫn khiến tôi rất đau lòng.

Có thể tôi đã nghĩ mọi việc quá dễ dàng, muốn tấn công được vào phòng tuyến trái tim của Hạ Thụ thực sự không dễ chút nào. Với cái tính cách có suy nghĩ gì cũng giấu trong lòng của anh thì tôi hoàn toàn không biết hàng ngày anh đang nghĩ gì. Tôi cố gắng đến đâu nhưng nếu anh không phối hợp thì có cách gì đây? Hơn nữa bây giờ anh lại ở cùng với Mỹ Nguyệt, không thể nào phân tâm để để ý tới tôi được nữa. Như thế thì lúc nào tôi mới có thể bắt anh nói ra được nguyện vọng của mình đây?

Tôi bắt lực thở dài, âm thanh cô đơn vang lên trong căn nhà rộng mênh mông khiến nó càng trở nên đáng thương. Tôi rút cổ lại, tuyệt vọng đứng ở góc tường. Cũng không biết thời gian đã qua bao lâu, căn phòng tối dần. Bỗng dưng ở phòng khách vang lên tiếng động. Tôi vội vàng đập cánh bay ra, một luồng ánh sáng hắt vào, hơi chói mắt.

Sau đó là một bóng người xuất hiện trước mặt tôi, trong tay xách một ít thức ăn. Chẳng mấy khi Hạ Thụ về nhà sớm, tôi kinh ngạc nhìn anh, khóe miệng nở một nụ cười vui vẻ.

- Một mình cô ở nhà mà không bật đèn à? - Anh bật đèn, quay đầu lại nhìn tôi đang lơ lửng trong không trung.

Tôi lắc đầu, rồi lại gật đầu, nghĩ là có thể anh không hiểu ý của tôi, bèn mở miệng đáp:

- Mắt của yêu tinh bọn tôi tốt lắm, không cần bật đèn cũng nhìn thấy, nhân tiện tiết kiệm điện cho anh luôn.

- Hạ Thụ, hôm nay về nhà sớm thế! - Tôi bay lại gần chuẩn bị dép lê cho anh.

- Ừm. - Anh chỉ kinh ngạc nhìn tôi một cái rồi xách thức ăn vào phòng bếp, bỏ qua sự nhiệt tình của tôi.

Tôi thất vọng nhìn tay anh dút vào túi quần, móc điện thoại đi động ra.

Lại gọi điện cho Mỹ Nguyệt à?

Thấy động tác của anh, tôi đã biết hành động tiếp theo của anh là gì rồi. Ồ, cái gì, điện thoại? Mắt tôi sáng lên, nghĩ lại cô gái gọi điện thoại tìm anh lúc sáng, vội vàng theo anh bay vào nhà bếp, đứng trên cái bục ốp đá, nhìn Hạ Thụ đã bỏ thức ăn sang bên rồi bắt đầu chăm chú vào cái màn hình điện thoại.

- Hạ Thụ... sáng nay có người gọi điện thoại tới tìm anh.

Anh không quay đầu nhìn tôi, chỉ khẽ “ừ” một tiếng thể hiện là đã nghe thấy lời tôi nói.

- Cô ấy bảo tôi nói với anh cô ấy tên là Thụy Huệ... - Thấy anh không khó chịu, tôi lại nói tiếp. Ai ngờ còn chưa nói xong, anh vừa nghe thấy cái tên đó, bàn tay run rẩy, cái điện thoại rơi “cạch” một cái xuống mặt đá, trên màn hình còn sáng vẫn còn một tin nhắn chưa soạn xong.

- Cô vừa nói ai? - Anh quay đầu lại kinh ngạc nhìn tôi, trên mặt hoàn toàn không giữ được vẻ bình tĩnh thường ngày. Anh tóm lấy tôi, hỏi dồn.

- Thụy Huệ... - Thấy anh đột nhiên thay đổi sắc mặt, tôi giật mình, giọng nói nhỏ đi rất nhiều, chỉ nghe như tiếng muỗi kêu.

- Cô ra ngoài!

Anh lập tức sa sầm mặt xuống, ra sức đẩy tôi ra ngoài phòng bếp, tay còn lại đóng cửa phòng lại, để tôi một mình sững sờ trước cánh cửa kính đục.

Hôm nay lại làm sao thế?

Tôi nói gì khiến anh ta nổi giận sao? Bỗng dưng thích Mỹ Nguyệt, bỗng dưng thay đổi tâm trạng, bây giờ lại nổi giận vô cớ, tôi sắp không thể chịu nổi tính khí của anh ta nữa rồi!

Tôi âm ức nhìn một lần nữa, sau đó quay người đi, buồn bã ngồi trên salon phòng khách.

Không lâu sau, trong phòng bếp vang lên tiếng đun nấu, tiếng nước chảy. Duy chỉ có điều khác trước là tôi không nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại của Hạ Thụ với Mỹ Nguyệt.

Hôm nay... lẽ ra đã thấy có sự thay đổi theo chiều hướng tốt, nhưng giờ hình như đã tệ hơn. Chẳng nhẽ là vì tôi nói cái người tên Thụy Huệ gọi điện thoại cho anh ta nên anh ta mới kích động như thế sao? Thụy Huệ rốt cuộc là ai.

Tôi day day hai bên thái dương, quay đầu nhìn về phòng bếp, đúng lúc đó thấy cánh cửa phòng bếp mở, Hạ Thụ mang thức ăn đi ra. Anh ta đặt thức ăn lên bàn, rồi bật tất cả đèn trong phòng ăn lên. Ánh sáng rực rỡ khiến những món ăn trên bàn trở nên hoàn hảo hơn.

Nhưng biết rõ thực chất của các món ăn đó, tôi có thể thề một trăm lần với ông trời rằng, tôi tuyệt đối không bị mê hoặc!

Điều khiến tôi gần như sụp đổ là hình như Hạ Thụ vừa bắt tay vào làm là không dừng lại nổi, mặc dù đã bày mấy món ăn lên bàn rồi nhưng anh vẫn tiếp tục bận rộn trong phòng bếp. Tôi trợn mắt nhìn những đĩa thức ăn xuất hiện ngày càng nhiều trên bàn, cảm giác như muốn ngất đi luôn. Nhưng tôi còn chưa kịp làm thế thì anh đã quay đầu lại, nhìn ngay thấy tôi, ánh mắt sắc bén dường như muốn xuyên thấu cả tôi.

- Ra ăn cơm!

- Ủ... - Âm thanh run rẩy thể hiện tâm trạng vô cùng kích động của tôi, chuyện lớn đến đâu tôi cũng chẳng nghĩ nữa, làm thế nào để đối phó với bữa cơm sắp tới là quan trọng nhất! Tôi cúi đầu, chậm chạp bay tới bên bàn ăn, trong lòng đang thầm tính toán, chỉ ăn một miếng rồi bay đi...

Ai ngờ tôi vừa mới đậu lên cái ghế thì Hạ Thụ đã lên tiếng:

- Cô ăn hết chỗ này cho tôi!

-Hả?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng chỉ thấy trong mắt anh là sự không cho phép chối từ.

Trời ơi, tình cảnh mấy ngày hôm trước lại xảy ra rồi. Mùi vị của những món ăn quý quái này cho tới giờ tôi vẫn không quên được! Trong phút chốc tôi có một cảm giác khó chịu, nhưng tôi biết, cảm giác lớn nhất lúc này là tôi muốn nhẩy lầu.

Hạ Thụ, có phải anh cố ý không? Chẳng nhẽ anh không biết là thức ăn anh làm mặc dù trông rất đẹp mắt nhưng thực ra cho người sao Hỏa ăn họ cũng chết khiếp đi không? Tôi ăn được một chút đã là nể mặt anh lắm rồi, vậy mà anh còn bắt tôi ăn nhiều như thế.

Trong mắt tôi trào dâng một dòng lệ nóng. Bị phản nhìn anh một cái, rồi lại cúi đầu nhìn một bàn đầy thức ăn, tôi không thể không hít sâu vào một hơi, cầm đũa lên với tâm trạng quyết tâm hy sinh, bắt đầu vùi đầu vào cái hoạt động khổ sai này.

Mặc dù gần đây Hạ Thụ không bình thường, nhưng có một chuyện vẫn bình thường, đó là thức ăn của anh làm vẫn khó ăn khủng khiếp!

- Cô ăn từ từ thôi, ăn xong thì để bát trên bàn ấy, mai tôi rửa. Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, không được lên đồ đi đâu đấy, ngày mai tôi sẽ kiểm tra xem cô ăn hết chưa! - Hạ Thụ nhìn tôi bằng đôi mắt cảnh cáo, sau đó lại "bắn" ra một tràng những câu uy hiếp, rồi quay đầu đi thẳng về phòng.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, tôi dừng tay, thở dài một hơi. Tôi quay đầu lại, nhìn phòng bếp bằng đôi mắt căm phẫn, ánh mắt dừng lại trên chiếc điện thoại để trên bục đá.

Chiếc điện thoại vẫn y như lúc bị rơi xuống, không hề thay đổi, chỉ có điều ánh sáng trên màn hình đã tắt. Nhưng xem ra Hạ Thụ vẫn chưa gọi điện thoại cho Mỹ Nguyệt, thậm chí là tin nhắn cũng chưa gửi đi.

Tôi lại một lần nữa nhớ tới hành động kỳ lạ gần đây của Hạ Thụ, hôm nay, sự bất bình thường đó đã lên tới cực điểm. Mặc dù anh đối xử rất tệ với tôi, nhưng dù sao cũng vẫn là chủ nhân của tôi mà, tôi không thể không lo lắng cho anh được. Nhưng rốt cuộc là Hạ Thụ đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Anh không chịu mở lòng với tôi thì tôi cũng chỉ biết lo sưng thôi!

Lúc tôi đang buồn bã gấp thức ăn thì chiếc điện thoại trong phòng bếp đổ chuông. Âm thanh không lớn, nhưng lại vang đến đúng tai tôi.

Tôi vội vàng bay vào phòng bếp. Trên màn hình điện thoại hiện lên một số máy không có hình ảnh. Tưởng là Mỹ Nguyệt gọi tới, nhưng trên đó lại là cái tên "Đồ ngốc", chắc Hạ Thụ không gọi Mỹ Nguyệt là đồ ngốc đâu. Khi nhìn thấy cái tên này, trong đầu tôi lập tức xuất hiện gương mặt cười của một người.

Tôi dùng chân ấn nút nghe, áp tai vào ống nghe. Vừa mới thông, bên kia đã vang lên giọng nói quen thuộc.

- Hạ Thụ, tớ là Dương Sinh.

Dương Sinh? Trời ơi, tôi đoán đúng rồi.

Mắt tôi sáng lên, vội vàng lên tiếng:

- Dương Sinh, tớ là Hựu Diệp!

Từ lần trước sau khi bị ngắt trước mặt Dương Sinh, tôi chưa gặp lại anh lần nào, cũng không biết Hạ Thụ đã giải thích với anh như thế nào, tôi đã muốn liên lạc với anh từ lâu rồi!

- Tiểu Hựu, sao lại là cậu? - Nghe thấy giọng của tôi, Dương Sinh hơi khựng lại, rõ ràng là rất kinh ngạc, nhưng trong phút chốc lại bình tĩnh ngay.

- Hạ Thụ có đó không?

- Hình như anh ta ngủ rồi, để tớ gọi anh ta đi nghe điện thoại nhé. - Tôi kiên nhẫn nói.

- Chờ một chút! Không ngờ cậu lại nhận điện thoại, tớ đang định tìm cậu đây. Cậu có biết không phải người nào cũng được làm bạn với yêu tinh không? Hehe, nhưng hình như Hạ Thụ không muốn cho tớ gặp cậu, không cho tớ tới tìm cậu, cũng không chịu đưa cậu tới trường.

Dương Sinh muốn gặp tôi? Nhưng vì sao không bao giờ Hạ Thụ nhắc tới chuyện này nhỉ? Chẳng nhẽ Hạ Thụ sợ Dương Sinh tiết lộ thân phận của tôi, cố ý không cho chúng tôi tiếp xúc với nhau? Nói như thế thì thực ra Hạ Thụ đang bảo vệ tôi...

- Tiểu Hựu, cậu nghe thấy không? - Dương Sinh thấy tôi không nói gì, lại hỏi thêm một câu.

- Ừm, ừm, nghe thấy rồi. Dương Sinh, cậu định nói gì. - Tôi vội vàng trả lời.

- Bỗng dưng nghe thấy giọng của cậu, tớ không biết nên nói gì nữa. Hi hi, Hạ Thụ nói hết chuyện của cậu cho tớ nghe rồi, yên tâm đi, tớ không nói với ai đâu. Tớ luôn coi Tiểu Hựu là một người bạn tốt, Tiểu Hựu, cậu cũng coi tớ là bạn chứ? - Giọng nói của Dương Sinh nghe có vẻ rất thận trọng, hình như sợ tôi sẽ nói ra một đáp án phủ định.

Đúng là một người ngây thơ! Tưởng tượng nét mặt Dương Sinh lúc này, tôi không nhịn được bật cười.

- Dương nhiên rồi, tớ cũng coi Dương Sinh là bạn tốt mà. Cậu là người đầu tiên chịu giúp đỡ tớ mà tớ gặp ở thế giới loài người đấy! Cậu cho tớ cảm giác nhiệt tình như những người bạn của tớ ở thế giới yêu tinh vậy, rất thân thiện, tớ thích cậu lắm. - Tôi không hề che giấu suy nghĩ của mình, nói hết cho anh.

- Thích... thích tớ? - Dương Sinh bỗng dưng lắp bắp.

- Đúng thế, người bạn nào tớ cũng rất thích. Đúng rồi, Dương Sinh, cậu tìm Hạ Thụ có chuyện gì thế? - Hình như chúng tôi đã đẩy chủ đề đi quá xa.

- Ai dà, nói tới chuyện này, cậu có thấy gần đây hành động của Hạ Thụ rất kỳ quái không? - Dương Sinh nghĩ ra cái gì đó, bỗng dưng hạ thấp giọng nói, thần bí hỏi.

- Có chứ, có chứ, cậu cũng phát hiện ra à? - Tôi dường như tìm được tri kỷ, lập tức trả lời.

- Mọi người đều phát hiện ra. Gần đây thái độ của cậu ấy với Mỹ Nguyệt tốt hơn trước rất nhiều. Ngày trước cậu ấy không bao giờ để ý tới Mỹ Nguyệt, bây giờ ngày nào cũng đi với cô ấy. Tất cả các bạn đều thấy rất kỳ quái, nhưng hình như Mỹ Nguyệt coi đó là chuyện đương nhiên.

- Ở nhà ngày nào anh ấy cũng gọi điện thoại cho Mỹ Nguyệt. Nói như thế thì họ đang yêu nhau à?

- Cũng có thể. Nhưng tớ không định nói điều gì. Với tính cách của Hạ Thụ thì không thể thích một người con gái như Mỹ Nguyệt được. Tớ muốn biết có phải bố mẹ cậu ấy uy hiếp cậu ấy không nên mới gọi điện thoại tới, định hỏi Hạ Thụ xem rốt cuộc là chuyện gì.

Bố mẹ Hạ Thụ uy hiếp anh? Thì ra còn có chuyện này à.

- Tớ cũng không biết, nhưng hình như cuối tuần này họ đi chơi ở khu giải trí. - Tôi bứt bứt tóc, lắc đầu. Nhưng Hạ Thụ chắc không phải bị uy hiếp đâu, tôi thấy ngày nào anh ta nói chuyện với Mỹ Nguyệt cũng vui vẻ lắm mà!

- Đi chơi à... Tiểu Hựu, tớ có một kế hoạch này, hay là cuối tuần này bọn mình cũng tới khu giải trí! - Dương Sinh dường như rất hưng phấn. - Chúng ta giả bộ đi chơi, trên thực tế là giám sát hai người họ, xem Hạ Thụ có thích Mỹ Nguyệt thật không.

- Như thế không hay lắm... - Tôi do dự. Nên biết rằng Hạ Thụ rất ghét thấy tôi ra khỏi nhà, hơn nữa lại còn đi cùng Dương Sinh, ngộ nhờ anh mà nổi giận thì thật là thê thảm.

- Tiểu Hựu! Chẳng phải cậu là yêu tinh Lời ước của Hạ Thụ sao? Bây giờ có thể cậu ấy đang sống trong địa ngục đau khổ, bị bố mẹ ép phải yêu Mỹ Nguyệt. Chẳng nhẽ chúng ta không nên cứu cậu ấy sao? Dương Sinh kích động hét lớn.

Đầu óc tôi rối tung, Dương Sinh đã nghĩ sự việc quá nghiêm trọng thì phải, nhưng anh thực sự rất quan tâm tới Hạ Thụ.

- Thế được rồi, Dương Sinh. Tổ là yêu tinh Lời ước của Hạ Thụ, nên có trách nhiệm tìm hiểu nguyên nhân khiến tính cách của anh ta đột ngột thay đổi. Cuối tuần này tổ sẽ cùng cậu thực hiện kế hoạch đó! - Tôi nghĩ một lát, cuối cùng hạ quyết tâm.

- Yes! Tốt quá, Tiểu Hựu, cậu nghỉ sớm đi. Mấy hôm nay phải bồi bổ tinh thần, chuẩn bị cho buổi hẹn hò cuối tuần! - Dương Sinh hưng phấn nói to.

Hẹn hò? Chẳng phải chúng tôi đi giám sát Hạ Thụ với Mỹ Nguyệt sao? Sao lại biến thành hẹn hò rồi?

Tôi còn định nói thêm mấy câu nữa thì bỗng dưng màn hình đen sì. Tôi nhìn vào màn hình, trời ơi, hết pin rồi! Xem ra tôi phải tìm thời gian để nói rõ với Dương Sinh về cái kế hoạch này mới được.

Chớp mắt, hai ngày đã trôi qua.

Thứ bảy, tôi vẫn bị cái đồng hồ sinh hoạt cắt ngang giấc mộng đẹp từ rất sớm. Không ngờ Hạ Thụ cũng không có thói quen ngủ nướng, đã mặc xong quần áo, chuẩn bị bữa sáng ỔI trong bếp. Hôm nay lâm trạng của anh có vẻ rất tốt, món mì anh nấu trông vô cùng đẹp, nhưng còn mùi vị thì tốt nhất là tôi không nên nuôi hy vọng gì.

- Hạ Thụ, anh dậy sớm thế, định đi đâu à? - Tôi hỏi thăm dò.

- Ừm, hôm nay tôi không ở nhà, cô ở nhà không được chạy lung tung, biết chưa? - Hạ Thụ vẫn nói cái câu ấy, những từ ngữ máy móc khiến tôi thấy thật lạnh lẽo, cảm giác này rất không tốt.

- Tôi muốn ra ngoài mua ít đồ, được không? - Tôi muốn biết Hạ Thụ sẽ có phản ứng nào nếu tôi đi ra ngoài, nên cố ý thử anh trước.

- Không được ra ngoài! Lần trước cô gây cho tôi bao phiền phức còn chưa đủ à? - Hạ Thụ bỗng dưng đặt phịch bát mì xuống bàn, làm tôi giật nảy mình.

Trời ơi, cho dù không cho tôi ra ngoài thì cũng không cần phản ứng dữ dội thế chứ. Tôi ảm ức nhìn anh, hai mắt không nhận được, nhòe đi. Tôi chỉ mới nói là ra ngoài mà đã giận thế, nếu tôi thực sự đi tới khu giải trí với Dương Sinh thì liệu anh ta có lập tức đuổi tôi ra khỏi nhà không?

Vừa nghĩ thế, trong lòng tôi đã thấy nản, thận trọng quan sát sắc mặt của Hạ Thụ.

Nhưng gương mặt lạnh lùng của anh bỗng dưng xuất hiện một vẻ kỳ bí khó hiểu, ôm đầu ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, dường như có vẻ rất đau khổ.

11. Chương 11

- Rốt cuộc là mình đang làm gì?

- Hạ Thụ, anh làm sao thế? - Tôi lo lắng hỏi, tôi chưa bao giờ thấy anh yếu đuối như thế.

Anh mở mắt nhìn tôi, trong mắt lại xuất hiện sự phòng bị.

- Xin lỗi, tôi không cố ý với cô đâu, tại gần đây tâm trạng của tôi không tốt.

Tôi sững sờ nhìn anh. Trời ơi! Hạ Thụ nói xin lỗi với tôi! Đúng là còn hiếm có hơn cả việc mặt trời mọc ở hướng Tây. Mặc dù giọng nói của anh vẫn rất lạnh nhạt, nhưng tôi dường như có thể cảm nhận được trong lòng anh đang bị cái gì đó hành hạ.

Nói không chừng Hạ Thụ thực sự vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà bỗng dưng thay đổi, là một yêu tinh Lời ước có trách nhiệm, tôi nhất định phải tìm ra nguyên nhân, vốn đã rất nản lòng, nhưng cuối cùng tôi cũng nghiêng rằng hạ quyết tâm.

- Hạ Thụ, vì sao tâm trạng của anh lại không tốt, có thể nói cho tôi không? -Tôi tiếp tục hỏi.

- Không có gì, cô không cần phải lo. - Nhưng Hạ Thụ đã lập tức đổi sang giọng nói bức bối, chẳng buồn ăn sáng đã bỏ ra ngoài.

Tôi nhìn theo cái bóng cô độc của anh đi ra cửa nhà, lẩm bẩm đọc một câu thần chú khiến mình lớn hơn, thay vào một bộ quần áo mà hôm qua tôi tranh thủ lúc Hạ Thụ không có nhà đã đi mua. Tất cả những điều này tôi và Dương Sinh đều đã lên kế hoạch với nhau. Theo bản đồ, tôi dễ dàng đi tới cổng khu giải trí. Quả nhiên tôi thấy Dương Sinh đang ở cổng chờ tôi. Anh mặc một cái áo sơ mi trắng, mái tóc ngắn rủ xuống, trông vô cùng thoải mái.

Anh nhìn thấy tôi bèn đưa tay lên vẫy.

Tôi gật đầu rồi chạy về phía anh.

Thời tiết hôm nay rất tốt. Trên trời lững lờ mấy đám mây xanh, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt đất, mang theo sự ấm áp.

- Tiểu Hựu! - Anh nở nụ cười như ánh mặt trời nhìn tôi.

- Dương Sinh! Nói cho cậu biết, hôm nay tớ thấy Hạ Thụ thực sự không bình thường. - Tôi vừa nhìn thấy anh đã vội vàng nói cho anh biết chuyện sáng nay, Dương Sinh vừa nghe vừa cau mày.

- Chắc chắn Hạ Thụ bị ép đi chơi với Mỹ Nguyệt, thế nên tâm trạng mới không tốt. - Dương Sinh vẫn kiên trì với suy đoán của mình.

Nhưng tôi cứ thấy sự việc không đơn giản như thế. Nhưng tôi còn chưa kịp mở miệng, Dương Sinh đã kéo tôi đi về phía bán vé.

- Đừng nghĩ nhiều thế, chúng ta mau vào đi, không có lát nữa đông người là không tìm được họ đâu.

Tôi theo Dương Sinh đi vào cửa, người soát vé là một bà chị. Chị nhìn tôi một lúc lâu vẫn không có hành động nào, tôi đang định mở miệng hỏi là có chuyện gì thì đã nghe thấy chị thốt lên:

- Em gái đáng yêu quá. - Sau đó xoa đầu tôi rồi nói với Dương Sinh, - Đưa em gái đi chơi à? Em chưa xem bảng thông báo à! Trên đó viết trẻ em dưới 10 tuổi được miễn vé!

Bùm...

Tôi suýt chút nữa thì đã nôn hết chỗ cơm ăn từ hai hôm trước ra!

Cái gì mà trẻ em dưới mười tuổi được miễn vé? Trông tôi nhỏ như thế sao? Dám nói là tôi mới mười tuổi sao.

- Phì... ha ha ha! Tiểu Hựu, thì ra cậu vẫn chưa tới mười tuổi à! - Dương Sinh ôm bụng cười, chẳng giữ chút thể diện nào cho tôi.

- Tớ có chỗ nào giống mười tuổi hả! Nếu mà tớ thích thì có thể biến thành một cô gái xinh đẹp cao 1m70 đấy! - Tôi chống nạnh bức mình quát anh.

- Suyt! Tiểu Hựu, cậu đừng có nói linh tinh, bị người ta nghi ngờ đấy! - Dương Sinh vội vàng ra động tác bảo tôi im lặng, rồi kéo tôi chạy mất.

Tôi bị Dương Sinh kéo vào khu giải trí, khoe miệng giần giật, nhưng lại chẳng muốn nói gì.

- Được rồi, đừng giận nữa, chúng ta còn phải bàn vào việc chính đây. - Thấy tôi có vẻ vẫn giận, Dương Sinh cũng không trêu tôi nữa, đúng lúc này thì sắc mặt anh đột nhiên thay đổi. - Cậu nhìn kia, họ ở bên kia!

Tôi nhìn theo ánh mắt anh, quả nhiên là Hạ Thụ với Mỹ Nguyệt, họ đang đứng ở một nơi cách chúng tôi không xa, Mỹ Nguyệt đang ôm cánh tay Hạ Thụ, trông như một chú chim nhỏ quần quýt bên chủ nhân.

Có lẽ vì tôi quá ghét Mỹ Nguyệt nên cảm thấy cảnh tượng này thật ngứa mắt, thực sự muốn lao lên tách cô ta ra để giải cứu cho Hạ Thụ!

- Chờ lát nữa chúng ta sẽ giả vờ tình cờ gặp nhau, không để họ phát hiện ra điều gì bất thường!

Lời nói của Dương Sinh khiến tôi bình tĩnh lại, lúc này tôi mới nhớ ra mục đích của mình ngày hôm nay, vội vàng cùng Dương Sinh đi theo sau lưng họ sau đó ngẩng chuẩn một con đường nhỏ bên cạnh, đi về phía đó.

Phong cảnh hai bên con đường nhỏ rất đẹp. Những hàng cây cao lớn mọc hai bên, đâm thẳng vào trời xanh. Bầu trời dường như được chia làm hai, càng thêm xanh ngắt.

- Con đường này thông với con đường lớn mà ban nãy họ đi. - Tôi đi ở phía trước, bỗng dưng nghe thấy tiếng Dương Sinh vang lên ở phía sau. - Do đó bất cứ lúc nào cũng có thể gặp họ được.

- Vậy sao? - Tôi đáp một tiếng, đang định quay đầu lại thì bỗng dưng nghe thấy cách đó không xa vang lên tiếng cười, âm thanh rất quen thuộc. Chớp mắt, hai cái bóng đã xuất hiện ở ngã rẽ.

Ánh mặt trời hắt những đốm nắng lốm đốm lên mặt họ. Hạ Thụ và Mỹ Nguyệt đang ở ngay trước mặt tôi đi tới, trên mặt họ là nụ cười rạng rỡ.

Không đúng, không đúng, phải nói là chói mắt!

Tôi dừng chân lại nhìn họ, trong lòng có một sự hồi hộp khó tả. Hạ Thụ thấy tôi xuất hiện ở đây liệu có nổi giận không nhỉ? Mà Dương Sinh lại đi ngay bên cạnh tôi, anh khẽ kéo tay tôi, cùng tôi nhìn họ chậm chậm lại gần.

Cuối cùng, Hạ Thụ cũng nhìn thấy chúng tôi. Bước chân của anh dừng khựng lại, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy sự kinh ngạc, sau đó dừng lại trên bàn tay Dương Sinh đang nắm chặt tay tôi. Tôi vội vàng giằng tay ra khỏi tay Dương Sinh như bị điện giật, hoảng hốt nhìn về tức giận đang dâng lên trong mắt Hạ Thụ.

Nhưng anh còn chưa kịp nói, Mỹ Nguyệt đứng cạnh đã lên tiếng.

- Ôi, chẳng phải là Dương Sinh sao? Ôi trời, còn cả bạn lần trước tới trường tìm Hạ Thụ nữa, không ngờ lại gặp hai người ở đây. Hai người hẹn hò hả?

Thật là thẳng thắn...

Tôi không nhìn vào ánh mắt thách thức của Mỹ Nguyệt, mọi sự chú ý của tôi đều dồn cả lên mặt Hạ Thụ. Ánh mắt anh trong phút chốc trở nên thật phức tạp khiến tôi không hiểu nổi.

- Hựu Diệp, sao cô lại chạy ra đây? - Âm thanh của Hạ Thụ có một sự nghiêm khắc khiến người ta không dám chống đối.

- Tôi... - Đứng trước sự nghiêm khắc của anh, tôi cảm thấy mình không biết phải nói gì.

- Tổ gọi Hựu Diệp ra! - Dương Sinh vội vàng đỡ lời. - Tổ vẫn muốn hẹn Hựu Diệp đi chơi, lần trước Hựu Diệp ở trường đã giúp tổ một việc, tổ còn chưa kịp cảm ơn cô ấy. Đúng không, Tiểu Hựu?

- Ủ, đúng thế. - Tôi vội vã gật đầu.

Hạ Thụ nghe Dương Sinh gọi tôi là Tiểu Hựu thì bất giác cau mày một cái, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Mỹ Nguyệt đứng cạnh thì nắm chặt tay Hạ Thụ, nhìn tôi bằng ánh mắt chiếm hữu và thù địch, khinh miệt hừ một tiếng.

Hả, vì sao không khí bỗng dưng trở nên kỳ quái thế này? Tôi vốn tưởng rằng anh ta sẽ quát lên với tôi hoặc là chẳng nói gì cả, giả vờ như không quen, không ngờ bỗng dưng lại trở nên ngượng ngập thế này.

- Hôm nay thời tiết đẹp quá, bốn người chúng ta cùng chơi nhé! Đông người thì càng vui, chơi cũng vui hơn, cậu nói đúng không hả Tiểu Hựu? - Dương Sinh lại lên tiếng, phá vỡ cái không khí ngượng ngập này. Anh vừa nói vừa không quên quay đầu nhìn tôi, mỉm cười với tôi, đôi mắt anh nheo lại giống vầng trăng lưỡi liềm.

Tôi nhìn anh, rồi lại ngẩng đầu nhìn Hạ Thụ vẫn đang im lặng, gật đầu phụ họa.

Ánh mắt Hạ Thụ thoáng chút do dự. Anh khẽ mím môi, cơn gió nhẹ lướt qua mái tóc ngắn của anh, chiếc áo sơ mi màu đen bó sát người khiến thân hình của anh càng thêm hoàn mỹ.

- Hạ Thụ, em không muốn chơi với họ! - Mỹ Nguyệt quay đầu nói nhỏ với anh, trong giọng nói có vẻ không vui và phật ý.

Tôi ngượng ngùng đứng yên, quay đầu nhìn Dương Sinh vẫn tràn đầy tự tin. Anh dường như biết là chắc chắn họ sẽ đồng ý, còn sống lưng tôi thì đang toát mồ hôi lạnh.

Hạ Thụ nói nhỏ điều gì đó bên tai Mỹ Nguyệt, sau đó sắc mặt Mỹ Nguyệt tốt hơn một chút, cô ta quay đầu về phía chúng tôi gật đầu, rồi bực dọc nói nhỏ một câu:

- Nếu Hạ Thụ đã đồng ý rồi thì thôi cũng được. - Nói xong, cô ta kéo tay Hạ Thụ đi về phía chúng tôi.

Hạ Thụ đồng ý rồi sao? Tôi hơi kinh ngạc, tôi vốn tưởng rằng anh sẽ phản đối. Nhưng khi tôi tò mò nhìn anh, anh lại lạnh lùng quay mặt đi, bắt chuyện với Mỹ Nguyệt.

Hừ, cái gì chứ, không muốn đi với tôi thì đừng có đồng ý! Tôi chửi thầm một câu trong bụng.

Thấy mục tiêu đã đạt được, Dương Sinh quay đầu nhìn tôi nháy mắt, dường như rất đắc ý. Haiz, rốt cuộc là Dương Sinh có phát hiện ra cái không khí kỳ quặc này không nhỉ?

Vì vẫn còn sớm nên người đi chơi rất ít. Cả bốn người chúng tôi đều không nói gì, không khí lại càng trở nên im ắng khác thường. Tôi vẫn đang nghĩ nên làm thế nào để bàn bạc đối sách với Dương Sinh, bất giác cả bọn đã đi vào sâu trong khu vui chơi.

Dương Sinh nói với chúng tôi một tiếng rồi chạy đi mua vé, bỏ lại một mình tôi đứng với Hạ Thụ và Mỹ Nguyệt.

Xung quanh đều là các trò chơi rất hoành tráng, đủ mọi màu sắc khiến mắt người ta hoa lên. Ánh mắt của tôi vẫn dán chặt lên người Hạ Thụ, muốn nói gì đó để phá vỡ sự im lặng, nhưng lại còn ngại có Mỹ Nguyệt ở đó.

Còn Mỹ Nguyệt từ đầu đến cuối cũng nhìn chằm chằm vào tôi, có một sự cổ quái và xa cách khó tả, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự thù địch trong đó.

Cuối cùng có người không chịu được nữa, mở miệng phá tan sự im lặng người đó chính là Mỹ Nguyệt.

- Ai dà, Hạ Thụ, suýt nữa thì em quên mất, em gái em bảo em mua ít đồ về cho nó, hay là chúng mình đi mua trước, không có lát nữa quay về lại quên mất.

- Mua đồ? Nhưng... - Hạ Thụ hình như hơi bất ngờ.

- Anh biết tính của em gái em rồi đấy, nếu em quên mua đồ cho nó, nó sẽ cằn nhằn mãi không thôi. Anh cũng không muốn em phải khó xử chứ? - Mỹ Nguyệt làm nũng đứng sát vào Hạ Thụ, kéo tay anh nói.

Đây là những lời mà Mỹ Nguyệt sẽ nói sao? Có trời mới biết cô ta ngang ngạnh thế nào, tôi không tin là cô ta để em gái mình bắt nạt. Chẳng qua là cô ta muốn đưa Hạ Thụ đi thôi! Hạ Thụ, anh đừng có để cô ta lừa!

Tôi nhìn Hạ Thụ đầy trông đợi, tình cờ chạm đúng ánh mắt anh. Anh cũng đang nhìn tôi sao? Nhưng chỉ trong một giây lát, anh lại thu ánh mắt của mình về, nói với giọng thỏa hiệp:

- Được rồi, chúng ta đi mua đồ trước.

- Hạ Thụ! - Tôi không nhịn được, gọi lớn.

- Ừm, cậu tên Hựu Diệp phải không? Chúng tớ đi trước đây, hai người cứ chơi đi nhé, nhớ chơi cho vui vào!

- Mỹ Nguyệt nói đầy hàm ý, gương mặt dương dương tự đắc của kẻ thắng cuộc, nở một nụ cười tự mãn, nụ cười đó khiến tôi thấy thật chói mắt.

- Các người...

Lời của tôi còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì Mỹ Nguyệt đã kéo Hạ Thụ đi, theo hướng vừa nãy tới.

Trong phút chốc, tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên thật xa lạ. Khu vui chơi xa lạ, để lại một mình tôi cô đơn lạc lõng.

Bất giác tôi thấy nghẹn đắng, khóe mắt cay cay.

- Tiểu Hựu, hai người họ đâu? - Một giọng nói vang lên sau lưng. Tôi quay đầu lại, thấy Dương Sinh đang cầm bốn cái vé chạy về phía tôi, khi tới bên cạnh tôi thì dừng lại.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, lắc đầu, chẳng muốn nói gì.

Tôi là một con yêu tinh bị bỏ rơi...

Hạ Thụ dám...

Tôi chớp mắt, hàng lông mi đã ướt, nước mắt lăn xuống gò má. Cuối cùng tôi không nhịn được, đưa tay lên bưng mặt, chậm chậm quỳ xuống, khóc nói:

- Hu hu hu... Họ nói có việc đi trước rồi... Hạ Thụ không cần tớ nữa...

- Tiểu Hựu, đừng khóc nữa.

Một đôi tay ôm lấy hai vai tôi, Dương Sinh dịu dàng an ủi tôi, vỗ tay lên vai tôi:

- Cậu đừng buồn, có thể Hạ Thụ không muốn bỏ cậu lại đâu, cậu ấy làm chuyện gì cũng là có nguyên nhân. Nhưng cậu biết tính cậu ấy mà, cho dù trong lòng nghĩ gì cũng không để cho người ta biết. Có điều tớ có thể khẳng định, cậu ấy tuyệt đối không thích Mỹ Nguyệt đâu, cũng không cùng Mỹ Nguyệt bắt nạt cậu đâu.

- Thật không? - Tôi ngược đôi mắt đầm lệ lên nhìn anh, vừa nghĩ tới bước chân dứt khoát của Hạ Thụ ban nãy là bao ảm ức trong lòng lại tràn ra. - Cậu gạt tớ... Ngày nào anh ấy cũng nói chuyện với Mỹ Nguyệt rất vui vẻ, rõ ràng là rất thích Mỹ Nguyệt mà, còn vì Mỹ Nguyệt mà bỏ rơi một con yêu tinh đáng thương, lúc nào cũng lo nghĩ cho anh ấy nữa...

- Ấy, đây cũng là điều mà tớ thấy kỳ quái. Bắt đầu từ tuần này Hạ Thụ đã rất thân thiết với Mỹ Nguyệt, thậm chí còn bắt đầu qua lại với nhau. - Dương Sinh tỏ ra bình tĩnh hơn tôi nhiều, bắt đầu phân tích tình hình. Nhưng Hạ Thụ... thực ra thích người khác từ lâu rồi, người đó không phải là Mỹ Nguyệt.

- Cái gì? Anh ấy thích người khác rồi? Ai thế? - Lại có thêm một tin tức động trời nữa, tôi tò mò quên cả khóc.

- Mỗi tình đầu của Hạ Thụ tên là Thụy Huệ. - Dương Sinh nghĩ một lúc rồi nói tiếp. - Bọn tớ học cùng một lớp, nên cũng quen nhau. Khi đó Hạ Thụ thích Thụy Huệ lắm, nhưng vì thể diện nên không chịu tỏ tình. Cho tới khi Thụy Huệ ra nước ngoài cậu ấy cũng không chịu bày tỏ tình cảm của mình...

- Thụy Huệ... - Cái tên này nghe quen quá. Tôi lục tìm các thông tin trong ký ức của mình, bỗng dưng mắt sáng lên, đứng bật dậy. - Là cô ấy à?

- Sao, cậu cũng biết à? Tớ nghe nói mấy hôm trước cô ấy về nước rồi. - Thấy phản ứng đột ngột của tôi, Dương Sinh hơi kinh ngạc, cũng đứng lên nhìn tôi.

Tôi bắt đầu nhớ lại cú điện thoại hôm đó, giọng nói dịu dàng và sang trọng của cô gái trong điện thoại vẫn để lại ấn tượng rất sâu sắc trong đầu tôi. Thế thì đúng rồi, nếu người Hạ Thụ thích là Thụy Huệ, vậy thì sao lại yêu Mỹ Nguyệt được? Mặc dù tôi chưa gặp Thụy Huệ nhưng chỉ nghe giọng nói thôi cũng đủ biết là Thụy Huệ tốt hơn Mỹ Nguyệt gấp trăm lần.

Hơn nữa hôm đó vì nghe thấy cái tên của Thụy Huệ mà Hạ Thụ quên cả việc nhắn tin cho Mỹ Nguyệt, rõ ràng là vẫn còn quan tâm tới Thụy Huệ lắm mà, nhưng sao anh ta lại quan hệ với Mỹ Nguyệt nhỉ?

Mâu thuẫn quá đi mất!

Tôi cau chặt hai mày, bỗng dưng ngẩng đầu lên nhìn Dương Sinh, kiên định gạt đầu với anh:

- Chắc chắn là có vấn đề. Không được, chúng ta không thể để họ đi được, nhất định phải xem Hạ Thụ rốt cuộc là có thái độ gì với Mỹ Nguyệt!

Thấy tôi không khóc nữa, tư duy cũng đã sáng rõ hơn, Dương Sinh cũng nở một nụ cười, nắm chặt tay tôi, gạt đầu:

- Chắc chắn là thế. Thế thì bây giờ đi luôn, chắc là họ đi ra ngoài công viên, chúng ta đi đường tắt để đón đầu họ!

Nói xong, anh kéo tay tôi chạy về hướng một con đường mà thực ra không thể gọi là đường.

Đường tắt, đường tắt, đường tắt! Sao anh mở miệng ra là nói đường tắt nhỉ? Chẳng nhẽ khu vui chơi là nhà của anh sao? Sao tôi cảm thấy anh quen thuộc với khu vui chơi này còn hơn cả nhà mình?

Tôi vừa bị anh kéo chạy, vừa nghi ngờ, đang định hỏi thì phát hiện ra anh quay đầu nhìn mình, cười thành tiếng.

- Tôi qua để tiện cho hành động ngày hôm nay, tớ đã tới đây quan sát địa hình, không ngờ hôm nay lại dùng tới nó.

- Thì ra... như thế! - Tôi không thể không khâm phục sự chu đáo của anh, rồi cũng rảo nhanh bước chân.

Con đường mà chúng tôi đi là một con đường nhỏ xíu bị người ta đi nhiều mà thành, cho nên gần hơn rất nhiều, nhanh chóng chạy ra tới cổng của khu vui chơi. Lúc này, Hạ Thụ và Mỹ Nguyệt cũng vừa đi ra khỏi cổng. Chúng tôi âm thầm bám theo sau lưng họ, qua một ngã rẽ, đi vào một con phố đi bộ.

Người qua lại trên phố rất đông, vẫn còn là sáng sớm nhưng trước các cửa hàng đã tập trung rất nhiều người. Tôi đang lo lắng liệu có lạc mất họ không thì Mỹ Nguyệt và Hạ Thụ bỗng nhiên dừng lại.

Họ dừng trước một cửa hàng thú nhồi bông, quay lưng về phía chúng tôi, đang chọn đồ.

Đúng vào lúc này thì một cô gái trong cửa tiệm vội vã đi ra, không cẩn thận đụng vào người Mỹ Nguyệt. Mỹ Nguyệt kêu lên một tiếng rồi trừng mắt nhìn cô gái.

Cô gái giật mình trước ánh mắt hung dữ của Mỹ Nguyệt, nhưng cũng không kịp xin lỗi, chỉ đứng vững lại rồi bỏ chạy.

Mỹ Nguyệt mắng theo mấy câu rồi tiếp tục đi, nhưng trên đất rơi một cái gì đó, hình như là từ túi của Mỹ Nguyệt rơi ra. Tôi nhìn kỹ, sau khi nhìn kỹ món đồ đó, tôi có cảm giác như sét đánh ngang tai!

Tôi không nhìn nhầm chứ, cái “thứ” trên mặt đất ấy chính là Mễ Liệt!

- Mễ Liệt! Mễ Liệt! Đó là Mễ Liệt kia! - Tôi ra sức lắc tay Dương Sinh, nói.

- Mễ Liệt là ai? - Dương Sinh bị tôi lắc chóng cả mặt, khó nhọc hỏi một câu.

- Mễ Liệt là bạn học của tớ, là yêu tinh cún con! - Tôi không nhịn được hét lên. - Chúng tớ cùng học lớp phép thuật, sau khi tốt nghiệp, tớ trở thành yêu tinh cà rốt, còn cậu ấy trở thành yêu tinh cún con. Bởi vì cậu ấy nói con người thích những món đồ chơi có hình động vật hơn nên sẽ đắt hàng hơn là đồ chơi hoa quả. Đúng như cậu ấy nói, cậu ấy thường được người ta gấp chúng, yêu tinh được đi làm nhiệm vụ nhiều nhất trong số chúng tôi chính là cậu ấy. - Chắc là vì tôi kích động quá nên nói chuyện cứ lung tung hết cả.

Tôi đương nhiên là thấy kinh ngạc rồi, tới thế giới loài người bao nhiêu lần, đã có khi nào tôi gặp được yêu tinh Lười ước như mình trong lúc làm việc đâu! Nói như thế thì Mễ Liệt bị Mỹ Nguyệt gấp trúng! Vậy chủ nhân của Mễ Liệt bây giờ là Mỹ Nguyệt?

Ấy? Sao Dương Sinh lại chạy về phía đó? Lúc tôi còn đang ngẩn ngơ nhìn Mễ Liệt nằm trên đất thì Dương Sinh đột ngột lao ra, nhặt Mễ Liệt lên rồi quay lại. Mỹ Nguyệt và Hạ Thụ đều không phát hiện ra cảnh này, họ đã vào cửa hàng đồ chơi rồi.

- Tớ mang nó về nhà, nếu đã là bạn học của cậu thì chắc chắn là các cậu có nhiều điều cần nói với nhau! - Dương Sinh mỉm cười nói với tôi vẫn đang trong trạng thái sững sờ.

Lúc này tôi mới tỉnh thần lại, nhìn yêu tinh đồ chơi đang giả vờ là “người chết” trong tay anh, tôi đưa tay ra chạm sẽ vào mặt món đồ.

- Này, Mễ Liệt, là tớ, Hựu Diệp đây, cậu đừng giả vờ nữa!

Cuối cùng Mễ Liệt cũng bừng bừng cau mày, hé đôi mắt màu xanh lục nhìn về phía tôi.

- Thì ra là cậu à, gặp được cậu quả nhiên chẳng có gì tốt lành! - Mễ Liệt khế cần nhần.

Mễ Liệt dứt lời, một luồng khói trắng dâng lên, trước mặt tôi xuất hiện một bóng người cao lớn.

Sau khi làn khói trắng tan đi, Mễ Liệt xuất hiện trước mặt tôi. Cậu ta lạnh lùng nhìn tôi, khóe môi nhếch lên đều giả, vẻ mặt rất khinh miệt:

- Cậu tìm tôi làm gì?

Tôi nhìn Dương Sinh đang tròn mắt đứng cạnh, đẩy anh nói:

- Dương Sinh, che giúp tớ, tớ có chuyện muốn hỏi Mễ Liệt.

Dương Sinh có lẽ quá sững sờ trước pháp thuật của Mễ Liệt, làm theo lời tôi như một cái máy, cậu quay người đứng chắn trước mặt chúng tôi. Đúng thật là, sao Mễ Liệt lại dọa người ta như thế?

- Mễ Liệt, lâu lắm rồi không gặp mặt, cậu khỏe không? - Tôi đã quen với thái độ hống hách của Mễ Liệt. Mặc dù hình như cậu ta có vẻ rất ghét tôi, nhưng trên thực tế chúng tôi lại là những người bạn rất tốt.

- Nếu cậu đi theo một chủ nhân tham lam vô độ lại ngu ngốc tới cực điểm thì cậu có khỏe không? - Mễ Liệt nghiêng răng nói.

Tham lam vô độ và ngu ngốc tới cực điểm? Đây là lời đánh giá của Mễ Liệt dành cho Mỹ Nguyệt sao? Ai dà, mặc dù cậu ấy nói không sai, nhưng là yêu tinh Lời ước, sao có thể nói xấu chủ nhân của mình như thế? Mễ Liệt nên cố gắng làm Mỹ Nguyệt cải tà quy chính mới đúng chứ.

- Mễ Liệt, cậu không được nói về Mỹ Nguyệt như thế. Nếu cậu cảm thấy nguyện vọng của cô ấy quá tham lam thì hãy chỉ ra sai lầm của cô ấy, rồi cảm hóa cô ấy chứ. - Tôi nói với cậu.

- Hừ, tôi làm gì có thời gian làm việc đó. Dù sao chỉ cần đáp ứng được nguyện vọng của cô ấy là công việc của tôi kết thúc rồi. Huống hồ nguyện vọng của cô ta cũng thú vị lắm. - Bỗng dưng nụ cười của Mễ Liệt trở nên tà ác.

Tôi đột nhiên có một dự cảm không lành. Mễ Liệt thường thích làm một số việc vi phạm quy định, nếu không phải là vì pháp lực của cậu ấy cao cường thì đã sớm bị khai trừ ra khỏi đội ngũ yêu tinh Lời ước rồi. Lần này liệu cậu ấy có giúp Mỹ Nguyệt làm chuyện xấu xa gì không?

Chẳng nhẽ...

Trong đầu tôi lướt nhanh một suy nghĩ. Nguyện vọng của Mỹ Nguyệt lúc này là được ở cùng với Hạ Thụ sao? Chẳng nhẽ Hạ Thụ đột nhiên thích Mỹ Nguyệt là vì Mễ Liệt đã dùng pháp thuật sao?

Tôi cau mày nhìn cậu, nghiêng răng chất vấn:

- Có phải Mỹ Nguyệt ước với cậu là Hạ Thụ yêu cô ấy không?

- Phải thì sao? - Mễ Liệt khoanh hai tay trước ngực, tỏ vẻ vô cùng kiêu ngạo, hoàn toàn không coi sự giận dữ của tôi vào đâu.

- Cậu đồng ý với nguyện vọng của cô ta? - Tôi tức tới nỗi muốn nhảy lên, nhưng thấy cậu ta vẫn có vẻ ngạo mạn thì lòng dạ rồi bởi.

Cậu ta hơi cúi đầu xuống nhìn tôi, mỉm cười châm biếm, trong mắt là bóng tối vô cùng:

- Tớ chỉ hoàn thành công việc của mình, thực hiện nguyện vọng của chủ nhân mà thôi. Như thế cũng sai sao?

- Nhưng thế giới yêu tinh đã có quy định, các yêu tinh không thể tự mình khống chế ý thức của con người! Cậu làm như thế sẽ bị trừng phạt đấy, hơn nữa Hạ Thụ... Hạ Thụ... - Nghe cậu ta không hề phủ nhận, tôi nhìn Mễ Liệt bằng ánh mắt vừa lo lắng vừa sợ hãi. - Sao cậu lại có thể giúp con người làm việc xấu được?

- Việc xấu? Tớ không cảm thấy đây là việc xấu, chỉ là cái cô nàng chủ nhân lắm lời đó khiến tớ bức mình thôi. Huống hồ đời người phải cần chút mạo hiểm và kích thích chứ! Giờ phải thế mới vui!

Nhìn đáng vẻ ngạo nghễ của cậu ta, tôi biết nói gì cũng vô dụng, bắt giác ánh mắt nhìn xuống đất, nói bằng giọng cầu xin:

- Mễ Liệt, giúp tớ một lần được không? Nể tình tớ là bạn tốt của cậu, giải lời nguyên cho Hạ Thụ đi.
- Không thể nào. Lời nguyên tớ đã đưa ra thì không thay đổi đâu. Nếu cậu muốn giúp chủ nhân của cậu thì hãy tự giải lời nguyên đi. - Mễ Liệt từ chối thẳng thừng.
- Nhưng năng lực của tớ không bằng cậu, nếu dùng phép thuật bừa bãi sẽ khiến Hạ Thụ bị tổn thương lớn hơn. Mễ Liệt, cậu giúp tớ một lần đi mà. Chỉ có yêu tinh đọc lời nguyên mới chủ động giải trừ được phép thuật của mình và không làm hại tới người khác. - Nghĩ tới việc Hạ Thụ thường xuyên phải chịu giày vò đau khổ, tôi lại khổ sở cầu xin Mễ Liệt.
- Thế thì chỉ có thể trách năng lực của cậu quá yếu mà thôi, không bảo vệ nổi chủ nhân của mình. - Mễ Liệt lạnh lùng nói xong bèn quay lưng đi vào bóng tối của cái ngõ nhỏ.
- Chờ một chút!

Tiếng gọi gấp gáp của tôi không thể giữ lại bước chân cậu, người bạn tốt của tôi đã mặc kệ lời cầu xin của tôi mà bỏ đi. Tôi phải gánh chịu một đòn đá kích lớn nhất kể từ khi tới thế giới loài người!

Không bảo vệ nổi chủ nhân của mình...

Một câu từ chối thật tàn nhẫn. Thì ra tôi đã trách nhầm Hạ Thụ, anh ấy chẳng làm sai gì cả, vì tôi quá vô dụng, không phát hiện ra anh bị pháp thuật khống chế, để anh một mình chịu đựng sự giày vò suốt bao ngày qua. Anh nói không sai, tôi đúng là một con ruồi ngu ngốc, chuyện gì cũng không làm được. Trái tim tôi đau đớn như bị ai đó khoét mất một miếng thịt, trở nên trống không.

Đường như ngay cả linh hồn tôi cũng rời khỏi thể xác, bay đi rất xa.

Những giọt nước mắt tự trách chậm chậm lăn xuống, giống như những hạt ngọc trai lớn, không tài nào ngăn lại được. Một hồi lâu sau, cuối cùng tôi cũng chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng tối nơi Mễ Liệt đã khuất sâu vào trong đó, chậm chậm quay đầu lại đón nhận ánh mắt lo lắng của Dương Sinh, ép mình phải nở một nụ cười, sực sực nói:

- Dương Sinh, có phải tớ vô dụng lắm không... - Tiếng khóc khiến giọng nói của tôi nhòa đi, tôi ôm lấy tay Dương Sinh, vùi đầu vào đó mà khóc lớn.

- Tiểu Hựu, xảy ra chuyện gì thế? Con yêu tinh đó bắt nạt cậu hả? Nói cho tớ biết, tớ sẽ giúp cậu trả thù...

Giọng nói lo lắng của Dương Sinh hình như càng lúc càng xa tôi, tôi chẳng nghe thấy gì nữa. Trong mắt tôi chỉ nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Hạ Thụ lúc sáng, khi đó anh đang chịu sự giày vò của lời nguyên đúng không?

Hạ Thụ, Hạ Thụ, Hạ Thụ, xin lỗi, tại tôi không tốt, tôi chẳng giúp được gì cho anh...

Vì sao, tôi bỗng dưng cảm thấy sức mạnh của mình thật quá nhỏ bé?

12. Chương 12: Lời Nguyên Và Nước Mắt

Khó khăn lắm mới ổn định lại được tâm trạng, tôi nói hết chân tướng sự thật cho Dương Sinh biết, nhất thời cả hai chúng ta đều thấy vô cùng nặng nề. Dương Sinh và tôi đều không nghĩ ra cách gì tốt để giúp Hạ Thụ, đành mang theo tâm trạng rầu rĩ đó quay về nhà.

Vừa bước vào nhà tôi đã nghe thấy tiếng tivi từ phòng khách phát ra. Thay giày xong, tôi đi vào phòng khách, Hạ Thụ đang ngồi trên salon xem tivi. Nhưng hình như anh hoàn toàn không quan tâm gì tới các tình tiết trong đó, cả người tỏa ra hơi lạnh như một khối băng, sắc mặt tái xanh.

Chẳng nhẽ đây là tác dụng của lời nguyên sao? Hạ Thụ xem phim hài mà cũng không cười nổi nữa!

- Cô còn biết về nhà à? - Hạ Thụ đột ngột lạnh lùng buông một câu, ánh mắt vẫn bất động trên màn hình tivi.

Trái tim đập “bụp” một tiếng, chết rồi! Hạ Thụ đã nói là không cho tôi ra khỏi nhà, Dương Sinh cũng nói là Hạ Thụ không cho anh ấy liên lạc với tôi, thế mà hôm nay tôi đã phá hỏng mọi quy định của Hạ Thụ, chắc chắn là giờ anh ấy đang giận lắm. Tôi chỉ mãi lo cho anh ấy mà quên lo cho mình!

- Xin... xin lỗi! Hạ Thụ, tôi biết lỗi rồi, tôi không nên đi ra ngoài với Dương Sinh, sau này tôi sẽ không đi đâu nữa. - Tôi vội vàng cúi thấp đầu xin lỗi, nhưng lại cảm thấy một cơn giông tố sắp kéo qua.

- Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, cô không được ra ngoài. Vậy mà muộn như thế cô mới quay về, lại còn đi cùng một người lạ, cô có biết là tôi sẽ lo lắng không hả? - Quả nhiên Hạ Thụ đứng bật dậy, đi về phía tôi quát to.

Dương Sinh sao lại là người lạ được? Không đúng, đây không phải là điểm chính, vừa nãy hình như Hạ Thụ nói là lo cho tôi! Anh ấy bị lời nguyên không chế nên mới biết lo lắng cho tôi sao?

Tôi vui mừng ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt hoang mang của anh.

- Tôi lo cho cô? Sao tôi lại lo cho cô được? Đúng là nực cười. - Hạ Thụ nở một nụ cười tự chế nhạo mình, rồi lập tức phủ nhận những gì mình vừa nói.

Trái tim tôi như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, đau nhói, nhưng đa phần là cảm giác tự trách. Hạ Thụ không phải là người như thế, anh rất lương thiện, chắc chắn là anh thực sự lo lắng tới sự an toàn của tôi, nhưng lời nguyên đã đảo lộn trái tim anh, biến tất cả mọi tâm trạng thực sự của anh đều dồn về phía Mỹ Nguyệt. Nếu cứ tiếp tục như thế, Hạ Thụ sẽ biến thành một người máu lạnh, thậm chí còn trở thành món đồ chơi trong tay Mỹ Nguyệt!

- Hạ Thụ... - Tôi lo lắng gọi một tiếng, thấy anh không có phản ứng gì, tôi lại thu hết dũng khí nói tiếp. - Tôi có chuyện muốn nói với anh. Sau này anh tránh xa Mỹ Nguyệt một chút, tôi cảm thấy cô ấy hơi kỳ quái...

Mề Liệt đã không chịu giúp tôi thì tôi chỉ đành dựa vào sức mạnh của bản thân để thuyết phục Hạ Thụ tránh xa Mỹ Nguyệt thôi.

Nghe thấy tên Mỹ Nguyệt, hai hàng lông mày của Hạ Thụ cau tít lại, anh bắt đầu nhìn tôi từ đầu đến chân, giống như đang cố tìm hiểu xem mục đích của tôi là gì.

- Cô đang nói gì thế? - Tôi cảm nhận được rõ ràng vẻ giận dữ toát lên trong ánh mắt anh, giọng nói cứng nhắc khiến tôi hơi sợ hãi.

- Tôi nói... - Tôi hít sâu vào một hơi, để mình có thêm chút dũng khí yếu ớt, - Sau này anh tránh xa Mỹ Nguyệt một chút, cố gắng phòng bị cô ta. Còn về nguyên nhân...

Tôi còn chưa kịp nói xong đã bị Hạ Thụ lạnh lùng cắt ngang lời:

- Tôi không muốn nghe cô nói xấu Mỹ Nguyệt trước mặt tôi. Cô có tư cách gì để bảo tôi phải tránh xa một ai đó? Chỉ có cô, chẳng phải tôi đã nói cô không được tự ý đi ra ngoài sao? Lại còn đi hẹn hò với Dương Sinh nữa. Đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô, không được gặp Dương Sinh nữa!

Nếu là lúc bình thường thì chắc chắn tôi sẽ cãi nhau một trận với Hạ Thụ vì sự ngang ngược của anh, nhưng lúc này, đứng trước thái độ cổ chấp ấy, tôi lại chẳng nói được lời nào. Tất cả những điều này đều không phải suy nghĩ thực sự của anh, anh mới là người đáng thương nhất, không thể là chính mình, không thể không chế được tư tưởng và ý thức của mình. Anh càng nổi giận thì tôi lại càng tự trách mình, tôi chẳng giúp được gì cho anh, chỉ có thể nhìn anh bị lời nguyên không chế...

Bỗng dưng, tôi phát hiện ra gương mặt hàn học của anh trở nên cứng đờ, ánh mắt giận dữ nhìn tôi cũng dịu dàng hơn nhiều. Sau đó tay anh từ từ đưa lên, áp nhẹ lên mặt tôi.

Hạ Thụ làm sao thế? Tôi kinh ngạc nhìn các động tác của anh, cho tới khi bàn tay anh lau khóe mắt tôi, để lại một vệt nước.

Nước mắt! Là nước mắt sao? Anh nhìn thấy nước mắt của tôi, sau đó tâm trạng đột nhiên thay đổi!

Lúc tôi còn đang thần thờ nhìn các ngón tay anh, anh đột nhiên như tỉnh lại, rút vội tay về, trốn tránh ánh mắt của tôi, đi vào phòng mình, chỉ để lại cho tôi một ánh mắt hoài nghi.

Khóe mắt tôi vẫn còn vương lại hơi ẩm từ bàn tay anh, tôi bất giác nở một nụ cười an ủi. Hạ Thụ vẫn chưa hoàn toàn bị lời nguyên không chế! Anh vẫn có ý thức của mình, phần con người lương thiện, dịu dàng trong anh vẫn đang chống chọi lại với lời nguyên. Tôi phải có lòng tin vào anh, và có lòng tin ở chính mình, tôi nhất định sẽ giúp anh chiến thắng lời nguyên của Mễ Liệt!

Để bảo vệ sức khỏe, tôi biến nhỏ lại rồi chui vào phòng mình, bắt đầu nghiên cứu phương án tác chiến để đánh bại Mễ Liệt. Lúc này, cửa phòng của Hạ Thụ bỗng dưng mở ra. Qua cánh cửa sổ nhỏ, tôi nhìn thấy anh từ phòng đi ra, trong tay cầm thứ gì đó, che che giấu giấu, có vẻ không thoải mái.

Anh lúng túng đi tới trước phòng tôi, cũng không nhìn tôi ở trong đang làm gì, ném thứ đồ trong tay ngay trước cửa phòng rồi quay lưng bỏ đi mất. Kỳ lạ, anh ta tỏ ra thần bí thế để làm gì?

Tôi tò mò mở cửa ra, thấy một cái chăn có thêu ren màu xanh lam, trên đó còn những bông hoa nhỏ nữa, vô cùng xinh đẹp.

Mắt tôi lập tức sáng lên, sung sướng nhảy ra ôm cái chăn vào quần quanh người mình, suýt chút nữa thì chết ngạt.

Còn có cả ren! Có vẻ rất ấm áp.

Tôi đưa tay ra sờ tấm chăn, chất lụa mềm thấm qua bàn tay rồi đi vào trái tim tôi, thấy tôi cảm thấy vô cùng ấm áp. Tôi ôm cái chăn nhìn Hạ Thụ sắp đi vào phòng, hét lên với anh:

- Hạ Thụ, cảm ơn anh lắm lắm!

Nói thực lòng, trong suốt tuần này, chưa lúc nào tôi thấy anh tốt như thế!

- Trời trở lạnh rồi, không đắp thêm chăn mà bị cảm lạnh lại bắt tôi phải chăm sóc cho cô. Tôi chẳng rảnh như thế! - Hạ Thụ giọng gạo nói một câu rồi đóng cửa phòng lại.

Một Hạ Thụ hay xấu hổ đã quay lại rồi. Lúc nào anh nghĩ tới việc chuẩn bị cho tôi một chiếc chăn nhỉ? Khoảng thời gian này anh hẹn hò với Mỹ Nguyệt suốt, nhưng vẫn chu đáo mua chăn cho tôi, anh vẫn rất quan tâm tới tôi, hơn nữa sự quan tâm này vượt quá cả sức mạnh của lời nguyên!

Tôi có thêm tự tin! Chủ nhân của tôi đối với tôi tốt như thế, sao tôi có thể để âm mưu của Mễ Liệt và Mỹ Nguyệt thành hiện thực được? Hạ Thụ, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực ra giúp anh, để anh quay về với cuộc sống bình thường!

Hôm sau, tôi bò dậy từ sớm, vừa nghĩ xem sau một giấc ngủ, liệu Hạ Thụ có lại trở nên lạnh lùng hay không, vừa thấp thỏm đi từ căn phòng nhỏ ra. Lúc này Hạ Thụ cũng ở phòng mình bước ra, ngáp dài một cái, khoác trên người một cái áo xám, mái tóc rối bù rũ sang hai bên, tất nhiên là vẫn rất đẹp trai.

Anh ngược mắt lên đã thấy tôi đang bay trong không trung, mỉm cười nhìn tôi, trong nụ cười đó có sự dịu dàng mà thường ngày ít thấy khiến tôi thấy rất kích động.

Tốt quá! Anh vẫn là một Hạ Thụ bình thường!

Hơn nữa điều khiến tôi thấy mừng hơn là anh không hề vội vàng đi ra khỏi nhà, mà đi tới bên tủ lạnh, mở tủ lạnh ra, cầm hộp bánh mì trong đó ra đặt lên bàn, rồi cầm sữa mang vào bếp.

Tôi nghe thấy tiếng lò vi sóng kêu, một lát sau, một tiếng “ting” vang lên, lại thấy Hạ Thụ lạch cạch trong đó hồi lâu rồi mang ra hai cái cốc một to một nhỏ.

Tôi bay vào bếp, ngồi lên khăn trải bàn. Anh đặt cái cốc nhỏ hơn ra trước mặt tôi. Trong cốc đựng đầy sữa sô cô la ấm nóng, mùi hương quyến rũ tỏa ra xung quanh khiến ngón tay tôi bắt đầu ngứa ngáy.

- Thơm quá, Hạ Thụ, lâu lắm rồi không được ăn sáng với anh! - Tôi dùng hai tay cầm cốc, hạnh phúc ngẩng đầu nhìn anh.

- Vậy sao? Hôm nay bỗng dưng muốn ăn sáng ở nhà. - Hạ Thụ cười cười cầm miếng bánh lên, dùng con dao nhỏ cắt miếng bánh thành từng miếng nhỏ hơn đặt vào cái đĩa trước mặt tôi, sau đó cúi đầu chuẩn bị bánh in.

Hu hu, Hạ Thụ bình thường thật là tuyệt. Mặc dù tính cách của anh hơi cổ quái, nhưng sau cuộc sống bất bình thường mấy ngày hôm trước thì giờ tôi rất thích con người bình thường của anh.

- Hạ Thụ, hôm nay anh không phải tới nhà Mỹ Nguyệt đón cô ấy à? - Tôi nhìn lên đồng hồ treo tường, tiện miệng buột ra một câu.

Ồi! Minh đúng là con lợn! Sao lại nhắc tới Mỹ Nguyệt chứ? Nếu Hạ Thụ mà nghe thấy cái tên này lại bị bỏ bùa thì làm thế nào?

- Mỹ Nguyệt? - Trước ánh nhìn thận trọng của tôi, Hạ Thụ dường như hơi hoang mang.

- Không có gì, chẳng có liên quan gì tới Mỹ Nguyệt cả. Hạ Thụ, anh ăn mau đi, sắp muộn rồi! - Tôi vội vàng chuyển chủ đề.

- Chết rồi, muộn thật rồi! - Hạ Thụ vội vàng nhai nhồm nhoàm hết cái bánh mì rồi mang đĩa vào bếp.

Lúc một bàn chân anh vừa mới bước vào bếp thì tôi nghe thấy tiếng đĩa rơi xuống sàn nhà, một tiếng vỡ rõ ràng vang lên trong tim tôi.

- Hạ Thụ, anh sao thế? - Vừa nghe thấy tiếng vỡ, tôi đã cảm thấy không bình thường, vội vàng đập cánh bay vào bếp.

Khắp phòng bếp đâu đâu cũng là mảnh vỡ của đĩa. Hạ Thụ quỳ trên đất một tay bám vào tủ bếp, một tay đang day day bên thái dương, hai mắt nhắm chặt, gương mặt có vẻ rất đau đớn.

Cả người anh co chặt lại, giống như một đứa trẻ lạc đường giữa đêm khuya, hai vai run rẩy tìm kiếm một nơi để tựa vào.

- Hạ Thụ, anh sao thế? Khó chịu lắm sao? Xảy ra chuyện gì thế? - Thấy anh như thế, tôi hoảng hốt bay tới bên cạnh anh, lo lắng hỏi.

- Đau đầu...

Hạ Thụ hơi hé mắt ra nhìn tôi, nhưng rồi lại nhắm nghiền mắt lại. Anh khó nhọc nói ra hai chữ, vừa nói xong thì đôi môi đã mím chặt lại, bàn tay bám trên tủ bếp trượt xuống, nắm lấy cái tay nắm bên cạnh, thật chặt, dường như đang vớ lấy một ngọn cỏ cứu mạng.

- Đau...

Lại một âm thanh yếu ớt thoát ra từ cổ họng anh.

Ở vị trí gần, tôi có thể thấy rõ trán anh lấm tấm mồ hôi, những giọt mồ hôi lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời buổi sớm, phản chiếu vào mắt tôi. Tôi đưa tay ra xoa lên má anh, nhưng cũng chỉ biết lo lắng suông mà lực bất tòng tâm.

- Hạ Thụ, Hạ Thụ, tôi nên làm thế nào... - Tôi lo tới phát khóc, bay đi bay lại xung quanh anh.

Sao bỗng dưng anh lại bị đau đầu? Chẳng phải vừa nãy vẫn bình thường sao!

Tôi tìm kiếm trong ký ức của mình xem buổi sáng hôm nay có gì bất bình thường, chẳng nhẽ vừa nãy tôi nhắc tới Mỹ Nguyệt khiến lời nguyện lại khổng chế anh sao? Hay là bản thân lời nguyện có vấn đề gì?

Tôi nhớ ngày trước khi ở thế giới yêu tinh, các trưởng lão từng nói với tôi, lời nguyện khổng chế tâm linh của con người vừa là vi phạm quy định, vừa có thể gây ra rất nhiều tác dụng phụ. Chẳng nhẽ cơn đau đầu lúc này của Hạ Thụ là do tác dụng phụ của lời nguyện sao?

Tôi rất muốn dùng pháp thuật để giảm bớt nỗi đau cho anh, nhưng nếu pháp thuật của tôi xung đột với pháp thuật của Mễ Liệt thì có thể sẽ khiến anh càng thêm đau đớn. Làm thế nào đây?

Nhìn gương mặt đau đớn tột cùng của Hạ Thụ lại không thể dùng phép thuật giúp anh, tôi biến hình, trở nên cao lớn hơn rồi nhào tới bên cạnh anh, ôm chặt lấy đầu anh, dùng hơi ấm của cơ thể mình an ủi anh, mang cho anh sức mạnh.

- Hạ Thụ, Hạ Thụ, anh không thể gục ngã được! - Tôi nắm bắt, rồi lấy cái cài áo lúc nào cũng mang theo trong người, đặt vào tay Hạ Thụ, - Hạ Thụ, tôi cũng không biết làm thế nào để giúp anh, đây là cái cài áo may mắn của tôi, mặc dù nó không có pháp lực gì, nhưng tôi tin nó có thể mang lại may mắn cho anh.

Bàn tay anh chậm chậm nắm chặt cái cài áo, giống như đang cố gắng nắm lấy một tia hy vọng. Thấy anh như thế, nước mắt tôi rơi lã chã, vì sự đau đớn của anh, cũng vì sự bất lực của tôi. Không biết cái cài áo có thực sự có tác dụng hay là vì nguyên nhân khác mà anh chậm chậm mở mắt ra, không còn vẻ đau đớn như trước nữa. Anh ngước mắt lên nhìn tôi, đôi lông mày cau tít lại giãn dần ra.

Hạ Thụ thực sự khỏe rồi sao? Cái cài áo may mắn của tôi lại một lần nữa linh nghiệm sao?

- Hạ Thụ, anh cảm thấy thế nào? - Tôi đỡ lấy vai anh, hỏi.

- Không sao rồi, không phải lo đâu. - Hạ Thụ chậm rãi lắc đầu, dường như vẫn chưa quên cảm giác đau đớn ban nãy.

Anh dựa vào vách tường rồi đi ra phòng khách, ngồi xuống cái ghế ở bàn ăn, không nói lời nào. Tôi chỉ biết lo lắng ngồi cạnh anh, nhìn anh bối rối. Một lúc sau, anh đột ngột đứng lên, đưa tay cầm cái ba lô bên cạnh:

- Sắp muộn rồi, tôi đi học trước đây, lúc nào về sẽ dọn dẹp lại bếp.

- Hạ Thụ, hay là anh xin nghỉ đi, vừa nãy nhìn anh đau đớn lắm, nếu ở trường lại bị thì làm thế nào? - Tôi vội vàng chạy ra ngăn anh lại.

- Cô đừng có nói xúi quẩy, vừa nãy tôi chỉ chóng mặt thôi, làm gì tới mức như cô nói! - Hạ Thụ bực bội đẩy tôi ra, tiếp tục đi ra cửa.

Chóng mặt? Chóng mặt mà đau tới mức lăn lộn trên đất à?

Tôi sầm mặt giữ anh lại lần nữa:

- Không được, anh không được đến trường, ít nhất thì cũng phải ở nhà theo dõi một hôm.

- Đồ ruồi ngu ngốc, cô không phải bác sĩ, theo dõi cái gì? Mau tránh ra, mau tránh ra, tôi không có thời gian đùa với cô. - Hạ Thụ gạt tôi ra như gạt một con ruồi rồi mở cửa.

Thật đáng ghét! Anh ta vừa mới khôi phục lại bình thường đã gọi tôi là ruồi rồi. Tôi thấy không ngăn được anh lại, đành chạy tới bàn ăn, cầm cái cài áo ban nãy anh để ở đó, cố gắng thêm lần cuối:

- Thế ít nhất cũng mang theo cái cài áo này, nếu không tôi không cho anh đi đâu.

- Tôi là con trai, mang cái áo làm gì? Cô không cho tôi đi là tôi nổi giận đấy. - Hạ Thụ dường như đã thực sự bực mình, định đi vòng qua người tôi.

Tôi dang hai tay ra chặn anh lại, sau đó cài cái cài áo lên áo khoác của anh, rồi lùi lại vài bước, trong mắt là sự kiên định không cho phép chối từ.

Anh nhìn cái cài áo rồi gỡ nó xuống.

- Hạ Thụ... - Tôi nhìn hành động của anh, trong lòng cảm thấy thật khó chịu. Có phải là tôi quấy anh đâu, tôi chỉ đang lo cho sức khỏe của anh thôi mà. Mặc dù cái cài áo không có sức mạnh gì, nhưng nói không chừng, nó thực sự có thể mang lại may mắn cho anh? Vì sao anh không chịu hiểu cho tôi? Những giọt nước mắt tủi thân lại trào ra. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói nghẹn ngào.

Cuối cùng, ánh mắt anh nhìn tôi cũng dịu đi một chút, giống như vẫn có một sợi dây tình cảm nào đó ở sâu trong trái tim anh. Bàn tay gờm trăn tróc của anh dừng lại trong không trung, ngập ngừng một lát. Cuối cùng anh lặng lẽ buông tay xuống, cái cài áo nắm chặt trong tay.

- Được rồi, đừng khóc nữa, tôi đeo là được chứ gì. - Hạ Thụ tránh ánh mắt của tôi, miễn cưỡng buông một câu.

Tôi lập tức nhún miệng cười, đưa tay lên lau nước mắt, cảm kích nhìn anh. Tốt quá, Hạ Thụ quả nhiên là hiểu tôi. Hơn nữa hình như anh rất sợ nước mắt của tôi, lần nào tôi khóc là anh cũng thỏa hiệp. Nhận thức

này khiến tôi mừng lại, hình như nắm được thóp của anh, lại hình như thấy hài lòng vì được người ta coi trọng.

Hạ Thụ đeo cái cài áo lên rồi mệt mỏi bỏ đi, tôi dặc ý vẫy vẫy tay sau lưng anh. Nhưng ngay sau khi anh đóng cửa lại, sắc mặt tôi trở nên nghiêm túc. Tôi còn chưa biết nguyên nhân khiến Hạ Thụ đau đầu, có thể khẳng định được rằng nó liên quan tới Mễ Liệt!

Rốt cuộc thì là chuyện gì thì chỉ có Mễ Liệt là biết rõ nhất. Tôi đã quyết tâm phải đi tìm cậu ta để hỏi tội!

Có một phép thuật có thể giúp tôi tìm được tất cả các yêu tinh đang chấp hành nhiệm vụ ở thế giới loài người, nhưng năng lực của tôi có hạn, chưa bao giờ thử. Lần này vì Hạ Thụ, tôi quyết thử một lần! Nhắm mắt lại, tôi niệm một câu thần chú, bắt đầu lìm kiếm trong một thế giới màu trắng vô tận. Không biết bao lâu sau, tôi cảm thấy thân hình mình dần dần không đứng vững được nữa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Mễ Liệt đâu. Tôi nghiêng rằng, dùng chút sức lực cuối cùng tiếp tục kiên trì, cuối cùng một luồng ánh sáng lao về phía tôi, che khuất cả người tôi. Tôi bị bao vây trong luồng ánh sáng đó, bên ngoài là một vệt sáng rất chói mắt, đến nỗi tôi không nhìn thấy gì cả. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không nghe thấy âm thanh gì.

Dần dần, ánh sáng tan đi, tôi xuất hiện trong một căn phòng. Căn phòng rất rộng, ở giữa có một cái giường công chúa, tấm màn màu hồng phất che bên ngoài. Xung quanh là các đồ dùng màu hồng sạch sẽ, trông giống như căn phòng của một tiểu thư con nhà giàu có, vô cùng hoa lệ.

Thành công rồi! Đây chắc chắn là phòng của Mỹ Nguyệt!

Tôi lau khô những giọt mồ hôi trên trán, tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng thấy chú chó nhồi bông đặt trên bàn, vội vàng lại gần chú chó lên.

- Mễ Liệt, cậu mau ra đây, Mễ Liệt!

Tôi lắc lắc món đồ chơi trong tay, một luồng khói trắng phụt ra, trong làn khói mơ hồ đó, một con yêu tinh có đôi cánh như của tôi từ trong bay ra. Mễ Liệt đang cầm một quyển sách, ánh mắt khó chịu trước vị khách không mời mà đến là tôi.

Tôi búng ngón tay, lập tức biến thành một người lớn.

- Mễ Liệt! - Tôi kích động gọi tên cậu.

Cậu ta vẫn giữ cái vẻ bực mình đó, ánh mắt chằm biếm và ngạo nghễ, dường như sự vật gì trong mắt cậu ta cũng chỉ như thế mà thôi. Cậu ta khoanh hai tay nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng, không hề có chút thân thiện nào:

- Cậu tới đây làm gì?

- Rốt cuộc là cậu đã làm gì với Hạ Thụ? Sáng hôm nay sao anh ấy lại đột nhiên đau đầu như thế? - Vừa nghĩ tới sắc mặt đau đớn của Hạ Thụ sáng này là tim tôi đã thấy đau nhói.

- Tôi làm gì là quyền tự do của tôi, không tới lượt cậu can thiệp vào. Hơn nữa, tôi chẳng làm gì cả, ai mà biết vì sao anh ta lại đau đầu chứ?

- Không thể nào! Cậu đã niệm chú khống chế tâm thần của anh ấy, chắc chắn là tác dụng phụ của lời nguyên, đúng không? - Tôi giận dữ chỉ trích cậu.

- Cậu có đi học không hả? Thầy giáo nói là lời nguyên khống chế tâm thần sẽ gây ra đau đầu sao? Lời nguyên đúng là có tác dụng phụ, nhưng chỉ khiến ký ức người ta bị đảo lộn một chút thôi, cậu nói là đau đầu chắc chắn không phải do lời nguyên gây ra. - Mễ Liệt bĩu môi nói.

Không phải tác dụng phụ của lời nguyên sao? Tôi tin Mễ Liệt, những vấn đề chuyên môn này chắc chắn là cậu ấy không nhớ sai, hơn nữa Mễ Liệt cũng không thích nói dối.

- Thế có phải sáng nay cậu lại niệm câu thần chú mới không? - Tôi đoán thêm lần nữa.

Ánh mắt Mễ Liệt nhìn tôi sầm xuống, cả người cậu toát lên một vẻ nguy hiểm:

- Tôi đã nói rồi, tôi chẳng làm gì cả. Hựu Diệp, từ lúc nào cậu trở nên không tin tưởng tôi như thế? Tôi thấy cậu ở với con người lâu quá nên nhiễm cả thói quen xấu của họ rồi.

- Cậu nói gì? Người nhiễm thói quen xấu của con người nhiều nhất là cậu thì có! - Tôi nghiêm khắc chỉ trích cậu, nhưng nhìn thấy ánh mắt hung dữ của cậu, tôi nghĩ lại chỉ có cậu ta mới có thể cứu được Hạ Thụ, tôi không thể cãi nhau với cậu ta nữa, thế là tôi mềm giọng cầu xin, - Mễ Liệt, lời nguyên của cậu khiến Hạ Thụ không chịu nổi nữa rồi. Tớ cầu xin cậu, giải bỏ lời nguyên cho anh ấy đi.

- Tôi không giải lời nguyên đâu. Tôi nói lại lần cuối, anh ta đau đầu không có liên quan gì tới tôi cả. Con người luôn yếu ớt, có rất nhiều nguyên nhân khiến sức khỏe của họ bị tổn thương, cậu định quy hết tội cho tôi à? - Giọng nói của Mễ Liệt càng thêm lạnh lùng, sau đó là lời cảnh cáo. - Hựu Diệp, tôi khuyên cậu tốt nhất là nên tránh xa con người một chút, cậu chỉ tới đây để hoàn thành công việc của cậu thôi, không cần thiết phải toàn tâm toàn ý giúp họ. Mối quan hệ giữa cậu với con người càng tốt thì càng bị lún sâu vào, sẽ có một ngày cậu bị con người giữ chặt, rơi vào một nơi mà không bao giờ thoát ra được. - Bỗng dưng cậu ta ghé sát vào tôi, mắt nhìn tôi chòng chọc, dường như muốn xuyên thấu cả người tôi.

- Không... không đâu. Con người mà tớ biết là một sinh vật âm áp, họ sẽ không làm tổn thương tớ đâu. Cậu đừng nói những câu kỳ lạ như thế để lảng tránh chủ đề kia. - Tôi nhìn thấy mình trong ánh mắt của cậu, bỗng dưng cảm thấy ánh mắt đó thật thâm hiểm, bất giác lùi về sau một bước.

Mễ Liệt trước mặt tôi bỗng dưng biến thành một ác ma, lớn dần trong mắt tôi. Tôi lại nhìn thấy ánh mắt chế giễu của cậu. Tôi không nhận được, lùi thêm mấy bước nữa.

- Hừ, Hựu Diệp, cậu vĩnh viễn không phải đối thủ của tôi. Đừng có tới làm phiền tôi nữa, tôi tuyệt đối không giải bỏ lời nguyên cho Hạ Thụ đâu. - Mễ Liệt vui vẻ khi thấy tôi dần thỏa hiệp, cậu đưa một ngón tay về phía tôi, một luồng sáng vụt qua, trước mắt tôi lại là khung cảnh của nhà Hạ Thụ.

Mễ Liệt đã dùng pháp thuật để biến tôi về nhà! Năng lực của cậu mạnh tới đến thế sao? Tôi giống như bị người ta gội một gáo nước lạnh, lạnh buốt từ đầu đến chân.

Tôi đã thua cậu ta rồi, cũng giống như mọi lần thí nghiệm ở trường ngày trước, tôi chưa bao giờ thắng cậu. Giờ cậu ta đã giỏi hơn rất nhiều, còn tôi thì vẫn vô dụng như thế, tôi dựa vào cái gì để cứu Hạ Thụ đây?

Tôi buồn rầu thở dài, quay đầu lại đã thấy một cái bóng xuất hiện trước mặt mình, che khuất cả ánh sáng. Tôi sững sờ ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm ngay phải gương mặt của người trước mặt, giật mình lùi về sau mấy bước.

- Hạ Thụ, hôm nay anh về sớm thế.

Sắc mặt anh tái xanh, lườm tôi một cái rồi ngồi phịch xuống ghế salon, nhìn tôi chòng chọc, không nói gì, nhưng sự lạnh lẽo toát ra từ người anh bỗng chốc khiến nhiệt độ trong phòng hạ thấp.

- Chẳng phải anh đang ở trường sao, sao đột nhiên lại quay về thế? Có phải là đau đầu không? - Thấy sắc mặt anh có vẻ không tốt, tôi quan tâm lại gần anh, đương nhiên vẫn rất thận trọng.

- Cô còn dám hỏi tôi! - Anh đưa tay về phía tôi, xòe bàn tay ra, trong đó là cái cài áo mà tôi tặng anh lúc sáng. Gân xanh nổi rõ trên tay anh, các ngón tay miết chặt lên cái cài áo, ném mạnh xuống đất.

“Cạch”.

Cái cài áo rơi xuống đất, va chạm khiến nó méo đi. Tôi nghe thấy trái tim mình như có gì đó vỡ vụn.

- Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, không được một mình đi ra ngoài, hơn nữa không được đi gặp Dương Sinh nữa! Chẳng nhẽ cô coi những gì tôi nói là gió thoảng bên tai à?

Tôi tự mình đi gặp Mễ Liệt chứ có phải Dương Sinh đâu! Vì sao Hạ Thụ bỗng dưng trở nên đáng sợ thế? Sáng nay chẳng phải anh vẫn còn vui vẻ gọi tôi là con ruồi ngu ngốc sao? Chẳng nhẽ vì tới trường gặp Mỹ Nguyệt nên anh lại bị lời nguyên khống chế?

Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi anh, muốn giải thích với anh, nhưng vừa mới mở miệng ra đã chẳng nói được gì.

- Đừng chối, cũng đừng giải thích với tôi. Vừa nãy lúc ở trường, tôi thấy Dương Sinh cũng có một cái cài áo giống y hệt cái sáng nay cô bắt tôi đeo. Nếu không phải cô tặng cậu ta thì cậu ta lấy ở đâu ra? Cũng chỉ cô mới thích cái thể loại ấu trĩ này thôi! - Ánh mắt của Hạ Thụ sầm xuống, dừng lại trên cái cài áo trên sàn nhà. Anh cúi lưng xuống, nhặt cái cài áo đã hỏng lên, đặt lên bàn.

- Thế mà sáng nay tôi còn tưởng nó là bùa may mắn, đeo lên người. Cô có biết mọi người ở trường nói gì tôi không? Họ thấy tôi và Dương Sinh đều có cài áo giống hệt nhau, nói là tôi có bạn gái còn bắt cả hai tay, giờ cả trường đều đang đồn đại lung tung! Nếu cứ như thế thì chắc chắn Mỹ Nguyệt sẽ nói với người nhà của tôi. Cô muốn cả thế giới biết là cô sống ở nhà tôi, ép tôi phải đuổi cô đi sao?

- Tôi đâu biết là lại xảy ra chuyện này! - Tôi ầm ỨC nhìn cái cài áo, trong đầu thấy trống rỗng.

Đúng rồi, lần đầu gặp Dương Sinh, để cảm ơn anh ấy đã giải nguy giúp tôi nên tôi tặng cái cài áo cho anh. Không ngờ anh vẫn giữ, lại còn đeo đúng ngày hôm nay nữa chứ!

- Xin lỗi, Hạ Thụ, tôi không biết là lại mang tới nhiều phiền phức cho anh như thế, tôi xin lỗi. Nhưng tôi thề, hôm đó gặp Dương Sinh ở khu vui chơi xong, tôi không liên lạc với cậu ấy nữa, còn về cái cài áo...

- Đừng nói nữa! Cô không cần nói gì nữa, đừng có giải thích mấy lời sáo rỗng ấy nữa! - Anh nhếch miệng nói bằng thái độ khinh miệt. - Thực ra chính vì cô sống ở nhà tôi nên mới gây ra cho tôi bao nhiêu phiền phức. Nói là yêu tinh, nói là đến để giúp tôi thực hiện nguyện vọng, cô nói xem, rốt cuộc thì cô đã giúp tôi được việc gì!

- Anh... - Một cảm giác buồn bã khó tả dâng lên trong tôi, mọi lời định nói đều nghẹn ngang trong cổ họng, đến nỗi thấy ngực mình từng tức, nhưng chỉ biết ngậm nước mắt nhìn Hạ Thụ, vẻ mặt ầm ỨC, chẳng nói được lời nào.

Đúng thế, tôi chẳng làm được việc gì cả? Nhưng vì anh, tôi vẫn không ngừng nỗ lực mà! Anh có biết không, hôm nay vì anh mà suýt chút nữa tôi đã dùng hết chút năng lượng cuối cùng! Nhưng anh lại chỉ nhìn thấy khuyết điểm của tôi!

Tôi nắm chặt cái cài áo, giữ khư khư trước ngực mình, nhìn sắc mặt có vẻ trách cứ của anh, những giọt nước mắt tủi thân cuối cùng không kìm nén được nữa, cũng trào ra.

- Anh nói thế nghĩa là muốn đuổi tôi đi đúng không? Tôi biết là anh ghét tôi, ngay từ đầu anh đã không thích tôi, không muốn tôi sống ở đây. Nếu đã như thế thì tôi còn ở đây làm gì? Tôi đi là được chứ gì! Anh muốn tôi đi thì tôi đi. - Tôi nhìn anh một cái. - Dù sao thì tôi cũng chỉ là một phiền phức lớn, tôi đi anh sẽ thoải mái hơn nhiều.

Hạ Thụ cũng không giữ bình tĩnh nổi nữa, đứng bật dậy, chỉ tay ra ngoài cửa rồi quát lên:

- Cô muốn đi thì đi ngay, dù sao tôi cũng không giữ cô lại đâu! Đi là tốt nhất, tôi càng yên tĩnh.

Lời của anh khiến sợi dây lý trí của tôi đứt tung.

- Anh nói đấy nhé... được, tôi đi ngay đây! - Tôi đập cánh rồi bay lên, nhìn anh một lần cuối, nén nước mắt rồi quay người, bay về phía cửa.

Vừa mới quay người đi, nước mắt đã trào ra.

Tôi đưa tay lên bịt miệng, không để mình khóc thành tiếng.

Hạ Thụ, anh khiến tôi đau lòng quá!

Tôi không biết có phải vì lời nguyện nên anh mới đuổi tôi đi không, nhưng tôi thực sự rất tuyệt vọng. Anh đã không nghe lọt tai những gì tôi nói nữa rồi, thậm chí ngay cả nước mắt của tôi cũng không thể khiến anh thỏa hiệp! Thế mà sáng nay tôi còn vui mừng, tưởng là mình nắm được “thóp” của anh, tưởng là anh quan tâm tới tôi, thì ra tất cả chỉ là giả! Tất cả chỉ là ảo giác! Anh hoàn toàn không nghe những gì tôi nói, anh giống như một con sư tử nổi giận, không nhìn thấy gì cả, không quan tâm tới gì cả, ngang ngạnh tấn công mọi thứ ở xung quanh mình!

Thì ra sức mạnh của tôi quá nhỏ bé, hoàn toàn không thể thay đổi được anh. Có thể tôi chạy ra ngoài không phải vì giận anh, chỉ vì đang muốn trốn tránh cái tôi vô dụng của mình mà thôi...

Tôi bay ra ngoài cửa, biến thành một con người, ôm theo tâm trạng vô cùng phức tạp, chạy xuống lầu. Bên ngoài là thế giới xa lạ, tôi lau khô nước mắt, sợ hãi nhìn xung quanh. Thế giới lớn như thế nhưng lại chẳng có chỗ nào dành cho tôi. Bởi vì tôi là một con yêu tinh vô dụng sao? Không thể nào bảo vệ được chủ nhân của mình, bị chủ nhân ruồng bỏ, thế nên không ai có thể giúp tôi...

Tôi đi lang thang trên đường, bất giác men theo con đường quen thuộc đi tới trường của Hạ Thụ. Tôi vẫn còn nhớ, ở đây, Hạ Thụ đã đồng ý cho tôi ở lại, hôm đó tôi còn tưởng tương lai của mình sẽ vô cùng sáng lạn. Tiếc là...

Tôi đứng ở cổng trường, cô đơn rơi nước mắt.

- Tiểu Hựu! Cậu ở đây làm gì? - Bỗng dưng một giọng nói quen thuộc ngắt ngang dòng nước mắt của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên như không tin vào mắt mình, thấy trong ánh mặt trời là một thân hình cao lớn. Anh đang đập quả bóng rổ trong tay, bước nhanh về phía tôi. Ánh mặt trời màu vàng kim tạo thành một vòng hào quang dịu dàng xung quanh anh, giống như thiên thần trong giấc mơ. Cho dù là ngược sáng, tôi cũng có thể nhận ra anh - Dương Sinh!

- Dương Sinh, Dương Sinh... - Tôi lẩm bẩm gọi tên anh, bao nhiêu ảm ức, tủi thân, sợ hãi, lo lắng trong phút chốc khiến tôi sập đổ. Tôi chạy nhanh nhào vào lòng anh, đau đớn khóc lên.

- Tiểu Hựu, xảy ra chuyện gì thế? Cậu đừng khóc nữa, đừng khóc nữa. - Dương Sinh hốt hoảng vỗ về tôi, vuốt khế tóc tôi. Trước sự dịu dàng của anh, tôi càng không kiềm chế nổi nỗi đau khổ của mình, dường như mọi nước mắt trong tôi đều đã chảy cạn.

Cuối cùng Dương Sinh không nói gì nữa, chỉ ôm tôi thật chặt, dùng thân hình của anh để giữ chặt tôi. Dần dần, tôi khóc mệt rồi, ngóc đầu lên run giọng nói:

- Hạ Thụ đuổi tớ ra ngoài rồi, anh ấy không cần tớ nữa.

- Xảy ra chuyện gì thế? Sao Hạ Thụ lại đuổi cậu ra ngoài? - Dương Sinh kinh ngạc hét lên. - Chẳng nhẽ cái lời nguyên mà cậu nói đã không chế cậu ấy hoàn toàn rồi?

- Tớ không biết, nhưng anh ấy không nghe lời tớ, còn đuổi tớ đi. Dương Sinh, tớ nên làm thế nào? - Tôi tóm chặt áo Dương Sinh, giống như tóm lấy ngọn cỏ cuối cùng trong dòng nước.

- Cậu đừng khóc, nói cho tớ nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - không biết xảy ra chuyện gì nên Dương Sinh cũng rất lo.

Tôi cố gắng nín khóc, nói cho anh nghe về sự thay đổi của Hạ Thụ, Dương Sinh cũng như tôi, vô cùng hoang mang.

- Tiểu Hựu, hay là cậu tới nhà tớ nghỉ một lát đã, một mình cậu cứ lang thang ở ngoài nguy hiểm lắm. Chuyện của Hạ Thụ chúng ta sẽ từ từ nghiên cứu. - Dương Sinh suy nghĩ rất lâu, nghiêm túc nói với tôi.

- Dương Sinh, cảm ơn cậu. - Anh chịu giữ một yêu tinh Lười ước vô dụng như tôi, tôi thấy cảm kích muôn phần.

- Ha ha, không cần cảm ơn, Tiểu Hựu gặp khó khăn nghĩ ngay tới tớ, tớ vui còn không kịp nữa là. - Dương Sinh đột nhiên nắm chặt tay tôi.

Trước ánh mắt mơ màng của anh, tôi thấy hơi bối rối, vội vàng rút tay về. Bản năng mách bảo tôi hãy tránh ánh mắt của anh, đừng suy đoán những hàm ý trong ánh mắt ấy nữa.

13. Chương 13: Thì Ra Anh Vẫn Quan Tâm Tôi

- Dương Sinh, nhà cậu có ai nữa không? - Cùng Dương Sinh về tới nhà anh, vừa bước vào nhà tôi đã phát hiện ra trên tủ giày chất một đống các loại giày đủ mọi kiểu dáng, khiến tôi vội vã túm áo anh lại hỏi khề.

- À, bố mẹ tớ tới mới về, yên tâm đi, giờ ở nhà chẳng có ai đâu. - Dương Sinh quay đầu lại nói, khoe miệng nở một nụ cười tươi rói.

- Nhưng họ vẫn sẽ về! Không được, tớ đi đây, bị họ nhìn thấy thì tớ phải giải thích thế nào? - Tôi quay đầu định chạy, nhưng bị Dương Sinh giữ lại.

- Tiểu Hựu, cậu quên là mình có thể biến nhỏ lại được sao? Tớ giấu cậu trong phòng tớ, không ai phát hiện ra đâu. - Dương Sinh kiên nhẫn giải thích, ánh mắt anh rất kiên định khiến trái tim rối bời của tôi bình tĩnh lại.

- Ừ nhỉ, suýt thì tớ quên mất. Nhưng như thế có phiền cậu không? - Tôi nhìn cậu bằng ánh mắt hối lỗi.

- Giúp được Tiểu Hựu là tớ vui lắm rồi, sao lại phiền phức chứ? - Ánh mắt của Dương Sinh lại trở nên sâu thẳm, khiến trái tim tôi lại nổi sóng.

Vì sao Dương Sinh lại nói thế? Chẳng nhẽ cậu ấy đối với tôi...

Không thể nào! Tôi mới quen biết Dương Sinh đã bao lâu đâu! Huống hồ cậu ấy cũng biết thân phận của tôi, sao có thể có ý gì khác với tôi được? Mặc dù ngày trước khi làm nhiệm vụ cũng đã thấy chủ nhân bộc lộ ánh mắt nồng nàn ấy với con gái, nhưng Dương Sinh chắc chỉ là hơi nhiệt tình chút thôi!

Không mấy chắc chắn, tôi theo Dương Sinh vào phòng anh. Căn phòng hơi bừa bộn, trên tường dán đầy poster của đội bóng NBA, trên sàn nhà chỗ nào cũng thấy vút bừa bãi tạp chí và sách vở, hoàn toàn khác với căn phòng lúc nào cũng gọn gàng ngăn nắp của Hạ Thụ!

- Tiểu Hựu, có phải cậu thấy nhà tớ bừa bộn không? Thực ra bình thường không vậy đâu... - Dương Sinh đỏ mặt, vội vàng đưa tay thu dọn đồ đạc.

- Ha ha, để tớ giúp cậu. Thực ra cũng không sao, chủ nhân lần trước nữa của tớ mới gọi là bừa bộn, tớ còn tìm thấy một miếng thịt đã để 1 năm trong nhà anh ta! - Tôi nói chuyện để Dương Sinh bớt ngượng.

- Ha ha ha, vậy sao? Nhà tớ thì chưa đến nỗi, mẹ tớ chỉ mới tìm thấy một miếng thịt để trong tủ lạnh có nửa năm thôi! - Dương Sinh nói xong lập tức bụm miệng lại, thận trọng nhìn tôi.

Tôi cố gắng nén cảm giác muốn ngất của mình, nở một nụ cười gượng gạo với anh, thực ra cái miếng thịt một năm ấy là tôi bịa ra, ai ngờ nhà Dương Sinh thực sự có chuyện đó!

Cho dù thế nào thì tôi vẫn cố gắng giúp Dương Sinh quét dọn phòng. Khó khăn lắm mới sắp xếp gọn gàng được căn phòng, đột nhiên cậu đứng trước mặt tôi, đưa một cái giỏ ra trước mặt tôi bằng thái độ thành kính:

- Tiểu Hựu, tớ vừa tìm thấy dưới gầm giường, không tệ đúng không? Sau này cậu ngủ ở đây nhé!

Ngủ trong cái giỏ này? Tôi quan sát cẩn thận cái giỏ, hình như nó thực sự rất giống một cái giường, trong đó có một lớp vải mềm, giống như cái giường chuyên dùng để ngủ vậy.

- Ngày trước khi Bối Bối ở nhà tớ cũng ngủ ở đây, nó thích lắm. - Dương Sinh đặc ý nói.

- Bối Bối là ai? Nhà cậu có trẻ con à? - Tôi nghi hoặc, chẳng nhẽ nhà Dương Sinh nghèo tới độ không mua nổi một cái nôi sao, để trẻ con phải ngủ trong cái giỏ này.

- Không phải, Bối Bối là con chó ngày trước nhà tớ nuôi, nhưng giờ mang tặng người khác rồi. - Dương Sinh gãi đầu nói.

Chó...

Thì ra cái giỏ này là ổ chó, tôi đường đường là yêu tinh Hựu Diệp xinh đẹp đáng yêu nhất của thế giới yêu tinh mà phải ngủ trong ổ chó sao?

- Sao thế, Tiểu Hựu không thích à? - Dương Sinh nhìn tôi bằng ánh mắt tổn thương.

- Không... không có, tớ thích lắm! - Tôi vội vàng xua tay. Nếu mà Hạ Thụ bắt tôi ngủ ổ chó, chắc chắn tôi sẽ cho rằng anh ta cố tình chơi khăm tôi, nhưng giờ người đứng trước mặt tôi là Dương Sinh, Dương Sinh chắc chắn là thật lòng cảm thấy cái ổ chó đó rất thích hợp với tôi.

Ai da, sao lại nghĩ tới Hạ Thụ rồi? Đường như chỉ cần nhắc tới cái tên này là tim tôi lại nhói đau.

- Tốt quá, Tiểu Hựu, cậu cứ ở tạm đây nhé, tớ đảm bảo sẽ khiến cậu cảm thấy thật thoải mái.

Trước sự hưng phấn khác thường của Dương Sinh, khóe miệng tôi nở một nụ cười bất an. Tôi thực sự có thể yên tâm ở nhà Dương Sinh sao? Không quan tâm tới sự giận dữ mà Hạ Thụ dành cho tôi, không nghĩ về lời nguyền của Mễ Liệt và âm mưu của Mỹ Nguyệt nữa, tôi thực sự có thể làm thế sao? Sống ở nhà Dương Sinh, chỉ là để trốn chạy mọi khó khăn mà thôi...

Tôi tựa vào ban công nhìn ra bên ngoài, vầng mặt trời chói mắt đang ở rất gần tôi, những tia nắng ấm áp phủ lên người tôi. Tôi nhìn cái đu quay khổng lồ ở đằng xa, bao nhiêu màu sắc lướt qua trước mắt tôi, trái tim tôi vẫn như có cái gì nghèn nghẹn trong đó, mãi không thể bình thường được.

Quả nhiên tôi không thể trốn tránh được. Chỉ cần yên tĩnh là tôi lại nghĩ tới gương mặt của Hạ Thụ. Những lời nói đau lòng mà anh nói với tôi và cả sự dịu dàng thi thoảng lắm anh mới bộc lộ đều khiến tôi không thể nào quên, khiến tình cảm tôi dành cho anh cũng dần trở nên phức tạp, không biết là nên giận hay nên cảm ơn anh.

Tôi khó có thể hình dung được tâm trạng mình lúc này, chỉ biết chép môi, rồi liếm môi để làm ướt đôi môi khô nẻ. Vừa quay người lại tôi đã giật nảy mình khi thấy Dương Sinh đang lặng lẽ đứng sau:

- Sao cậu đứng sau lưng tớ mà không lên liếng?

- Tớ thấy cậu không hiểu nghĩ gì mà say mê thế, gọi mấy tiếng chẳng có phản ứng gì nên không tiện làm phiền cậu nữa. - Ánh mắt Dương Sinh nhìn tôi hơi phức tạp, giọng nói của cậu rất nhẹ, dường như thực sự sợ câu nói của mình sẽ làm phiền tới tôi.

Tôi lắc đầu, ánh mắt khẽ sụp xuống, nhìn xuống đất, giọng nói cũng trầm hẳn:

- Tớ sợ tớ rời khỏi Hạ Thụ, anh ấy lại đi tìm Mỹ Nguyệt. Lần trước cậu cũng thấy rồi đấy, chính Mỹ Nguyệt bắt Mễ Liệt phải dùng pháp thuật để khống chế Hạ Thụ. Pháp thuật này có khả năng gây tác dụng phụ cho con người, sáng nay Hạ Thụ bị đau đầu, tớ sợ anh ấy còn có thể bị tổn thương lớn hơn...

Tay trái của tôi nắm chặt lấy các ngón tay phải, dường như như thế thì có thể ỉnh thêm sức mạnh. Nhưng cho dù thế nào, trong lòng tôi cũng đang bị giày vò bởi cảm giác tự trách.

Bàn tay của Dương Sinh nhẹ nhàng đặt lên vai tôi, một bàn tay khác thì xoa mái tóc ngắn của tôi, khẽ thở dài, trầm tư nhìn tôi, giọng nói cũng đầy ý nghĩa:

- Tiểu Hựu, không thể trách cậu được, cậu đã cố hết sức rồi, chỉ tại Hạ Thụ không hiểu được tấm lòng của cậu thôi. Cậu tin tớ đi, sau này chắc chắn cậu ấy sẽ hiểu. Tớ thích cậu phải luôn vui vẻ và mỉm cười, thích một người luôn tràn đầy tự tin và hy vọng với thế giới. - Anh bỗng dừng rút tay về, móc từ túi áo ra một món đồ quen thuộc ra trước mặt tôi, sau đó kéo tay tôi, đặt vào lòng bàn tay tôi rồi nhẹ nhàng đóng các ngón tay lại. - Đây là cái cài áo cậu tặng tớ, cảm ơn cậu đã cho tớ dũng khí và sức mạnh, làm thay đổi số phận của tớ. Giờ tớ trả lại nó cho cậu, hy vọng nó có thể mang lại may mắn cho cậu.

Bàn tay tôi nắm chặt lấy cái cài áo, các ngón tay đau nhói vì bị nó cứa vào, nhưng vẫn không thể bằng nổi đau trong lòng. Khi tôi ngẩng lên nhìn Dương Sinh một lần nữa, tôi không biết làm thế nào để đối diện với ánh sáng trong mắt cậu.

- Cảm ơn cậu. Tớ sẽ... cố gắng! - Thấy cậu tràn đầy tự tin vào tôi, mặc dù trong lòng vẫn không dám chắc chắn, nhưng tôi cố gắng gạt đầu. - Tớ sẽ không để Hạ Thụ xảy ra việc gì đâu.

- Ừm, như thế thì tốt. - Nghe tôi nói xong, khóe miệng anh xuất hiện một nụ cười dịu dàng, vỗ nhẹ lên lưng tôi, làm một biểu tượng "cố lên" bằng tay rồi kéo tôi vào phòng, - Có gì cần tớ giúp, chỉ cần tớ làm được thì chắc chắn tớ sẽ giúp cậu.

- Tớ đã làm phiền cậu nhiều lắm rồi...

- Không sao đâu, chúng ta là bạn mà. Hơn nữa ngày trước cậu cũng giúp tớ một việc rất lớn. Huống hồ Hạ Thụ cũng là bạn tớ. Bây giờ bạn bè có việc, tớ không thể ngồi không mà nhìn được!

- Dương Sinh, cậu đúng là người tốt. - Tôi bỗng dừng lại nhìn anh, trong lòng thấy thật cảm động.

Vì sao Dương Sinh đối với tất cả mọi người đều tốt như thế? Tôi không nhận được thở dài.

Tôi nhìn gương mặt đẹp trai của anh, câu nói ban nãy khiến anh ngượng thì phải, hai gò má đỏ bừng. Anh xoa xoa đầu, cười khan hai tiếng.

- Tôi biết bây giờ trở mặt với Hạ Thụ rồi, nhất thời chắc không thể về nhà được, hơn nữa cũng không thể đi gặp anh ấy được. đành phiền cậu tới trường nhớ quan sát Hạ Thụ, xem anh ấy có chỗ nào không bình thường không. Còn nữa, nhắc nhở anh ấy tránh xa Mỹ Nguyệt một chút, tớ sợ anh ấy ngày càng đau đầu. - Vừa nghĩ tới dáng vẻ đau đớn tột cùng của anh sáng nay là mắt tôi đã cay cay, cảm giác như có gì đó trong lòng dâng lên.

Dương Sinh gật đầu:

- Chắc chắn rồi. Tớ sẽ ở bên cạnh cậu ấy mọi lúc mọi nơi, cậu yên tâm đi. Còn về Mỹ Nguyệt... nếu phải can thiệp thô bạo thì tớ sợ hơi khó. - Trên mặt anh lộ vẻ khó xử. - Nhưng tớ sẽ cố gắng hết sức.

- Ừm! - Tôi gật đầu, ngồi xuống chiếc giường bên cạnh. Lời của Dương Sinh khiến tôi thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng cảm giác bất an trong lòng vẫn như một sợi dây leo quấn chặt lấy tim tôi.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, tôi ở nhà Dương Sinh đã mấy ngày rồi. Ngày nào Dương Sinh ở trường về cũng kể cho tôi nghe tình hình của Hạ Thụ hôm đó, điều khiến tôi kinh ngạc là Dương Sinh nói Hạ Thụ đã quay về với tính cách trước đây, dần dần xa cách Mỹ Nguyệt hơn.

Đây có lẽ là một tin tốt. Mặc dù tôi khó có thể chịu đựng được một Hạ Thụ suốt ngày mắng tôi là con ruồi ngu ngốc, nhưng so với cái tính khí kỳ quái khi bị không chế thì tôi thà thấy Hạ Thụ như lúc trước còn hơn.

Đã trở về bình thường rồi, Hạ Thụ có nghĩ tới việc đi tìm tôi không? Hoặc hôm đó khi cãi nhau với tôi, anh không bị pháp thuật khống chế, anh thực sự rất ghét tôi, muốn đuổi tôi đi!

Tôi vừa giúp Dương Sinh thu dọn đồ đạc vừa nghĩ ngợi lung tung. Bố mẹ Dương Sinh vẫn chưa về nhà, thế nên tôi vẫn giữ nguyên hình dáng con người.

- Dương Sinh, Hạ Thụ ở trường có nhắc tới tớ không? - Cuối cùng, tôi không nhận được nữa, lên tiếng hỏi.

Dương Sinh khựng lại một chút, tránh ánh mắt của tôi, lên tiếng:

- Có chứ. Tớ cảm thấy cậu ấy chắc là cũng hối hận rồi, mấy hôm nay cứ thở dài suốt, hơn nữa lúc nào cũng thần thần nhìn mấy món đồ chơi đeo trên ba lô của bọn con gái, chắc chắn là đang nhớ cậu!

- Dương Sinh, có ai nói với cậu là cậu không biết nói dối không? - Tôi thở dài một hơi. - Hạ Thụ là một người thích giấu tâm sự ở trong lòng, sao có thể nhìn đồ chơi của con gái được? Chẳng giống tính cách anh ấy tí nào. Cậu không cần an ủi tớ, anh ấy hoàn toàn không nhắc gì tới tớ, đúng không?

Tôi đau lòng cúi đầu, không để Dương Sinh nhìn thấy đôi mắt đã ướt nhoe của tôi.

- Xin lỗi, Tiểu Hựu, tớ không cố ý nói dối đâu. Tớ... tớ chỉ muốn an ủi cậu thôi! - Dương Sinh vội vàng xin lỗi tôi, sau đó nghiêng rằng nói với tôi. - Hạ Thụ đúng là đồ máu lạnh! Chẳng hề có vẻ gì là hối hận cả, hơn nữa còn lạnh lùng hơn cả lúc trước, ngay cả tớ mà cậu ta cũng chẳng thèm để ý.

Vậy sao? Lạnh lùng, ngang ngược, đây là ấn tượng mà Hạ Thụ cố ý để lại trong lòng mọi người mà. Xem ra anh thực sự đã bình thường lại rồi. Thôi kệ, tôi đã đoán trước từ lâu rồi, Hạ Thụ ghét tôi như thế, tôi bỏ đi, anh ăn mừng còn không kịp, sao lại thấy hối hận được?

Nhưng nỗi thất vọng trong lòng vẫn khiến tôi không thể nổi, tia hy vọng cuối cùng đã bị dập tắt.

- Tiểu Hựu, cậu đừng đau lòng nữa. Tớ còn một chuyện này muốn nói với cậu. - Dương Sinh cố ý chuyển chủ đề. - Hôm nay ở trường, tớ bỗng thấy Hạ Thụ có vẻ rất đau đầu, đang định hỏi cậu ấy có cần giúp đỡ không thì thấy cậu ấy lại làm như không hề xảy ra chuyện gì. Tớ không biết có phải là do tác dụng phụ của lời nguyền mà cậu nói không, định hỏi cậu xem sao.

Đau đầu...

Anh vừa nói hai chữ này đã dấy lên một cơn sóng trong lòng tôi, khiến thần kinh tôi lập tức ở vào trạng thái căng thẳng. Haiz, cho dù Hạ Thụ đã ruồng bỏ tôi, tôi cũng không nhẫn tâm thấy anh phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Tôi thoáng xao động, cảm thấy tim mình cũng đau nhói.

- Còn chuyện gì khác không? - Để không bỏ lỡ câu nói của Dương Sinh, tôi căng thẳng hỏi anh, nhưng thấy anh chỉ lắc đầu.

- Những việc khác... vẫn thế. Hạ Thụ về căn bản là đã khôi phục lại như bình thường, chẳng còn quan hệ gì với Mỹ Nguyệt nữa cả.

Tôi gật đầu, nhưng cảm thấy đây giống như là sự yên tĩnh trước giông bão, cảm giác bất an trong lòng mỗi lúc một nặng nề.

- Dương Sinh, tớ muốn đi tìm Mễ Liệt thêm lần nữa, lần này tớ phải nói rõ ràng với cậu ấy! - Tôi kiên định nói.

- Tiểu Hựu, vì sao đột nhiên lại nói thế? - Dương Sinh rất kinh ngạc.

- Khi mới biết là Hạ Thụ ruồng bỏ tớ, tớ tưởng là tớ sẽ rất giận anh ấy, nhưng khi nghe tin anh ấy bị đau đầu, tớ thấy căng thẳng và lo lắng hơn tất cả mọi người. Tớ nghĩ tớ hiểu rồi, cho dù anh ấy đối với tớ như thế nào thì tớ cũng không thể bỏ mặc anh ấy được. Thế nên tớ chỉ cần nghĩ xem làm thế nào để giúp anh ấy, những chuyện khác không quan trọng nữa!

Tôi giống như bỗng dưng nghĩ thông, mọi suy nghĩ lộn xộn trong đầu đã biến mất, chỉ còn lại một suy nghĩ: Tôi là yêu tinh Lỗi ước của Hạ Thụ, thế nên tôi phải giúp anh thoát khỏi lời nguyền!

- Tiểu Hựu, cuối cùng cậu cũng phần chấn hơn rồi! - Dương Sinh nhìn tôi đầy an ủi, dùng nụ cười của mình để ủng hộ quyết định của tôi.

Tôi trịnh trọng gật đầu với cậu, dùng pháp thuật để cảm nhận vị trí của Mễ Liệt, đưa tay ra không khí vẽ một hình chữ thập, lẩm bẩm đọc một câu thần chú, sau đó biến mất trước mặt Dương Sinh.

Khi mở mắt ra, tôi đã tới bên ngoài cửa sổ nhà Mỹ Nguyệt. Lúc này chắc chắn Mỹ Nguyệt có ở nhà, để cô ta không phát hiện ra, tôi cố ý quay về với thân hình của một yêu tinh.

Đang chuẩn bị giống như lần trước tới cái bàn xem Mễ Liệt có ở đó không thì bỗng dưng tôi nghe thấy tiếng cãi nhau, là tiếng của Mỹ Nguyệt. Tôi có thể nghe rõ trong giọng nói của Mỹ Nguyệt tràn đầy sự giận dữ, không còn giữ vẻ tiểu thư làm nũng như thường ngày nữa.

Tôi len lén bay lên, nhân lúc họ không chú ý, trốn vào một góc ở cạnh giường đến nhìn lén họ.

Mễ Liệt đã biến thành con người bình thường, đứng đối diện với Mỹ Nguyệt, lưng dựa vào bàn, hai tay chống xuống bàn, ánh mắt không nhìn Mỹ Nguyệt mà nhìn chăm chăm vào một nơi khác, nụ cười ngạo nghễ vẫn như mọi khi.

Mặt Mỹ Nguyệt bừng bừng tức giận, gương mặt được trang điểm đậm gần như biến dạng. Bàn tay cô ta nắm chặt chéo váy, đang chất vấn Mễ Liệt.

- Vì sao Hạ Thụ lại quay lại như trước kia rồi? Chẳng phải cậu biết mọi pháp thuật sao? Chẳng phải cậu có thể khống chế được con người sao? Sao lại trở nên như thế? Cậu có biết giờ Hạ Thụ lại không thêm để ý tới tôi nữa, tôi là chủ nhân của cậu, cậu phải dốc toàn lực giúp tôi chứ, sao pháp thuật của cậu lại không còn linh nghiệm nữa?

Tôi giật mình bởi lửa giận toát ra từ người Mỹ Nguyệt, bất giác co người lại, rụt rè nhìn họ.

Lẽ ra hôm nay chỉ muốn tới nói chuyện với Mễ Liệt, không ngờ lại chứng kiến cảnh tượng này. Nhìn ánh mắt của Mỹ Nguyệt, tôi bỗng dưng nhớ ra, nói không chừng có thể tìm ra manh mối gì từ những lời Mỹ Nguyệt nói.

Tôi vừa cầu nguyện, vừa tiếp tục quan sát họ.

Ánh mắt của Mễ Liệt khẽ chuyển động, nhìn Mỹ Nguyệt từ trên xuống dưới, cười phì một tiếng:

- Cô tưởng rằng cô là chủ nhân thực sự của tôi sao? Đó chỉ là do họ quyết định thôi, tôi không hề coi cô là chủ nhân. - Cậu ta nhướn mày đầy vẻ khiêu khích, rồi ngang ngược hừ lạnh một tiếng. - Cô tưởng rằng pháp thuật là vạn năng sao? Pháp thuật chỉ có thể khống chế được tư tưởng của con người, nhưng không thể khống chế được trái tim của người đó. Nếu có một sức mạnh khiến trái tim người đó nảy sinh sức mạnh bài xích pháp thuật thì pháp thuật đó sẽ tự nhiên bị giải trừ.

Bài xích? Giải trừ?

Thì ra ngoài Mễ Liệt ra thì pháp thuật cũng có thể được giải trừ bởi thứ khác?

Vậy sự bài xích đó...

Tôi không quan sát họ nữa, chỉ dựa lưng vào tường suy nghĩ. Nghe lời Dương Sinh, rồi thấy phản ứng của Mỹ Nguyệt, cuối cùng tôi cũng tin là mấy hôm nay Hạ Thụ đã khôi phục lại rất nhiều rồi. Chẳng nhẽ trong lòng anh có thứ gì đó có thể khiến anh tự bài xích pháp thuật sao? Đó là gì nhỉ?

Lúc này, Mỹ Nguyệt lại lên tiếng:

- Sức mạnh gì khiến Hạ Thụ bài xích pháp thuật? Cậu phải tìm ra cho tôi!

- Hừ, loài người ngu ngốc. Tôi niệm câu thần chú bắt Hạ Thụ yêu cô, sức mạnh bài xích đó đương nhiên là vì anh ta đã thực sự thích một người khác. Còn về người này thì dựa vào thủ đoạn của cô lại không tìm được sao?

Lời nói của Mễ Liệt phút chốc giải đáp được câu hỏi của tôi. Tôi nhìn bức tường trắng xóa, bỗng dưng nhớ lại câu khẩu hiệu mà mọi người thường hô vang: Sức mạnh của tình yêu là vô hạn. Nói như thế, vì Hạ Thụ đã thích người khác rồi nên sức mạnh của pháp thuật mới trở nên yếu đi. Người này nói không chừng có thể giải trừ lời nguyền trên người Hạ Thụ!

Nhưng người này là ai nhỉ? Người mà Hạ Thụ thích...

Chẳng nhẽ là cô ấy?

Trong đầu tôi lập tức xuất hiện một giọng nói. Chính là cô gái tên Thụy Huệ lần trước gọi điện thoại tới. Nếu tôi không nhớ lầm thì hình như Dương Sinh cũng từng nhắc tới cô ấy, nói rằng cô ấy là mối tình đầu của Hạ Thụ, hơn nữa gần đây đã về nước rồi. Thế có phải là vì Hạ Thụ nhớ lại tình cảm của mình với Thụy Huệ nên mới khôi phục lại được bình thường không?

Đúng, tôi phải giúp Hạ Thụ, để anh gặp Thụy Huệ, để họ lại ở bên nhau. Như thế Hạ Thụ sẽ được cứu hoàn toàn! Không biết vì sao, nghĩ tới tình cảm của Hạ Thụ với Thụy Huệ, trong lòng tôi lại có cảm giác đau nhói như bị kim châm, giống như có thứ gì đó của mình bị người ta cướp đi.

Ha ha, tôi đang nghĩ lung tung cái gì thế này? Hạ Thụ có phải thuộc về tôi đâu, hưởng hồ anh ấy đã không cần tôi nữa...

Tôi lắc mạnh đầu, xua đuổi những suy nghĩ tiêu cực trong đầu mình đi, chỉ hận là không thể quay về ngay lập tức để nói cho Dương Sinh biết cái tin tốt này. Lúc này bỗng dưng tôi nghe thấy tiếng động, dường như Mỹ Nguyệt đi về phía tôi, tôi sợ hãi vội vàng đọc một câu thần chú, biến mất khỏi nhà Mỹ Nguyệt.

Nhưng điều kỳ lạ là khi tôi mở mắt ra, không thấy mình ở trong căn phòng quen thuộc của Dương Sinh mà lại xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ nhà Hạ Thụ!

Tôi chớp chớp mắt nhìn cái ban công trước mặt, nhớ lại một chút, hình như ban nãy trong lúc cấp bách tôi đã đọc sai câu thần chú nên quay về nơi mà tôi muốn về nhất!

Có trời mới biết tôi muốn quay về đây thế nào, muốn về nhìn lại căn biệt thự sang trọng của búp bê Barbie dành riêng cho tôi. Tôi không phải là chê cái ổ của Bối Bối không thoải mái, chỉ là không biết vì sao, hình như tôi đã coi nhà Hạ Thụ là nhà mình, được đứng ở đây một lần nữa, tôi có cảm giác như mình đã được về nhà.

Đúng rồi! Tôi có thể lên về thăm mà, dù sao thì tôi cũng thu nhỏ lại rồi, Hạ Thụ chưa chắc đã phát hiện ra tôi. Nghĩ thế, tôi len lén bay qua cửa sổ.

Trời ơi! Đây là nhà Hạ Thụ sao? Tôi không nhìn nhầm chứ?

Vừa nhìn thấy tình cảnh của ngôi nhà, tôi đã giật nảy mình, vội vàng bay ra nhìn lại, xác định là không sai mới lại bay vào.

Tôi chỉ mới rời khỏi đây một tuần thôi mà, sao căn nhà này lại thay đổi như thế? Tất cả những tấm thảm và đồ dùng có viền ren lần trước bị anh bắt cất đi giờ được mang ra hết. Tôi vừa nhìn đã thấy ngay căn biệt thự xa hoa đặt cạnh tủ tivi, vội vàng bay vào trong xem.

Thần kỳ quá, ngay cả các căn phòng trong ngôi biệt thự cùng trang trí đầy các đồ bằng ren. Tôi đứng trong căn phòng đồ chơi nhỏ xíu, nước mắt không kiềm chế được cứ thế chảy ra. Tất cả những thứ này là làm cho tôi sao? Hạ Thụ vì tôi nên mới trang trí cả căn nhà bằng ren như thế sao?

Đồ ngọc, còn phải nói sao? Hạ Thụ ghét mình phá hoại cách bố trí nhà của anh ấy như thế, giờ anh trang trí lại nhà còn lộng lẫy hơn mình lúc trước, chẳng phải vì mình thì vì ai? Thì ra không chỉ có tôi nhớ anh, mà anh cũng lo lắng cho tôi, anh vẫn chưa ruồng bỏ tôi! Nghĩ tới đây, trong lòng tôi bỗng thấy thật ấm áp.

Nếu Hạ Thụ đã lo lắng cho tôi như thế, thì vì sao anh không tới tìm tôi? Nếu không phải là tôi len lén chạy về nhà xem thì có phải là tới giờ tôi vẫn tưởng rằng anh không chịu tha thứ cho tôi không?

Lúc này tôi bỗng dưng phát hiện ra, trong nhà không những đầy các món đồ bằng ren mà trên bàn ăn trong phòng khách cũng đầy những món ăn có vẻ rất ngon. Tôi nghi ngờ biến lớn ra rồi chạy vào bếp mở tủ lạnh, kinh ngạc khi thấy trong đó chất đầy thức ăn.

Không chỉ thế, sàn nhà còn được lau sạch sẽ, thậm chí là sáng bóng. Ngay cả trần nhà cũng không một hạt bụi, không biết Hạ Thụ đã mất bao lâu đã quét dọn nhà cửa sạch sẽ thế này.

Cảnh tượng này sao quen thuộc thế? Còn nhớ lần trước khi tôi bị ngắt, Hạ Thụ cũng làm một bàn đầy thức ăn cho tôi ăn, hơn nữa khi đó anh còn ra sức làm việc nhà. Rồi cả lần mà Thụy Huệ gọi điện thoại tới, rõ ràng là anh rất kích động, nhưng lại chỉ im lặng nấu cơm. Chẳng nhẽ khi tâm trạng kích động, Hạ Thụ dùng việc nhà để phát tiết sao? Hình như là thế, anh lúc nào cũng cố ý che giấu tâm trạng của mình, không để người khác nhìn thấy, bình thường rõ ràng rất quan tâm tới tôi, nhưng lại cố ý hung dữ để che giấu.

Vì sao tôi lại không phát hiện ra nhỉ? Hạ Thụ chỉ là người không biết cách bày tỏ nội tâm của mình mà thôi! Vậy mà tôi còn giận anh, tưởng rằng anh không quan tâm tới, nhưng tôi chưa bao giờ hiểu cho anh. Lần đó tôi bị ngắt, vì lo lắng cho tôi mà anh làm một bàn đầy thức ăn, tôi còn tưởng anh cố ý chơi đùa tôi, tôi thật là ngu quá!

Một cảm giác tội lỗi và cảm động dâng lên trong tim tôi, sau khi vô tình phá vỡ lớp vỏ bảo vệ kiên cố của Hạ Thụ, tôi thấy sợ khi phải tiếp xúc với anh, sợ mình một lần nữa không cẩn thận làm tổn thương trái tim nhạy cảm đằng sau lớp vỏ bảo vệ đó của anh. Nhưng tôi lại muốn lập tức nhìn thấy anh, nói với anh lời xin lỗi.

Lúc tôi còn đang quay cuồng với những suy nghĩ mâu thuẫn nhau thì cửa nhà đột nhiên vang lên tiếng khóa lách cách. Tôi hoảng hốt chạy ra phòng khách, một cái bóng quen thuộc xuất hiện trong mắt tôi. Hạ Thụ đang đứng quay lưng về phía tôi thay giày, cái bóng ấy gần hơn trước rất nhiều. Anh thay giày xong, bỏ ba lô xuống rồi quay lại, ánh mắt dừng trên người tôi rồi đóng băng lại.

Đôi mắt đen láy của anh chuyển động khắp người tôi, cuối cùng dừng lại trên mặt tôi, trong đó là những tình cảm phức tạp, nhưng tôi nhận ra có sự vui mừng. Tôi sợ sệt nhìn anh, không biết nên nói gì. Anh đi từng bước lại gần tôi, mỗi bước chân đều rất nặng, khi đi tới trước mặt tôi, anh đột nhiên đưa tay ra ôm lấy tôi, khiến tôi suýt nữa thì không thở nổi.

- Em về rồi... Em về rồi... Hựu Diệp, cuối cùng em cũng về rồi!

Giọng nói của anh vừa kích động vừa run rẩy, tôi vô thức giơ tay lên ôm anh muốn dành cho anh sự an ủi. Nhưng người được an ủi dường như lại là tôi, cái ôm dịu dàng, nhịp tim đập thành thịch khiến cái lỗ hổng bất an trong tôi nhanh chóng được lấp đầy. Cuối cùng tôi cũng an tâm nhắm mắt lại, giống như được tới thiên đường đầy hạnh phúc.

- Hựu Diệp, thời gian qua em đi đâu vậy? Em có biết anh tìm em mãi không? - Hạ Thụ đột nhiên buông tôi ra, căng thẳng hỏi.

- Xin lỗi, Hạ Thụ, tôi làm anh lo lắng rồi. Mấy hôm nay tôi ở nhà Dương Sinh, anh ấy chăm sóc tôi rất tốt. Anh yên tâm, tôi không sao. - Thấy ánh mắt lo lắng của anh, tôi bối rối xin lỗi.

- Dương Sinh? Thì ra là cậu ta, lẽ ra anh phải đoán trước được chứ, ở đây em cũng chỉ quen có cậu ta thôi, cũng chỉ biết đi tìm cậu ta. Thế mà hần không nói gì với anh. - Hạ Thụ lẩm bẩm.

- Xin lỗi, Hạ Thụ, tại tôi không cho anh ấy nói. Tôi quá yếu đuối, sợ anh biết tôi ở nhà anh ấy mà không tới tìm tôi. Còn nếu anh không biết thì ít nhất tôi còn có một tia hy vọng. Điều lại tôi, nếu không anh cũng không đến nỗi lo lắng cho tôi như thế.

- Cô cũng biết là tôi sẽ lo lắng cho cô sao? Tôi chẳng qua giận quá mắng cô vài câu, vậy mà học theo người ta bỏ nhà đi bụi! Cô có biết không, mấy hôm nay tôi lo phát điên lên được! - Hạ Thụ không hề che giấu tâm trạng của mình, quát lên với tôi.

Tôi hơi bất ngờ. Nên biết rằng Dương Sinh suốt mấy ngày hôm nay vẫn tỏ ra bất bình vì Hạ Thụ không quan tâm gì tới tôi, không ngờ trong lòng Hạ Thụ lại lo lắng cho tôi như thế, và anh cũng không hề che giấu cảm xúc thật của mình.

Nhưng giờ đây Hạ Thụ nói thẳng ra với tôi rồi khiến tôi thật là cảm động. Tôi không nhịn được, bật cười.

- Cô lại đang nghĩ cái gì đó? Cười như một con ngốc. - Hạ Thụ xoa đầu tôi, ánh mắt giễu cợt.

- Ha ha, tôi chỉ là vui quá thôi, cuối cùng cũng có thể về nhà rồi, ngay cả khi nghe Hạ Thụ mắng tôi, tôi cũng thấy vui. Hạ Thụ, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? - Sau lần này tôi mới biết, tôi thích cái nhà này như thế nào, bởi vậy tôi nhìn Hạ Thụ bằng ánh mắt đầy trân trọng.

Ánh mắt Hạ Thụ thoáng sững sờ vì câu nói của tôi, sau đó trở nên rất dịu dàng.

- Được, chúng ta sẽ không cãi nhau nữa. Mấy hôm nay tôi cũng buồn lắm, cuộc sống của tôi sắp đảo ngược hết vì cô rồi. Rõ ràng là hàng ngày tôi phải gọi điện thoại cho Mỹ Nguyệt, tan học phải đi hẹn hò với cô ấy mới đúng. Dù sao thì tôi thích cô ấy, nhưng tôi cứ luôn cảm giác trong sâu thẳm trái tim mình thực ra đang nhớ một người khác. Nhớ tới người đó là tôi thấy rất buồn, có lúc lại cảm thấy vui vẻ, thậm chí còn đột nhiên bật cười thành tiếng. Cô có biết cái tâm trạng như bị người ta chia đôi não của mình ra không?

- Hạ Thụ, có phải vì thế nên anh mới thường xuyên đau đầu không? - Nghe lời anh, tôi bỗng dưng tỏ ra cảnh giác.

Hạ Thụ lắc đầu:

- Tôi không biết. Tôi chỉ biết mỗi lần tôi nghĩ tới người đó, không nhìn rõ mặt người đó, cứ như có một thứ gì đó che mắt mắt tôi. Tôi càng muốn nhìn rõ cô ấy thì lại càng xa cô ấy. - Nói tới đây, Hạ Thụ bỗng dưng vuốt má tôi, trong ánh mắt là sự dịu dàng mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. - Cho tới hôm nay nhìn thấy cô, vừa nãy khi tôi thấy cô xuất hiện, trong lòng tôi có một niềm vui bất ngờ, rất kích động, giống y như mỗi lần nhớ tới cái người trong giấc mơ ấy.

- Hạ Thụ... - Tôi hình như bị mê hoặc bởi ánh mắt chứa chan tình cảm của anh, một lần nữa ngoan ngoãn nhào vào lòng anh.

Tôi nhắm mắt lại để hưởng thụ cái cảm giác kỳ diệu này. Nhưng tôi biết, sự dịu dàng của Hạ Thụ không phải dành cho tôi, mà là dành cho cái người vẫn xuất hiện trong đầu anh. Mà người đó là Thụy Huệ. Không sai, Thụy Huệ mới là người mà Hạ Thụ thích. Từ sau khi biết chuyện cô ấy về nước, Hạ Thụ không còn chịu sự khống chế của lời nguyện nữa. Nhưng lời nguyện vẫn phát huy tác dụng, ngăn cản Hạ Thụ nhớ tới hình bóng của cô.

Hạ Thụ chỉ coi tôi là Thụy Huệ mà thôi, thế nên mới dịu dàng với tôi, nếu không với tính cách của anh, cho dù là lo lắng cho tôi thì cũng không nói ra những gì mà mình nghĩ. Nhưng giờ đây, tôi không biết mình làm sao, tôi muốn ích kỷ tạm thời mượn thân phận của Thụy Huệ, tạm thời không cãi nhau với anh để tận hưởng sự dịu dàng hiếm hoi này.

Vào lúc tôi còn đang chìm đắm trong những suy nghĩ của chính mình thì thân hình của Hạ Thụ bỗng đứng cứng đờ lại. Hai tay anh từ từ buông tôi ra, ngồi xuống salon ôm chặt đầu, khiến tôi không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh. Nhưng tôi có thể cảm nhận được nỗi đau đớn của anh.

- Hạ Thụ, anh sao thế?

Trong lòng tôi vô cùng lo lắng, thận trọng nhìn anh, nghe thấy một tiếng kêu khản đặc phát ra từ miệng anh:

- Đau...

- Chỗ nào, chỗ nào? Ở đầu sao?

Hạ Thụ mệt mỏi gật đầu, trán anh bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hai hàm răng nghiến chặt, cổ anh vì dùng sức quá mạnh mà nổi gân xanh. Thấy anh đau đớn như thế, điều duy nhất tôi có thể làm là ôm chặt lấy anh, an ủi anh. Cho tới khi hơi thở gấp rút của anh dần dần ổn định trở lại rồi ngất đi trong cơn đau.

Tôi hoàn toàn tỉnh giấc từ giấc mộng đẹp! Lời nguyện trên người Hạ Thụ vẫn chưa được giải trừ. Sao tôi có thể hài lòng một cách đơn giản như thế được? Còn rất nhiều việc mà tôi phải làm. Tôi không nên chìm đắm trong sự dịu dàng của Hạ Thụ, mà nên sắp xếp cho anh gặp Thụy Huệ, thức dậy tình yêu anh dành cho cô ấy, dùng nó để ngăn lại lời nguyện của Mễ Liệt. Mặc dù sự dịu dàng của Hạ Thụ không thuộc về tôi, mặc dù muốn tác thành cho hai người họ, nhưng tôi vẫn có một cảm giác buồn bã khó tả, nhưng tôi là yêu tinh Hạ Thụ xinh đẹp đáng yêu nhất của thế giới yêu tinh cơ mà, giúp đỡ chủ nhân có được hạnh phúc mới là công việc của tôi, mà hạnh phúc của chủ nhân chính là hạnh phúc của tôi!

14. Chương 14: Lẽ Nào Tôi Đã Yêu Anh?

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy từ chiếc giường được treo đầy những dải ren, trước căn phòng màu sắc rực rỡ của mình, tôi bỗng đứng thấy đầu óc mình trống rỗng.

Hình như hôm qua tôi đã về nhà rồi, hơn nữa còn giảng hòa với Hạ Thụ, tôi qua vì đau đầu nên anh đi ngủ từ sớm, sau đó tôi còn gọi điện thoại cho Dương Sinh, bảo anh yên tâm, Dương Sinh dường như không xa tôi... Tôi mơ màng nghĩ lại.

Đúng rồi, nơi này là nhà của Hạ Thụ, tôi đã về nhà rồi, hơn nữa tôi còn hạ quyết tâm sẽ giải bỏ lời nguyện trên người Hạ Thụ! Nghĩ tới đáng về đau đớn của Hạ Thụ tối hôm qua, tôi vội vàng bay ra khỏi căn nhà sang trọng của mình để xem tình hình của anh.

Vừa bay ra ngoài tôi đã thấy anh đang vội vã mặc chiếc áo khoác màu đen sẫm, dáng vẻ rất nặng nề.

- Hạ Thụ, chào buổi sáng! - Tôi lập tức nở nụ cười chào anh. Xem ra tình trạng của anh vẫn tốt.

Nhưng khi anh quay đầu lại thì nụ cười lập tức đông cứng trên gương mặt tôi. Ánh mắt anh nhìn tôi vô cùng lạnh lùng, hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng tối qua, giống như băng đá cả ngàn năm đã ngưng kết lại trong giây phút này, khiến cả người tôi run rẩy bầy. Tôi bất giác nắm chặt chéo áo, muốn tìm kiếm một tia ấm áp.

- Hôm nay tôi sẽ về nhà muộn, không cần chờ tôi ăn cơm đâu. Cô tự ra ngoài mua đồ đi. - Hạ Thụ lạnh nhạt nói xong, quay người định đi ra ngoài cửa.

- Anh đi hẹn hò với Mỹ Nguyệt à? - Tôi thu hết can đảm hỏi anh.

- Không biết. - Hạ Thụ không quay đầu lại, lạnh lùng buông ra hai tiếng rồi bỏ đi.

Tôi phút chốc như ngã xuống vực sâu muôn trượng. Hạ Thụ dường như đã hoàn toàn quên mất chuyện tối qua, anh lại bị lời nguyện của Mễ Liệt khống chế rồi sao? Trời ơi, tôi nhớ là Mễ Liệt từng nói, tác dụng phụ của lời nguyện chỉ khiến ký ức của người bị nguyện trở nên rối loạn, ký ức của Hạ Thụ có phải đã bị rối loạn

rồi không? Nếu ký ức của anh không ngừng thu hẹp lại thì liệu có một ngày nào đó anh quên mất chuyện mình thích Thụy Huệ không nhỉ? Tôi làm sao để thực hiện kế hoạch “tình yêu chiến thắng lời nguyền” đây?

Tôi đi đi lại lại trong nhà, không được, tối qua bị Mỹ Nguyệt phá đám, hôm nay tôi phải đi tìm Mễ Liệt nói chuyện, cho dù phải trở mặt với cậu ta thì tôi cũng phải bắt cậu ta đưa Hạ Thụ khôi phục lại như ban đầu!

Tôi không thể nhìn Hạ Thụ bị tổn thương thêm nữa!

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức đọc thần chú, biến mình tới nhà Mỹ Nguyệt, quên mất việc giờ vẫn còn sớm, có thể rất nhiều người đang ở nhà.

Lần này tôi vẫn xuất hiện trong căn phòng của Mỹ Nguyệt. Tôi quay người đi về phía cái bàn. Nhưng lần này trên bàn trống không, không có con chó bông của Mễ Liệt. Lại thật, chẳng nhẽ khi ra ngoài, Mỹ Nguyệt mang cả Mễ Liệt theo để bắt cậu ta làm việc xấu sao?

Lúc tôi còn đang vò đầu bứt tai thì bỗng dừng ở cửa vang lên tiếng động, cánh cửa phòng đóng chặt bỗng bừng bật mở.

Tôi lập tức quay đầu lại, nhìn ra hướng cửa phòng theo phản xạ, Mỹ Nguyệt đang khoanh hai tay trước ngực đi về phía tôi.

Mỹ Nguyệt?

Có phải tôi nhìn nhầm không?

Tôi đưa tay lên dụi mắt, nhắm lại rồi mở ra. Người trước mặt tôi không những không biến mất mà ngược lại còn gần hơn trước. Điều này càng khiến tôi tin chắc người đang đứng trước mặt tôi là Mỹ Nguyệt.

Trên mặt cô ta lướt qua một sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó được thay thế bằng nụ cười đầy toan tính.

Tôi ngược đầu lên nhìn ánh mắt khó hiểu của cô ta. Trái tim tôi bỗng chốc thất lại.

Vì sao lại bị cô ta nhìn thấy? Tôi cảm thấy chẳng khác nào dẽ vào miệng cọp. Cô ta liệu có nổi lòng ác đập chết tôi như đập chết một con mèo không?

- Nếu tôi không đoán nhầm thì cô là yêu tinh phải không? - Cô ta nhìn tôi, dường như có thể đoán được suy nghĩ trong lòng tôi, nụ cười quỷ dị tiến gần tới tôi, đưa tay đặt lên vai tôi.

Bị cô ta hỏi vậy, tôi khựng lại, mở lớn mắt nhìn cô ta, không nói được lời nào. Sao cô ta lại biết thân phận của tôi? Chẳng nhẽ Mễ Liệt nói cho cô ta biết? Tôi nhớ là tôi chỉ gặp cô ta vài lần, hơn nữa chưa bao giờ để lộ điều gì cho cô ta biết, hay là Hạ Thụ nói cho cô ta?

Không, không, không, Hạ Thụ không phải người như thế.

Tôi lắc đầu, lập tức xua đi suy nghĩ trong đầu

Nếu không phải là Hạ Thụ, thế thì chắc chắn là Mễ Liệt...

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng không thoải mái, có một cảm giác như mình bị bán đứng. Mễ Liệt là bạn tốt của tôi cơ mà. Tuy rằng cậu từng hại Hạ Thụ, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng cậu còn quan tâm tới tôi. Thực sự là cậu bán đứng tôi sao?

Thấy tôi có vẻ kinh ngạc, cô ta đắc ý bật cười, sau đó ghé sát vào mặt tôi:

- Thực ra cô không cần nghĩ nhiều. Từ lần đầu tiên cô mặc quần áo của Hạ Thụ rồi xuất hiện ở bên ngoài phòng học là tôi đã thấy không bình thường rồi. Sau đó tôi lại nhìn thấy cô biến nhỏ nằm trên bàn trước mặt Hạ Thụ, tôi đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của cô rồi.

- Cho tới khi tôi gặp Mễ Liệt, biết trên thế giới này có thứ gọi là yêu tinh thì tôi càng khẳng định cô là yêu tinh. - Cô ta kiên nhẫn giải thích với tôi.

Thì ra là thế. Biết là Mễ Liệt không bán đứng tôi, tôi thấy dễ chịu hơn nhiều. Nếu đã bị cô ta phát hiện ra thân phận, tôi cũng chẳng có gì phải giấu giếm nữa. Tôi dùng cảm nắng đầu lên, không hề tỏ ra thua kém, nhìn thẳng vào ánh mắt nham hiểm của cô ta.

Căn phòng bỗng dưng trở nên im lặng khác thường.

Hai người chúng tôi cứ nhìn nhau như thế, không ai lên tiếng trước.

Rốt cuộc cô ta định làm gì? Định làm gì với tôi? Nói ra thì hình như tôi chưa bao giờ đối mặt trực tiếp với cô ta, dù sao cô ta cũng là kẻ chủ mưu đằng sau làm tổn thương tới Hạ Thụ.

Tới đi, Mỹ Nguyệt! Cho dù cô có chiêu trò độc ác gì thì tôi cũng không sợ đâu! Tôi sẽ để cô biết quyết tâm bảo vệ Hạ Thụ của tôi.

Cứ nhìn nhau như thế rất lâu, Mỹ Nguyệt đột nhiên bật cười, dường như đang cười nhạo tôi không biết tự lượng sức mình, sau đó nâng tay tôi lên, ghé sát tai tôi nói thầm:

- Cô tên Hựu Diệp, đúng không? Tôi nghe Hạ Thụ gọi tên cô. Cô là bạn tốt của Mễ Liệt, còn tôi là bạn tốt của Hạ Thụ, tôi nghĩ, hai chúng ta cũng có thể trở thành bạn của nhau nhỉ?

Mặc dù cô ta dùng câu hỏi, nhưng ánh mắt âm u lạnh lẽo ấy lại khiến tôi cảm thấy, nếu tôi trả lời là không được thì cô ta sẽ dùng mấy ngón tay sơn đỏ chót của cô ta bóp chết tôi.

- Rốt cuộc cô định làm gì? - Tôi cảnh giác hỏi.

- Ha ha, chẳng gì cả, chỉ là hôm nay xin nghỉ để đi dạo phố, cô tới vừa lúc thì chúng ta cùng đi, nhân tiện có thể giao lưu tình cảm. - Nụ cười cố làm ra vẻ thân thiết của Mỹ Nguyệt khiến tôi thấy thật phản cảm.

Dạo phố? Cô ta đang có dự định quỷ quái gì đây?

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta. Nhưng con người có một câu “Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng”, muốn chiến thắng đối thủ thì trước tiên phải hiểu được người đó. Nếu đã vậy thì tôi nên đồng ý cùng cô ta đi “giao lưu tình cảm”.

Để biết rốt cuộc trong lòng cô ta đang nghĩ gì, tôi cau mày một lát rồi lớn tiếng nói:

- Được thôi, đi dạo phố thì đi luôn bây giờ đi.

Mỹ Nguyệt không hề tỏ ra bất ngờ trước câu trả lời của tôi, tôi càng cảm thấy tâm cơ của cô ta thật sâu sắc, và càng thêm cảnh giác.

Theo như yêu cầu của Mỹ Nguyệt, tôi hóa phép biến mình to ra, rồi bị Mỹ Nguyệt kéo đi ra khỏi nhà trong ánh mắt của kỳ dị của mình.

Một người có vẻ như là quản gia đi tới bên cạnh Mỹ Nguyệt, cung kính chào cô ta, giọng nói nặng âm mũi:

- Cô chủ, cô đi ra ngoài à? Có cần tôi bảo vệ sĩ đi cùng không?

Mỹ Nguyệt lắc đầu, ngược mắt lên nhìn viên quản gia, sắc mặt cao ngạo, hoàn toàn không coi người trước mặt mình vào đâu:

- Không cần đâu, tôi ra ngoài một lát rồi quay về.

Viên quản gia có lẽ đã quen với tính khí của Mỹ Nguyệt, bà gật đầu, nói nhỏ với người sau lưng mình mấy câu, sau đó quay người lại cúi đầu chào Mỹ Nguyệt lần nữa.

Tôi thực sự thấy kích thích trước cái vẻ quý tộc của gia đình họ, không ngờ nhà Mỹ Nguyệt lại giàu có như thế.

Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn xe, chỉ riêng những người hầu chờ Mỹ Nguyệt lên xe đã xếp thành hai hàng, ánh mắt nhìn chăm chú vào chúng tôi. Lần đầu tiên tôi được người ta đối xử cung kính như thế, mặt không giấu được cảm giác nóng bừng, nhưng Mỹ Nguyệt chẳng có chút biểu cảm nào, có lẽ cô ta đã quen rồi!

Sau khi lên xe, Mỹ Nguyệt nói với tài xế địa chỉ, tài xế không nói gì, khởi động xe rồi chậm chậm lái đi.

- Thế nào? Có phải là giật mình không? - Mỹ Nguyệt liếc mắt nhìn tôi vẫn còn đang kinh ngạc. - Nói cho cô biết, nhà Hạ Thụ còn giàu có, sang trọng hơn nhà tôi, không hiểu sao vì sao anh ấy lại sống một mình trong căn nhà rách nát đó, khuyên thế nào cũng không chịu về nhà.

Nhà Hạ Thụ còn giàu có, sang trọng hơn? Tôi lại thêm một lần nữa kinh ngạc tới mức không nói được lời nào. Nhưng tôi hầu như có thể hiểu được tâm trạng không muốn về nhà của Hạ Thụ. Mặc dù ở trong một căn nhà như thế có rất nhiều người xung quanh hầu hạ, cơm bưng nước rót tới tận miệng, nhưng cũng chẳng được tự do. Đi tới đâu cũng bị người ta chú ý, ra ngoài còn phải báo cáo, thật khó chịu!

Nhưng Mỹ Nguyệt chắc chắn là không cảm thấy thế, bởi vậy cô ta vẫn tỏ ra khó hiểu, dường như đang nghĩ vì sao Hạ Thụ lại không chịu về nhà.

Khó khăn lắm mới tới được trung tâm thành phố, cảnh vật bên ngoài từ những hàng cây xanh um tươt tốt dần chuyển thành những tòa nhà cao chọc trời và những chiếc xe đi lại như mắc cửi trên đường. Tôi nhìn từng gương mặt người đủ mọi tâm trạng và những tòa kiến trúc lạ lẫm bên ngoài, cho tới khi chiếc xe dừng lại trước một trung tâm mua sắm lớn, tôi mới yên tâm thở phào một hơi.

Ở riêng với Mỹ Nguyệt thực sự là khó chịu! Không biết vì sao Hạ Thụ có thể chịu đựng được cô ta.

Tài xế đã xuống xe, giúp tôi và Mỹ Nguyệt mở cửa xe. Tôi lúng túng bước xuống xe, bị Mỹ Nguyệt kéo tuột vào trung tâm mua sắm.

Chẳng nhẽ cô ta thực sự tới đây mua đồ sao?

- Chúng ta đi đâu đây? - Thấy Mỹ Nguyệt len lỏi qua các gian hàng, nhưng không hề dừng lại, cũng không hề ngắm nghía các mặt hàng bày bán bên trong, tôi hơi lo trong lòng, vội vàng hỏi cô ta.

Cô ta chỉ quay đầu lại nhìn tôi, mỉm cười, nụ cười có vẻ phức tạp, nhưng không trả lời. Tôi luôn cảm thấy nụ cười của cô ta không có ý tốt, nhưng chỉ có thể cúi đầu tiếp tục đi theo.

Cuối cùng cô ta đi vào một khu vực khác, dừng lại trước một cửa hàng trà. Bởi vì hôm nay không phải ngày nghỉ nên người trong quán rất ít. Chỉ có một cô gái ngồi sát cửa sổ đang quay đầu nhìn chúng tôi. Tôi không nhìn rõ dung nhan của cô gái, nhưng có thể cảm nhận được sự sang trọng toát lên từ từng hành động rất nhỏ của cô.

Mỹ Nguyệt đưa tôi đi vào, tôi theo sau lưng cô ta, đi tới vị trí ở gần cửa sổ - dừng lại trước mặt cô gái đó.

Đã nghe thấy tiếng bước chân của chúng tôi, cô gái quay đầu lại, nhìn chúng tôi mỉm cười.

Nụ cười này khiến tôi há hốc miệng. Gương mặt tao nhã của cô gái không trang điểm quá đậm, nhưng lại vô cùng hoàn hảo. Mái tóc của cô xoăn nhẹ, được buộc gọn sau gáy, trông có vẻ rất tự nhiên. Hai gò má trắng trẻo ửng sắc hồng khỏe mạnh, đôi môi đỏ như quả anh đào, khi mỉm cười trông vô cùng thân thiện.

Thân hình cao ráo của cô được khoác lên mình chiếc quần bò với cái áo sơ mi đơn giản. Đây là một sức hút cao quý khó cưỡng lại được, hoàn toàn khác với Mỹ Nguyệt, khiến người ta nhìn thấy là lập tức chìm đắm vào đó.

Tôi há hốc miệng kinh ngạc nhìn cô, một hồi lâu sau mới cảm thấy có cái gì đó đang kéo mình, cúi xuống mới phát hiện ra Mỹ Nguyệt. Bị kéo mạnh, tôi ý thức được sự bất lịch sự của mình, vội vàng cụp mắt lại rồi ngồi xuống.

Đứng trước một cô gái xinh đẹp như tiên nữ thế này, tôi xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn cô. Tôi cúi đầu nhìn đôi chân và những ngón tay ngắn ngủn của mình, một thân hình không hài hòa, bất giác muốn khóc thật to.

Tôi thế này thì cả đời này cũng không thể trở thành một người phụ nữ cao quý, thanh tao như thế!

Lúc tôi còn đang suy nghĩ và tự chê trách các khuyết điểm của mình thì Mỹ Nguyệt lên tiếng:

- Xin lỗi Thụy Huệ, để cậu chờ lâu quá.

Thụy Huệ?

Nghe thấy cái tên này, tôi giật mình. Cô ấy là Thụy Huệ? Cái cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi trước mặt tôi đây chính người mà Hạ Thụ yêu sao?

Ngực tôi bỗng dưng có một cảm giác gì đó thật khó tả, đắng chát, dường như có cái gì đó đã chiếm cứ mất trái tim tôi, khiến tim tôi chật chội, khó chịu, khiến tôi gần như không thở nổi.

Tôi quay đầu lại, nụ cười trên mặt Mỹ Nguyệt giờ đây trở nên thật châm biếm trong mắt tôi.

- Không sao đâu, thực ra tớ cũng mới tới không lâu. - Thụy Huệ nở một nụ cười hiền hòa, đẹp như đóa hoa thủy tiên. Từ người cô thoang thoảng mùi nước hoa dễ chịu, giống như một luồng ánh sáng bao phủ lấy cô.

Cô nhìn tôi một cái, mím môi cười:

- Mỹ Nguyệt, đây là bạn cậu à?

- Ha ha, đúng thế, đây là Hựu Diệp, cũng là bạn của Hạ Thụ. - Mỹ Nguyệt đột nhiên thân mật khoác vai tôi, nụ cười có vẻ trong sáng. Nhưng cho dù cô ta có thể hiện tự nhiên đến đâu thì tôi cũng nhận ra cô ta cố tình nhấn mạnh vào hai chữ “Hạ Thụ”.

Chắc chắn là cô ta cố ý! Tôi ngượng ngùng nhìn Thụy Huệ, cô nghe thấy tên Hạ Thụ, ánh mắt thoáng tối đi.

- Chào bạn, tớ là Hựu Diệp. - Tôi vội vàng tự giới thiệu.

- Hi, chào bạn, tớ là Thụy Huệ, bạn học cũ của Hạ Thụ. - Thụy Huệ khi nói tới tên Hạ Thụ, sắc mặt có vẻ buồn buồn.

Mỹ Nguyệt rốt cuộc đang nghĩ gì nhỉ? Vì sao đột nhiên lại đưa tôi tới gặp Thụy Huệ, còn cố ý nhắc tới Hạ Thụ?

- Nói tới Hạ Thụ, lần này về nước tớ còn chưa gặp cậu ấy. Hôm đó khó khăn lắm tớ mới thu hết dũng khí gọi điện thoại cho cậu ấy, mà cậu ấy lại không có nhà. - Giọng nói của Thụy Huệ thoáng chút thất vọng, cô cụp mắt xuống, hai hàng lông mi dài cong vút che lên đôi mắt.

- Thế nghĩa là sao? Thụy Huệ, chẳng nhẽ cậu còn định đi Mỹ tiếp sao? - Mỹ Nguyệt dường như rất kinh ngạc, vội vàng hỏi.

- Ừ. Tớ đặt vé máy bay lúc 11 giờ ngày mai. Thực ra lần này quay về tớ không định ở lâu, chỉ là các bạn hiểu lầm, hôm nay hẹn câu ra cũng là vì muốn gặp bạn cũ, lần sau không biết bao giờ mới lại gặp nhau. - Thụy Huệ cố lấy lại tinh thần, mỉm cười nói.

- Thật đáng tiếc. Thụy Huệ, tớ sẽ nhớ cậu lắm. - Mỹ Nguyệt vừa nói vừa nắm chặt bàn tay Thụy Huệ đang để trên bàn.

Tôi không nhịn được, cau mày. Mỹ Nguyệt tưởng rằng cô ta giả vờ giỏi lắm à? Nhưng niềm vui trong đáy mắt cô ta thì không thể che giấu được. Cô ta cảm thấy chắc là sau khi Thụy Huệ đi thì không ai tranh giành Hạ Thụ với cô ta nữa!

Chết rồi! Nếu Thụy Huệ đi thì chẳng phải Hạ Thụ sẽ mất tình yêu sao? Thế anh biết lấy gì ra để chống chọi lại với lời nguyện của Mễ Liệt đây? Tôi ý thức được một mối nguy to lớn, bất giác hai tay run rẩy.

- Thụy Huệ, chuyện cậu định đi Hạ Thụ có biết không? - Tôi buột miệng hỏi.

Thụy Huệ dường như hơi kinh ngạc trước phản ứng của tôi:

- Tớ đang định thông báo cho cậu ấy. Cho dù thế nào thì có những chuyện tớ cũng phải nói rõ với cậu ấy trước khi đi, không nên mang theo nỗi tiếc nuối tới Mỹ.

Tốt quá, nói thế thì họ có khả năng sẽ còn gặp mặt nhau, nói không chừng Thụy Huệ gặp Hạ Thụ rồi sẽ thay đổi quyết định, không đi nữa, sau đó hai người lại ở bên nhau, lời nguyện của Mễ Liệt tự nhiên cũng sẽ mất hiệu nghiệm!

Nghĩ tới cảnh tượng Thụy Huệ và Hạ Thụ ở bên nhau, trong lòng tôi bỗng dưng thấy khó chịu. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng đuổi cái tâm trạng kỳ quái này đi.

- Vậy sao? Thụy Huệ, tớ cũng cảm thấy các cậu nên gặp nhau. - Mỹ Nguyệt bỗng dưng lên tiếng.

Tôi giật mình, Mỹ Nguyệt càng nói thế tôi lại càng thấy lo lắng, sao cô ta lại tốt bụng thế, còn khuyên Thụy Huệ gặp mặt Hạ Thụ nữa? Âm thầm ngăn cản họ mới là việc mà Mỹ Nguyệt sẽ làm, hơn nữa cô ta còn có Mễ Liệt giúp đỡ!

Tôi phần nộ nhìn Mỹ Nguyệt, Mỹ Nguyệt cũng thản nhiên nhìn tôi, trong không khí dường như có hơi nóng khiến mọi thứ sắp nứt toác ra. Thụy Huệ dường như cũng nhận thức được sự mất bình tĩnh của chúng tôi, cô ngồi một lát rồi ra về. Sau khi Thụy Huệ đi, chiếc mặt nạ trên mặt Mỹ Nguyệt lập tức được gỡ xuống, lạnh lùng nhìn tôi.

- Vừa này cô cũng nghe được đoạn đối thoại của chúng tôi rồi, có việc này muốn nhờ cô giúp đỡ.

- Cái gì? - Tôi ngạc nhiên nhìn Mỹ Nguyệt, cô ta lợi hại như thế mà còn cần tôi giúp đỡ sao?

Cô ta nhướn mày lên, nở nụ cười nham hiểm:

- Tôi muốn cô giúp tôi phá hoại cuộc gặp mặt của Hạ Thụ và Thụy Huệ. Nếu họ không thể gặp mặt nhau thì Hạ Thụ sẽ không nhớ ra Thụy Huệ, như thế thì tôi và Hạ Thụ có thể ở bên nhau.

Tôi giật mình trước nụ cười thâm hiểm của cô ta, nhìn cô ta nói một hồi, cuối cùng ánh mắt cô ta lại quay về đánh giá gương mặt tôi.

Hạ Thụ... Thụy Huệ...

- Quả nhiên là cô nghĩ như thế! Nhưng cô điên rồi à? Lại còn bắt tôi giúp cô? Cô không biết tôi là yêu tinh Lời ước của Hạ Thụ sao? Sao tôi có thể giúp cô làm tổn thương anh ấy được? - Tôi cảm phần hét lên.

- Bởi vì tôi biết, cô cũng thích Hạ Thụ, thế nên cô cũng không hy vọng họ gặp nhau, đúng không? - Lúc này trông Mỹ Nguyệt giống như một con ác quỷ, đang dùng lời lẽ ngọt ngào nhất để nói về một sự thực tàn nhẫn nhất.

Tôi thích Hạ Thụ?

- Không... - Một câu nói buột khỏi miệng, tôi vội vàng giải thích, nhưng phát hiện ra mình chẳng nói được gì.

Thích anh...

Thích Hạ Thụ?

Bàn tay tôi bất giác đặt lên vị trí nơi có trái tim đang đập. Nơi đó đang đập từng nhịp rất mạnh, hơn nữa càng lúc càng nhanh, dường như đang thừa nhận cái sự thực này.

Không, không! Sao tôi có thể thích Hạ Thụ được? Anh ấy là chủ nhân của tôi, còn tôi chỉ là một yêu tinh của anh ấy thôi! Đây chắc chắn là ảo giác, chỉ là ảo giác. Nhưng càng nghĩ thế thì tôi lại càng thấy khó chịu, thậm chí trước mặt còn xuất hiện gương mặt của Hạ Thụ.

Hạ Thụ...

Thụy Huệ...

Tôi đưa tay ra ôm lấy đầu, nhắm nghiền hai mắt.

Trong đầu tôi cứ xoay tròn hai cái tên này. Vì sao tim tôi lại có một suy nghĩ vô cùng mãnh liệt rằng mình không muốn để họ gặp mặt? Suy nghĩ nào mãnh liệt tới mức suýt chút nữa đã hút trọn ý thức của tôi, làm ảnh hưởng tới tư tưởng của tôi. Chẳng nhẽ tôi thực sự thích Hạ Thụ sao, thế nên mỗi lần nghĩ tới chuyện của anh và Thụy Huệ là lại thấy khó chịu? Trái tim tôi thực sự giống như Mỹ Nguyệt nói, muốn ngăn cản hai người họ gặp nhau sao?

- Thế nào? Hai người chúng ta mới là hai bên giao chiến trong cuộc chiến tranh giành Hạ Thụ này, Thụy Huệ đã trở thành quá khứ từ lâu rồi, lẽ ra không nên quay về. Chúng ta bây giờ phải hợp tác để đuổi cô ta đi! - Mỹ Nguyệt lại nhắc nhở bên tai tôi, câu nói cuối cùng trở nên vô cùng sắc nhọn.

Một câu nói khiến tôi tỉnh dậy từ cơn "ác mộng", trán tôi ướt mồ hôi, quay đầu lại nhìn Mỹ Nguyệt, trái tim cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Tôi thấy vẻ mặt thúc giục của Mỹ Nguyệt, suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu rồi đứng lên.

- Không, chuyện này tôi không thể đồng ý được. Tôi là yêu tinh Lời ước của Hạ Thụ, bảo vệ anh ấy là trách nhiệm của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép ai làm tổn thương anh ấy, tôi càng không thể làm tổn thương tới anh ấy. - Tôi kiên định nhìn cô ta, nói từng tiếng rõ ràng.

Tôi lúc này vẫn chưa hiểu rõ tình cảm mình dành cho Hạ Thụ, nhưng cho dù tình cảm của tôi dành cho anh thế nào thì tôi cũng không thể coi đó là lý do để mình làm tổn thương tới anh! Tôi tuyệt đối không ích kỷ như Mỹ Nguyệt, vì lòng tham của bản thân mà làm tổn thương Hạ Thụ!

- Cô... - Cô ta rõ ràng là tức tới mức không nói được gì, cũng đứng bật dậy, ánh mắt nhìn tôi có vẻ uy hiếp.

- Còn nữa, nếu Thụy Huệ không có dũng khí nói với Hạ Thụ chuyện cô ấy sẽ đi thì tôi sẽ nói cho anh ấy biết. Tôi nghĩ chắc chắn Hạ Thụ rất muốn gặp Thụy Huệ, chỉ cần đó là nguyện vọng của anh ấy thì tôi sẽ giúp anh ấy thực hiện! - Đối diện với cô ta, tôi kiên định nói xong câu đó rồi quay người bỏ đi.

- Hựu Diệp, rồi cô sẽ hối hận! - Sau lưng vang lên tiếng hét giận dữ của Mỹ Nguyệt.

Chính tay mình tác thành cho Thụy Huệ và Hạ Thụ sao? Tôi nghe thấy tiếng đau nhói của trái tim mình, đây chính là cảm giác thích một người sao? Tôi không biết, thực sự không biết. Trên đường về nhà, trong đầu tôi không ngừng nghĩ lại những hình ảnh khi mình ở cùng với Hạ Thụ, vui vẻ có, buồn bã có, giận dữ có, ngọt ngào có... Mỗi một hình ảnh đều là bảo vật của tôi, khiến tôi không thể nào quên được. Tôi hầu như đã âm thầm biết được đáp án, nhưng tôi không thể...

Tôi không thể thích anh?

“Rầm”. Tôi đẩy mạnh cửa, quay về căn nhà quen thuộc.

Nhìn những dụng cụ bày biện quen thuộc trong nhà, nhìn đồng ren dán trên tường còn chưa kịp gỡ xuống, tôi một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp mà Hạ Thụ mang tới cho tôi, bèn âm thầm hạ quyết tâm, sẽ che giấu tình cảm của mình, không để tâm trạng khó chịu đó ảnh hưởng tới phán đoán của tôi. Có thể tình cảm của tôi với anh chỉ là sự say mê nhất thời, chưa thực sự sâu sắc, một thời gian nữa rồi tôi sẽ quên. Hạ Thụ, anh yên tâm đi, cho dù thế nào tôi cũng sẽ giúp anh gặp Thụy Huệ, cứu vãn tình cảm của hai người.

Tôi đi ra ban công, tình cờ nhìn thấy Hạ Thụ đã quay về. Đứng dựa lưng vào tường, Hạ Thụ đang nhìn ra ngoài cửa sổ, cái bóng của anh trông thật cô đơn.

Thấy Hạ Thụ như thế, khóe miệng tôi mấp máy, trong lòng đau nhói.

- Hạ Thụ... - Tôi run rẩy đưa tay ra, ôm lấy eo anh, áp mặt vào lưng anh.

Chắc chắn là anh đã biết tin Thụy Huệ sắp ra nước ngoài, thế nên mới về nhà sớm thế, một mình đứng ở ban công đón gió lạnh.

Anh như thế thật khiến tôi lo lắng.

Tôi cảm thấy thân hình anh thoáng run rẩy, hai tay anh nắm chặt tay tôi, chậm chậm tách tay tôi ra, sau đó quay người lại nhìn tôi.

Thấp hơn anh tới một cái đầu, tôi đứng trước mặt anh cứ như một đứa trẻ con. Nhưng tôi vẫn hít mũi, nở một nụ cười, nhón chân lên dùng tay xoa đầu anh, giống như đang an ủi một đứa trẻ.

“Phì” - vừa này vẫn còn buồn bã, bỗng dưng Hạ Thụ bật cười trước hành động của tôi, anh nhẹ nhàng gỡ tay tôi xuống.

- Đây là cách an ủi người khác của cô sao? Cô không cảm thấy là mình hơi bị thấp à?

Hạ Thụ thật là, tôi có lòng tốt an ủi anh, vậy mà anh còn chê bai này nọ!

- Đúng thế, đúng là tôi thấp hơn anh một cái đầu, nhưng làm cách gì có tác dụng là được rồi. Chẳng phải giờ anh cười rồi sao? - Thấy anh nở nụ cười, tâm trạng tôi dễ chịu hơn một chút, thế là tôi trịnh trọng nhìn anh. - Hạ Thụ, ngày mai anh nhất định phải đi gặp Thụy Huệ!

Trong giọng nói của tôi có sự kiên quyết không cho phép chối từ.

Nhưng tôi vừa mới nói xong thì sắc mặt Hạ Thụ đã lập tức trở nên khó coi. Anh thô bạo đẩy tôi ra, lạnh lùng nhìn tôi:

- Ai nói cho cô chuyện này?

Bị anh đẩy va vào cánh cửa lạnh lẽo nhưng tôi không hề sợ hãi, ngược lại càng đứng thẳng lên, kiên định nhìn vào anh:

- Ai nói cho tôi không quan trọng, quan trọng là anh không thể trốn tránh chuyện này thêm được nữa!

- Trốn tránh? Cô hoàn toàn không biết chuyện giữa tôi với Thụy Huệ, đừng có tùy tiện suy đoán suy nghĩ của tôi! Tôi không biết cô nghe ai đồn đại linh tinh, nhưng chắc chắn những gì họ nói không phải là sự thật!

- Hạ Thụ ngang ngạnh quay người đi, vẻ như không muốn nói gì nữa.

- Đúng là tôi không biết nên mới hy vọng anh nói cho tôi nghe, rốt cuộc thì anh có tình cảm gì với Thụy Huệ? Có phải là anh vẫn còn thích cô ấy không? Tôi chỉ hy vọng anh có một lựa chọn chính xác, đừng để có gì nuối tiếc. - Tôi hét lên với cái lưng của anh.

Anh lại muốn co mình trong lớp vỏ bảo vệ của anh, dùng tấm lưng lạnh lùng để ngăn tôi lại gần. Nhưng lần này tôi sẽ không sợ hãi nữa, tôi nhất định phải cứu anh ra khỏi lớp vỏ bảo vệ lạnh lẽo ấy, nếu không thì chắc chắn anh sẽ phải hối hận cả đời!

Nghe lời tôi nói, Hạ Thụ mím chặt môi, quay đầu ra nhìn cảnh sắc bên ngoài, ánh mắt lặng lẽ. Bàn tay anh tựa lên lan can, dường như đang muốn mượn cái lan can để chống đỡ cả thân hình mình, sắc mặt dần dần trở nên nhợt nhạt.

Anh đứng nghiêng về phía tôi, một hồi lâu sau mới thở dài:

- Tôi với Thụy Huệ từ nhỏ tới lớn đã là bạn thân, mọi người xung quanh đều cho rằng bọn tôi đương nhiên sẽ thành người yêu của nhau. Hai chúng tôi dường như cũng chịu ảnh hưởng bởi mọi người, âm thầm thích nhau. Nhưng vì hai nhà chúng tôi là đối thủ cạnh tranh lâu năm trên thương trường nên mọi người đều phản đối chúng tôi yêu nhau, bởi vậy chúng tôi chưa bao giờ tỏ tình cả.

- Thế thì đã sao? Hạ Thụ, tôi cảm thấy anh không phải là người vì sự ngăn cản của gia đình mà từ bỏ tình yêu của mình. - Tôi đi tới trước mặt anh, chân thành nói.

Hạ Thụ lắc đầu:

- Tôi không biết. Tôi tưởng rằng chúng tôi sẽ luôn duy trì mối quan hệ như thế này, cho tới một năm trước, cô ấy chuẩn bị ra nước ngoài. Buổi tối trước khi đi, tôi hẹn cô ấy ra công viên gặp nhau, vốn định là sẽ tỏ tình với cô ấy, nhưng cô ấy lại không tới. Tôi chờ cô ấy một buổi tối mới phát hiện ra rằng mình không buồn như mình tưởng. Sau đó tôi luôn nghi ngờ, vì sao cô ấy không tới như lời hẹn mà tôi lại không mấy đau lòng? Cho tới lần này cô ấy quay về tôi mới phát hiện ra, tôi còn chẳng có dũng khí để gặp mặt cô ấy. Có thể nguyên nhân gia đình chỉ là một cái cớ, chúng tôi không tỏ tình với nhau là vì tình cảm này vẫn chưa đủ sâu sắc.

Không đúng, Hạ Thụ thích Thụy Huệ mà, tại sao lại cảm thấy tình cảm chưa đủ sâu sắc? Chắc chắn là vì pháp thuật của Mễ Liệt đã phong tỏa tình cảm của Hạ Thụ với Thụy Huệ, thế nên giờ anh mới hoang mang như thế.

Nghĩ vậy, tôi kiên định ngẩng đầu lên, nói lớn với Hạ Thụ như thể đang tuyên thệ:

- Hạ Thụ, anh không muốn gặp cô ấy không phải vì tình cảm không đủ sâu sắc mà vì sự yếu đuối của anh! Chính sự yếu đuối của anh đã khiến anh từ bỏ mọi thứ, thậm chí là tình cảm. Bởi vì anh sợ bị tổn thương nên mới đóng kín trái tim mình. Bây giờ anh nên cố gắng cứu vãn mọi thứ mà anh đã bỏ lỡ, hãy kéo Thụy Huệ về!

- Không, cô không hiểu đâu. Tình cảm của con người phức tạp lắm, không đơn giản như cô nghĩ đâu. Cô không hiểu cảm nhận của tôi lúc này đâu. - Hạ Thụ bất lực nhìn tôi, trong ánh mắt là nỗi đau vô bờ.

- Tôi hiểu chứ, Hạ Thụ, tôi hiểu thật mà. - Tôi không thích nghe anh nói thế, hình như nó kéo dài khoảng cách giữa tôi và anh ra thật xa, thật xa.

- Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng, cô đừng lo nữa. - Hạ Thụ không cảm nhận được sự bất an của tôi, anh xoa đầu tôi an ủi rồi quay người đi vào trong.

- Chờ chút. - Tôi kéo anh lại. - Có thể tôi không hiểu tình cảm của con người, nhưng tôi hiểu, nếu ngày mai anh không đi gặp Thụy Huệ thì nỗi tiếc nuối này mãi mãi sẽ ở lại trong tim anh.

Câu nói này là Thụy Huệ nói, tôi đã không thể khuyên được anh, vậy thì câu nói của Thụy Huệ có thể sẽ khiến anh đổi ý.

Quả nhiên, khi nghe thấy câu nói này, anh hơi run một chút, dường như rất xúc động. Tôi bất giác cảm thấy tự ti, tôi nói bao nhiêu câu mà chẳng nhẽ không bằng một câu của Thụy Huệ sao?

- Chuyện này... Tôi nghĩ xong rồi sẽ nói cho cô biết. - Hạ Thụ im lặng rất lâu, cuối cùng mở miệng nói, nhưng vẫn không cho tôi một đáp án khẳng định.

Tôi chỉ đành buồn bã gật đầu.

Tôi nhìn gương mặt bị gió lạnh nhợt nhạt của anh, trong lòng thấy đau nhói, giống như một cơn gió thổi qua mặt hồ yên tĩnh, gợn lên những cơn sóng lăn tăn.

15. Chương 15: Tình Cảm Sáng Tỏ

Hôm sau, tôi tỉnh dậy và ngồi trong phòng khách từ sáng sớm, nhìn chăm chăm vào cửa phòng Hạ Thụ. Tôi căng thẳng tới mức quên cả thở, chỉ muốn anh có thể lập tức đi ra khỏi cánh cửa đó, nói với tôi đáp án và lựa chọn của anh.

Cho tới khi chiếc đồng hồ treo tường chỉ đúng 9 giờ sáng thì cửa phòng Hạ Thụ mới có chút động tĩnh. Cùng với tiếng cửa mở khe khẽ, gương mặt trầm buồn của Hạ Thụ cũng xuất hiện trước mắt tôi. Hai mắt anh thâm quầng lên.

Nhìn thấy anh như thế, trong lòng tôi thấy có chút bất an. Ánh mắt sụp xuống, chạm ngay phải cái điện thoại trên tay anh. Bàn tay anh nắm chặt điện thoại, một tay ấn vào cái phím màu xanh, màn hình điện thoại vẫn sáng, tôi loáng thoáng nhìn thấy trên đó có một hàng số, nhưng chưa hề gọi đi.

- Hạ Thụ. - Thấy anh chưa bao giờ có vẻ thất thần như thế, tôi gọi khẽ, đi tới bên cạnh anh rồi ngồi xuống, một bàn tay đặt lên tay anh, hy vọng có thể truyền cho anh chút hơi ấm.

Bàn tay anh lạnh buốt, cho dù tôi nắm lấy anh chặt tới đâu thì vẫn không thể khiến nó ấm áp hơn. Bàn tay tôi áp chặt lên mu bàn tay anh, bất giác run rẩy.

Trái tim anh cũng lạnh lẽo như thế sao?

Tôi rùng mình, anh chăm chăm quay đầu lại nhìn tôi, một bàn tay khác đặt lên tay tôi, dường như muốn rút lấy chút hơi ấm cuối cùng. Khóe miệng anh nở một nụ cười mơ hồ, khiến gương mặt tiêu tụy của anh thoáng chốc tràn đầy sinh khí.

- Hựu Diệp, cảm ơn cô. - Câu nói của anh khiến tôi ngẩn ngơ, đang định hỏi thì đã nghe thấy anh nói tiếp, - Cảm ơn cô tới quá đã khuyên tôi, để tôi biết rằng có những chuyện không thể trốn tránh được mãi mà cần phải dũng cảm đối mặt.

Tôi sững sờ nhìn nụ cười nở trên gương mặt anh, không dám tin vào những gì anh nói.

- Hạ Thụ, hay nói cách khác, anh đã quyết định đi gặp Thụy Huệ?

- Ừm. - Hạ Thụ kiên định gật đầu.

Hòn đá đè nặng trong tim tôi cuối cùng cũng được hạ xuống:

- Hạ Thụy! Đáng vẻ anh ban nãy làm tôi sợ quá, anh biết không hả? Tôi còn tưởng anh nghĩ cả đêm mà vẫn không thông, nếu thế thì sự cố gắng của tôi là vô ích rồi!

- Chỉ là cả đêm qua tôi không ngủ được nên hơi mất tinh thần thôi. Cô xem, tôi đang định gọi điện cho cô ấy đây, còn không thể chứng minh là tôi đã nghĩ thông sao? - Hạ Thụy hươ hươ cái điện thoại trước mặt tôi.

Tôi nhìn rõ hai chữ Thụy Huệ trên màn hình điện thoại của anh, mặc dù nói với mình là nên vui, nhưng cái màn hình trước mặt tôi sao bỗng trở nên chói mắt quá.

- Hạ Thụy, anh thực sự quyết định rồi sao? - Tim tôi như thắt lại, có một cảm giác khó nói thành lời, chỉ cảm thấy sự khó chịu đang chuyển động trong tim, luồn lách trên mọi tế bào của cơ thể tôi.

- Tôi thực sự hạ quyết tâm rồi. Lần này tôi sẽ không trốn tránh nữa, có một số câu hỏi tôi đã muốn hỏi cô ấy từ lâu, chắc chắn cô ấy cũng có rất nhiều điều muốn nói với tôi. Giống như cô nói ấy, nếu không nắm chắc cơ hội lần này, có thể tôi sẽ phải nuối tiếc cả đời. - Hạ Thụy trầm tư nhìn chiếc điện thoại.

Tôi cố kìm chế cảm xúc khó chịu trong lòng, ánh mắt khích lệ:

- Hạ Thụy, cố lên, tôi luôn ủng hộ anh!

Tôi đưa tay ra làm một biểu tượng “cố lên”, cố gắng đứng thẳng lưng nhìn anh.

Nhưng cho dù tôi cố gắng cười thì trong lòng vẫn như muốn khóc, chẳng hiểu sao khóe mắt lại nóng lên.

Hạ Thụy, hôm nay sau khi gặp Thụy Huệ, anh sẽ hiểu tình cảm của mình dành cho cô ấy, anh sẽ quay về bên cô ấy, sống một cuộc sống hạnh phúc. Khi đó anh còn nhớ tới con yêu tinh Lờ ước bé nhỏ là tôi không? Nhưng cho dù sau này như thế nào thì bây giờ tôi vẫn phải kiên quyết đẩy anh đi, tôi biết, như thế là tốt nhất cho anh!

Qua đôi mắt đã nhòe, tôi nhìn anh áp chặt cái điện thoại lên tai, cố gắng để mình không chớp mắt, không rơi nước mắt. Tôi mím chặt môi, hơi cúi đầu xuống, nhân lúc anh không để ý, dùng tay áo lau khô những giọt nước trong mắt, rồi lại vội vàng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lông mày anh khê cau lại, bàn tay từ từ buông thõng. Khi tôi nhìn vào màn hình điện thoại, cuộc trò chuyện đã kết thúc, chỉ còn lại mấy hình vẽ màu đen buồn bã đang nhảy múa trên đó.

- Sao thế? - Nhìn sắc mặt anh, tôi bỗng thấy bất an, căng thẳng nhìn vào đáy mắt anh, không muốn bỏ lỡ bất cứ sự thay đổi tâm trạng nào ở anh.

Đôi mắt đen láy của anh thoáng qua một tia nuối tiếc, giọng nói trầm buồn vang lên bên tai tôi:

- Không ai nghe điện thoại, không biết có phải vì không muốn nhận điện thoại của tôi không? - Anh hơi cúi đầu, mấy sợi tóc mái dài che khuất biểu cảm trên gương mặt anh, nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận được sự thất vọng ở nơi anh.

- Không phải đâu, không phải đâu, chắc chắn là vì sân bay ồn quá nên cô ấy không nghe thấy. Hạ Thụy, anh đừng nghĩ thế, chắc chắn không phải là cô ấy cố ý đâu. Nếu đã thông báo cho anh thời gian bay thì chắc chắn là muốn gặp mặt anh mà. - Nhìn anh như vậy, tôi hơi lo, đưa tay ra định an ủi anh, nhưng bàn tay lại cứ lơ lửng mãi trên không.

- Cô ấy thông báo cho tôi biết? Ai bảo với cô thế? Tôi biết tin này từ bạn của mình mà, Thụy Huệ không hề liên lạc với tôi. - Hạ Thụy nói khẽ.

Thụy Huệ không liên lạc với Hạ Thụy? Hôm qua chẳng phải cô ấy nói sẽ gọi điện thoại cho anh sao? Chẳng nhẽ cô ấy vẫn không có dũng khí đối diện với Hạ Thụy? Tôi thất vọng thở dài. Không được, nếu cứ như thế thì chắc chắn Hạ Thụy sẽ lại thu mình vào với cái vỏ bảo vệ, niềm tin mà khó khăn lắm anh mới xây dựng được sẽ sụp đổ mất.

- Cô còn chưa nói cho tôi biết, sao cô lại biết chuyện của Thụy Huệ?

- Chuyện này không quan trọng! Hạ Thụy, chúng ta tới thẳng sân bay tìm cô ấy đi! Tôi biết cô ấy bay chuyến 11 giờ, có thể là vì cô ấy sắp lên máy bay rồi nên tắt máy. Giờ vẫn còn thời gian, chúng ta đi mau thì còn kịp.

Tôi không muốn anh biết chuyện Mỹ Nguyệt, nên cố tình giấu anh. Hạ Thụ hình như không ngờ tôi sẽ đề nghị như thế, trong mắt thoáng một tia do dự.

- Hạ Thụ! Đã tới nước này rồi, anh không thể bỏ cuộc được! - Tôi lo lắng khuyên anh.

Anh dường như bình tĩnh bởi tiếng hét của tôi, cuối cùng hạ quyết tâm:

- Được rồi!

Tâm trạng tôi phút chốc trở nên thật phức tạp, không biết là nên vui hay nên buồn, nhưng tôi vẫn để lộ nụ cười vui vẻ, giục anh mau chóng chuẩn bị. Tôi kéo tay anh chạy ra khỏi chung cư bằng tốc độ nhanh nhất, đón một chiếc taxi rồi đi về phía sân bay.

Xe chạy rất nhanh, tôi nhìn đồng hồ, mới 9:30', chắc chắn là có thể tới kịp. Hạ Thụ bên cạnh dường như rất lo lắng, hai tay nắm chặt, mày cau tít lại, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

- Đừng lo, chúng ta sẽ tới kịp! - Tôi đặt tay lên tay Hạ Thụ, an ủi anh.

Khi anh quay lại nhìn tôi, tôi đang định mỉm cười với anh thì bỗng dừng taxi dừng lại. Tôi ngạc nhiên nhìn về phía trước, cảnh tượng trước mắt khiến tôi sững sờ.

- Xảy ra chuyện gì thế? - Hạ Thụ lo lắng nhìn tôi.

- Tắc đường rồi! Tôi đoán là tắc rất xa, nhìn chẳng thấy đầu đầu cả. - Viên tài xế thở dài.

- Sao lại tắc đường? Con đường tới sân bay lẽ ra phải rất thuận tiện mới đúng chứ. - Tôi nhìn đoàn xe rồng rắn nối đuôi nhau trên đường, lo lắng như kiến bò trên chảo.

- Không biết, tôi lái xe bao nhiêu năm, chưa bao giờ tắc trên đường này, hôm nay là lần đầu tiên. - Viên tài xế bất lực thở dài.

Con đường chưa bao giờ tắc đường sao lại tắc đúng vào hôm nay? Trong lòng tôi có một dự cảm không lành, chẳng nhẽ là Mễ Liệt? Tôi nhớ ra những điều mà hôm qua Mỹ Nguyệt nói với tôi, bắt tôi giúp ngăn cản Thụy Huệ và Hạ Thụ gặp nhau, cho dù tôi từ chối thì cô ta cũng bắt Mễ Liệt giúp, chắc chắn đây là trò quỷ của Mễ Liệt!

- Làm thế nào? Chúng ta thực sự không kịp được sao? - Khóe mắt tôi lặn ra những giọt nước mắt không cam chịu.

- Không, chúng ta vẫn còn cách. - Hạ Thụ đột nhiên nói, - Xuống xe!

Tôi tròn mắt nhìn anh cúi tiền trả tài xế rồi kéo tôi xuống xe. Chúng tôi len lỏi qua dòng xe cộ trên đường, cuối cùng tới bên một bụi cỏ ở ven đường.

- Hạ Thụ, anh định làm gì? - Tôi hét muốn rách cả cổ họng giữa những tiếng còi xe chói tai.

- Hứa Diệp, cô có thể dùng phép thuật biến chúng ta tới sân bay không? - Hạ Thụ trầm giọng hỏi tôi.

- Đương nhiên là có thể. Nhưng theo quy định, tôi không thể tùy tiện dùng phép thuật với con người, trừ phi người đó là chủ nhân của tôi, và tôi thực hiện phép thuật vì đó là nguyện vọng của người đó. - Tôi nói cho anh biết quy định của thế giới yêu tinh.

Còn nhớ lúc trước Hạ Thụ từng nói, anh không cần nguyện vọng của tôi, đó là thứ mà một người cao ngạo như anh thấy coi thường. Giờ đây vì Thụy Huệ, anh sẵn sàng từ bỏ sự cao ngạo của mình sao?

- Được rồi, vậy thì nguyện vọng thứ hai của tôi là cô hãy đưa tôi tới sân bay gặp cô ấy. - Hạ Thụ nhìn vào mắt tôi, kiên quyết nói.

Trái tim tôi một lần nữa vang lên tiếng vỡ như thủy tinh, vì địa vị của Thụy Huệ trong lòng anh mà tôi bất giác thấy đổ vỡ, nhưng nụ cười trên gương mặt vẫn rất hoàn mỹ.

- Được, chủ nhân của tôi, tôi sẽ hoàn thành nguyện vọng của anh. - Nói xong, tôi khẽ chuyển động tay phải, miệng lầm bầm đọc một câu thần chú. Mặc dù lúc này trong lòng tôi đang vô cùng buồn bã.

Đúng lúc này thì Hạ Thụ bỗng dừng ngã xuống trước mặt tôi.

- Hạ Thụ, anh sao thế? - Tôi vội vàng dừng lại, làn khói trắng bắt đầu nổi lên xung quanh lập tức tan biến. Tôi quỳ xuống đất đỡ Hạ Thụ dậy, thấy mặt anh tái nhợt, gương mặt đẹp bắt đầu co rút vì đau đớn.

- Hạ Thụ, anh không sao chứ? Có phải anh lại đau đầu không? - Thấy anh chẳng nói lời nào, đau đớn tới mức như sắp chết đi, nước mắt tôi rơi lã chã, đưa tay ra nắm chặt tay anh.

Đầu anh chậm chậm cử động, dường như đang trả lời câu hỏi của tôi. Một bàn tay khác của tôi đang tìm kiếm trong túi áo anh, cuối cùng cũng thấy cái điện thoại di động, vội vàng vồ lấy nó như vớ được cọc cỏ cứu mạng, gọi số cấp cứu của bệnh viện.

- Xin chào, có phải bệnh viện không? Ở đây có người sắp ngất rồi. - Điện thoại vừa thông, còn chưa nghe thấy tiếng ở bên kia, tôi đã sợ hãi nói nhanh.

- Chào cô, xin cô đừng lo, hãy cho tôi biết cô ở đâu! - bên kia điện thoại vang lên tiếng một cô gái rất hiền lành.

- Cái gì... Đây là đâu? - Nghe câu hỏi của người ta, tôi càng nóng lòng như lửa đốt, vội vã quay đầu nhìn Hạ Thụ, phát hiện ra hình như anh đã ngất đi. Cũng may ông trời chiếu cố cho tôi, bên cạnh có biển tên đường, tôi vội vàng đọc tên đường cho cô gái rồi cúp điện thoại, đứng ở vệ đường, tay cầm điện thoại của Hạ Thụ, lo lắng nhìn xung quanh.

Làm thế nào? Làm thế nào?

Mặc dù không phải lần đầu tiên gặp tình huống này, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy Hạ Thụ đau đầu tới mức ấy, khiến anh phải ngất đi.

- Hạ Thụ, anh tỉnh lại đi, nói chuyện với tôi đi chứ! - Tôi ra sức lay anh dậy, nhưng mắt anh vẫn nhắm nghiền, cả người co quắp lại.

Đúng vào lúc tôi đang khổ sở rơi nước mắt thì xe cấp cứu chạy tới. Tôi vội vàng giúp nhân viên y tế đưa Hạ Thụ lên xe.

- Chờ chút, Hựu Diệp... sân bay... - Hạ Thụ đã mất đi ý thức bỗng dưng nắm chặt tay tôi, miệng lẩm bẩm mấy tiếng.

- Hạ Thụ, anh tỉnh rồi à? Hạ Thụ! - Tôi vui mừng gọi tên anh, nhưng anh vẫn không mở mắt, chỉ không ngừng gọi tên tôi và sân bay.

- Tôi biết rồi, anh muốn tới sân bay gặp Thụy Huệ phải không? Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng của anh. Anh đừng lo. - Tôi nắm chặt tay anh.

Chiếc xe cứu thương từ từ lặn bánh, tôi dõi mắt nhìn theo, cho tới khi nó hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt tôi, vẫn thấy nỗi lo lắng tràn ngập trong lòng. Tôi muốn ở bên Hạ Thụ, cùng anh chiến đấu với sự tấn công của lời nguyền. Nhưng tôi là yêu tinh của anh, tôi phải hoàn thành mọi nguyện vọng của anh.

Tôi đọc khẽ một câu thần chú, trong chớp mắt đã tới sân bay. Đi ra từ một góc khuất, cái gương to lớn soi rõ hình dáng tôi, đó là hình dáng của Hạ Thụ.

Muốn hoàn thành nguyện vọng của Hạ Thụ thì chỉ có một cách, đó là biến mình thành anh, thay anh đi gặp Thụy Huệ. Thay anh giữ Thụy Huệ lại? Tôi nhất định phải hoàn thành nguyện vọng của Hạ Thụ, bởi vì cô chính là tia hy vọng cuối cùng để cứu giúp Hạ Thụ.

Tới cửa đăng ký, tôi nhanh chóng nhìn thấy một cô gái cao ráo với chiếc áo khoác ngoài màu trắng đứng cách đó không xa. Thụy Huệ thật hoàn mỹ, khi gặp lại cô một lần nữa, tôi bất giác lại thấy tự ti. Cô mới là người nên đứng bên cạnh Hạ Thụ, còn tôi bất quá chỉ là một con yêu tinh khác loài, chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc sống của Hạ Thụ mà thôi.

Vì tình yêu hoàn mỹ của Hạ Thụ, tôi cố nén cảm giác đau nhói nơi trái tim, hít thật sâu một hơi, chậm rãi đi về phía cô. Tôi càng gần có thì càng thấy căng thẳng, tim mình bắt đầu đập thình thịch trong lồng ngực.

- Thụy Huệ... - Tôi cố gắng bắt chước giọng nói của Hạ Thụ, gọi tên cô.

Thân hình Thụy Huệ thoáng run rẩy rồi quay phắt đầu lại, trong ánh mắt là vẻ kinh ngạc không dám tin.

- Hạ Thụ... - Thụ Huệ gọi khẽ cái lên ấy, hàng lông mi dài khẽ chuyển động. - Sao cậu lại tới?
- Tớ nghe nói cậu sắp đi. - Tội ngượng ngịu mở miệng, không dám nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng để cô không nghi ngờ, tôi vẫn cố thu hết dũng khí để nhìn cô.
- Thụ Huệ đột nhiên nhìn tôi bật cười, trong nụ cười đó có cảm giác gì như được giải phóng, nhưng dường như là u buồn:
- Tốt quá, Hạ Thụ, trước khi tớ đi có thể gặp được cậu, thật là tốt quá. Tớ vẫn không dám liên lạc với cậu, ngay cả hôm qua muốn nói cho cậu biết tin tớ sắp đi, tớ cũng không dám gọi điện thoại. - Thụ Huệ có vẻ tự trách, giọng nói của cô thoáng run rẩy.
- Thực ra tớ cũng vậy. Nghĩ rất lâu có nên tới gặp cậu không, nhưng cuối cùng tớ vẫn quyết định tới, bởi vì tớ thực sự rất thích...
- Tớ biết, tâm trạng của cậu cũng giống như tớ! - Thụ Huệ đột nhiên ngắt lời tôi. - Những lời này lẽ ra tớ phải nói với cậu từ lâu, nhưng thực ra tớ quá yếu đuối, chỉ biết trốn chạy, tưởng rằng không gặp cậu thì coi như là chưa từng làm tổn thương tới cậu. Thực sự xin lỗi, thực ra hôm đó tớ thất hứa không phải vì gia đình, mà là tớ đột nhiên phát hiện ra, thực ra tớ không yêu cậu. - Thụ Huệ dường như đã dùng toàn bộ sức lực của mình để nói những lời này, nói xong, mặt cô tái nhợt, nhìn tôi đầy xấu hổ.
- Cậu, cậu nói cậu không thích tớ? - Tôi bàng hoàng, sao Thụ Huệ lại không thích tôi được? Không đúng, không thích Hạ Thụ mới đúng? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Nếu như thế thì Hạ Thụ chẳng phải quá đáng thương sao?
- Xin lỗi, Hạ Thụ. Một năm nay cuối cùng tớ cũng nghĩ thông rồi, tớ không thích cậu, còn cậu, nếu tớ đoán không nhầm thì tình cảm dành cho tớ cũng không sâu sắc như thế, thế nên tớ chờ rất lâu vẫn không có lời tỏ tình của cậu, mà sau khi tớ đi, cậu cũng không liên lạc với tớ nữa.
- Tôi đứng như trời trồng, Thụ Huệ nói những câu y như Hạ Thụ nói! Nói như thế thì những gì mà Hạ Thụ kể cho tôi nghe là thật? Tình cảm mà anh dành cho Thụ Huệ không sâu sắc như thế...
- Nhưng mà không đúng, nếu Hạ Thụ không thích Thụ Huệ, vậy thì người xuất hiện trong đầu anh là ai? Có thể họ đều tưởng rằng mình không thích nhau, nhưng thực ra là thích thì sao?
- Đúng rồi, Hạ Thụ, lần này tớ về nghe nói cậu bị tai nạn xe, giờ sao rồi? - Thụ Huệ đột nhiên nhớ ra, bèn quan tâm hỏi.
- Tai nạn xe? - Tôi khựng lại. Lúc trước Hạ Thụ bị tai nạn sao? Vì sao tôi không biết nhỉ?
- Tớ... tớ không sao rồi. Cậu xem, chẳng phải giờ tớ vẫn khỏe sao? - Trước ánh mắt dò hỏi của Thụ Huệ, tôi đành nói dối.
- Như thế chắc là không sao nhỉ! Tôi chưa bao giờ nghe Hạ Thụ nhắc tới chuyện anh bị tai nạn, có lẽ là không nghiêm trọng lắm.
- Thế thì tốt. - Thụ Huệ yên tâm gật đầu.
- Ai da, giờ không phải là lúc nói chuyện tai nạn, tôi nên thuyết phục Thụ Huệ ở lại mới đúng chứ.
- Các hành khách đáp chuyến bay AF421 tới New York chú ý, máy bay sắp cất cánh, xin mời tới cửa số 6 làm thủ tục đăng ký. Flight AF421 to New York is now boarding at Gate Six.
- Lúc này, trong loa vang lên tiếng của phát thanh viên. Thụ Huệ đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, mỉm cười nhìn tôi:
- Hạ Thụ, tớ đi đây, có thể nói hết những điều trong lòng ra với cậu trước khi đi làm tớ vui lắm. cảm ơn vì đã tới tiễn tớ.
- Chờ chút! Thụ Huệ, tớ tới sân bay tìm cậu không phải là để tạm biệt, tớ muốn nói với cậu, cho tới giờ tớ vẫn rất thích cậu, tớ hy vọng cậu có thể ở lại.
- Thấy Thụ Huệ sắp đi, tôi lo tới mức quên cả thân phận của mình, vội vàng chạy ra nắm lấy tay cô.

Thụy Huệ dường như giật mình trước hành động của tôi, sau đó trong mắt lướt nhanh một tia nghi ngờ:

- Hạ Thụy, cậu nói gì? Cậu thích tớ? Cậu có thực là Hạ Thụy không?

Chết rồi, với tính cách của Hạ Thụy thì tuyệt đối không tùy tiện hét lên rồi còn giữ Thụy Huệ lại như thế! Tôi sốt ruột quá nên quên mất, vội vàng bỏ tay cô ra, thay vào đó là gương mặt nghiêm túc nhìn cô:

- Thụy Huệ, tớ chỉ vì quá kích động nên mới mất kiểm chế. Như thế chẳng phải có thể chứng minh được tình cảm dành cho cậu sao? Thụy Huệ, xin hãy ở lại đi, tớ thực sự muốn bắt đầu lại từ đầu với cậu.

Đầu tiên Thụy Huệ tỏ ra kinh ngạc, sau đó bật cười:

- Nếu cậu thực sự thích tớ thì đã liên lạc với tớ. Còn nhớ lần trước tớ gọi điện thoại cho cậu không? Khi tớ biết cậu không có nhà, thực ra tớ đã thử phào nhẹ nhõm. Tớ muốn biết cậu có chủ động liên lạc với tớ không, nhưng mà cậu không làm thế. Khi đó tớ nghĩ, chắc là cậu cũng như tớ, vẫn còn hoài nghi tình cảm của mình, thế nên mới không liên lạc với tớ. Hạ Thụy, hôm nay cậu làm thế chỉ là phút kích động nhất thời thôi. Tớ đã đi ra khỏi tình cảm này rồi, tớ hy vọng cậu cũng thế.

- Không phải như thế, Thụy Huệ, cậu nghe tớ nói...

Cái ôm của Thụy Huệ đã ngắt ngang lời tôi, cái ôm rất nhẹ, tôi không cảm nhận được tình yêu cô dành cho Hạ Thụy.

- Hạ Thụy, có thể cậu vẫn chưa thoát ra được khỏi chuyện trước kia, nhưng tớ đã ra đi rồi. Khiến cậu bị tổn thương, tớ cũng rất buồn, tớ thực sự hy vọng cậu đừng sống trong thế giới của riêng mình nữa, hãy dùng trái tim để cảm nhận mọi thứ đi. Chúc cậu hạnh phúc. - Nói xong mấy câu đó bên tai tôi, Thụy Huệ nở nụ cười chân thành.

Thụy Huệ...

- Tớ phải đi đây, Hạ Thụy. Cậu tới tiễn tớ, tớ vui lắm. - Câu nói cuối cùng của Thụy Huệ đã đặt dấu chấm hết cho bức tranh tình cảm của hai người. Cuối cùng, tôi không thể giữ cô lại.

Tôi không biết còn có thể nói gì, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn cô đi vào cổng đăng ký. Những người bên cạnh đi lướt qua tôi, âm thanh huyền ảo dường như không thể thu hút được sự chú ý của tôi.

Kết thúc như thế có phải là thứ mà Hạ Thụy muốn nhìn thấy không? Tôi không thể nào không chế được tình cảm của Thụy Huệ, cô đã không còn thích Hạ Thụy nữa rồi, thế nên mới có thể thản nhiên bỏ đi như thế. Nhưng Hạ Thụy thì sao? Thụy Huệ đi rồi, tôi tới nơi nào để giúp anh tìm được “tình yêu chân chính” đây? Lời nguyện của anh làm thế nào mới giải trừ được đây?

Đúng rồi, Hạ Thụy giờ vẫn còn ở trong bệnh viện, không biết tình hình thế nào rồi. Tôi lại nhìn theo Thụy Huệ đã sắp khuất khỏi tầm mắt tôi, đành bất lực nắm tay rồi quay người đi ra khỏi sân bay.

Hạ Thụy, xin lỗi, tôi không hoàn thành được tâm nguyện của anh, tôi lại thất bại rồi...

Mang theo tâm trạng bất an, tôi tới bệnh viện nơi Hạ Thụy nằm. Vội vã hỏi y tá phòng bệnh của Hạ Thụy, tôi đẩy cửa bước vào.

Trước mắt tôi, mọi thứ đều có màu trắng toát.

Trên chiếc giường trắng là Hạ Thụy với gương mặt tái nhợt, đôi môi anh không một chút huyết sắc, mí mắt chặt vào với nhau. Tôi nhẹ nhàng đi tới bên cạnh anh rồi ngồi xuống, chậm chậm đưa bàn tay run rẩy của mình ra, sờ khẽ lên hàng lông mày rậm của anh như muốn giúp anh trút bỏ mọi nỗi buồn.

- Hạ Thụy, cô ấy đi rồi... - Các ngón tay tôi chậm chậm trượt xuống gò má lạnh băng, cả người tôi bị bao vây trong tâm trạng tự trách, - Tại tôi không tốt, tôi không thể khuyên cô ấy ở lại. Tôi thực sự quá vô dụng, chẳng làm tốt việc gì cả. Thấy anh bị lời nguyện không chế mà không thể cứu anh, giờ ngay cả một nguyện vọng đơn giản như vậy cũng không thể giúp anh hoàn thành, tôi hoàn toàn không có khả năng làm yêu tinh Lời ước của anh.

Nói mãi, tôi nghẹn ngào không thành tiếng, ánh mắt nhòe đi vì nước.

- Ngốc quá, có gì mà phải khóc, tôi đã chết đâu. - Bỗng dừng giọng nói trầm trầm của Hạ Thụ cất lên trong căn phòng vắng.

Tôi lập tức lau nước mắt rồi nhìn anh, thấy anh đã mở mắt tự bao giờ, trên gương mặt tái xanh là một nụ cười dịu dàng.

Tôi vui mừng nhào tới:

- Hạ Thụ, anh thấy thế nào? Để tôi đi gọi bác sĩ tới kiểm tra cho anh.

- Không cần đâu, tôi không sao. Cô vừa khóc gì đấy? Khó nhọc lắm tôi mới ngủ được mà bị tiếng khóc của cô đánh thức, cô thực sự rất là phiền phức đấy. - Mặc dù Hạ Thụ đang oán trách tôi nhưng lại có vẻ rất vui.

- Tôi đâu biết là anh đang ngủ, tôi chỉ cảm thấy mình thật vô dụng, không thể giúp anh giữ Thụy Huệ lại nên mới khóc. Ai dè, tôi không nên nói những câu kích thích anh vào lúc này, anh cứ coi như chưa nghe thấy nhé, khi nào anh khỏe rồi tôi sẽ kể cho anh. - Tôi vội vàng bịt tai anh lại, lo lắng nói.

Lúc này mà nói với anh là Thụy Huệ đã đi thì chắc chắn anh sẽ ngất đi vì xúc động mạnh mẽ.

- Quá muộn rồi, tôi đã nghe thấy rồi. - Hạ Thụ gạt tay tôi ra, nhìn vào mắt tôi và hỏi. - Thụy Huệ nói gì với cô? Tôi muốn biết ngay bây giờ.

Tôi lắc đầu nguây nguây:

- Giờ anh phải nghỉ ngơi thật khỏe, khi nào anh tỉnh dậy tôi sẽ nói.

- Không được. Nếu cô không nói cho tôi thì chắc chắn là tôi không ngủ nổi đâu. Cô nói đi, tôi không yếu đuối như thế đâu. - Hạ Thụ dùng tay giữ chặt cái đầu bị tôi lắc mạnh quá tới chóng cả mặt.

Tôi khó xử cúi đầu xuống, cuối cùng vẫn không chịu nổi sự kiên trì của anh, lí nhí nói:

- Thụy Huệ nói không thích anh, hơn nữa tình cảm của anh dành cho cô ấy cũng không sâu sắc như thế, bởi vậy nên hai người mới bỏ lỡ nhau, mới không tỏ tình với nhau. Tôi nói với cô ấy là anh thích cô ấy, xin cô ấy đừng đi. Nhưng cô ấy nói đó chỉ là một phút nhất thời thôi, còn nghi ngờ thân phận của tôi. Hạ Thụ, có phải là tôi rất thất bại không?

- Đúng là rất thất bại. - Hạ Thụ cau mày nói nhỏ.

Hu hu, tôi biết là anh sẽ nghĩ thế mà, nhưng anh nói ra như thế vẫn khiến tôi thấy thật buồn.

- Tôi nói với cô từ trước rồi, tình cảm tôi dành cho cô ấy không sâu sắc như thế, vì sao cô cứ kiên quyết đòi giữ cô ấy lại? Ngay cả Thụy Huệ còn biết tôi đang nghĩ gì, vậy mà cô lại không tin lời tôi nói, như thế không phải là thất bại sao? - Hạ Thụ xoa đầu tôi an ủi, giọng nói có vẻ bất lực.

Hả? Hạ Thụ thực sự không thích Thụy Huệ sao?

Tôi nhìn anh bằng con mắt nghi ngờ, nhưng trong đáy mắt đen sâu thẳm của anh chỉ có sự chân thành và phẳng lặng, hoàn toàn không có chút gì là buồn bã. Nói như thế là anh thực sự không lừa tôi.

- Nhưng nếu đã không thích Thụy Huệ thì vì sao còn bắt tôi tới sân bay gặp cô ấy. - Tôi thấy hơi khó hiểu.

- Chẳng phải là cô nói rồi sao? Tôi nên gặp cô ấy, nói rõ ràng mọi chuyện, để không để lại nỗi nuối tiếc cả đời. Tôi muốn nói cho cô ấy nghe suy nghĩ của tôi, để đặt một dấu chấm hết cho tình cảm của chúng tôi. - Hạ Thụ ngược lên trần nhà. - Cô quậy như thế chắc chắn là khiến Thụy Huệ khó xử lắm!

Tôi đỏ bừng mặt, cảnh tượng câu xin Thụy Huệ ở sân bay lúc trước lại xuất hiện trong đầu tôi. Hình như tôi đã làm hỏng mọi việc, hơn nữa còn hoàn toàn hiểu lầm ý của Hạ Thụ, thực sự là thất bại trong mọi thất bại...

- Hạ Thụ, xin lỗi, tôi làm thế chắc chắn là Thụy Huệ sẽ cảm thấy cô ấy đang làm tổn thương anh, sau này càng không liên lạc với anh nữa.

- Bỏ đi, tôi sẽ giải thích với cô ấy. Huống hồ cô cũng không đến nỗi thất bại lắm, ít nhất thì cô cũng giải tỏa được khúc mắc trong lòng cô ấy, tôi cũng hiểu được suy nghĩ của cô ấy, giờ tôi với cô ấy đều có thể thoát khỏi những ám ảnh trong lòng. - Hạ Thụ có vẻ thoải mái như vừa trút được một gánh nặng.

- Thật không? Hạ Thụ, tôi không hoàn toàn làm hỏng việc à, tôi vẫn có ích cho anh à? - Tôi vui mừng nắm chặt tay anh, nhiệt tình hỏi.

- Ừm. Nguyên vọng thứ hai của tôi cô đã hoàn thành rồi, tôi còn phải cảm ơn cô. - Hạ Thụ không hề đùa, giọng nói của anh rất chân thành.

- Tốt quá!

Nghe anh trả lời như vậy, trái tim nặng nề này giờ của tôi như được nạp thêm năng lượng, yêu tinh cả rồi Hựu Diệp lại sống lại rồi! Hơn nữa, nghe anh nói không thích Thụy Huệ, trong lòng tôi còn thấy vui thầm nữa cơ! Tôi cúi đầu nhìn anh, bỗng dưng nhận thức ra tay mình vẫn đang nắm chặt tay anh, mặt đỏ bừng, vội vàng bỏ tay ra.

Bàn tay anh mềm xuống, rơi phịch xuống giường, phát ra cả âm thanh. Anh khẽ hừ một tiếng.

- Ôi, anh không sao chứ? - Thấy mình lại khiến anh bị thương, tôi nhìn anh cúi đầu. - Xin lỗi.

Trán anh nổi gân xanh, nhưng vẫn nén đau, lắc đầu.

Tôi lập tức cười với anh. Đúng lúc này, tôi nhớ ra khi Thụy Huệ nói chuyện với tôi về việc Hạ Thụ từng bị tai nạn xe, bèn hỏi:

- Hạ Thụ, ngày trước có phải anh bị tai nạn xe không?

Tôi vừa nói xong đã thấy ánh mắt anh nhìn tôi vô cùng phức tạp. Ánh mắt đen láy nhìn chòng chọc vào tôi, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Ừm.

- Thì ra Thụy Huệ nói thật à. Có bị nghiêm trọng lắm không? Thụy Huệ hỏi thăm tình hình của anh, nhưng tôi chưa bao giờ nghe anh nhắc tới chuyện tai nạn cả.

- Không có gì. Vụ đó sau khi Thụy Huệ đi không lâu, giờ đã hồi phục lại rồi, chỉ vì bị thương ở đầu, làm tổn thương tới thần kinh nên tôi bị mất vị giác thôi. - Hạ Thụ nói rất đơn giản, cứ như thể vụ tai nạn xe đó không xảy ra với anh vậy.

Mất vị giác? Thế còn bảo là không nghiêm trọng sao?

Câu nói của anh khiến tôi sững sốt, phút chốc nhớ lại những món ăn anh làm cho tôi, khiến tôi vừa ăn mà vừa muốn nôn. Tôi còn nhớ lần đầu tiên tới nhà anh, lúc ăn cơm tôi đã hỏi anh có phải cố ý nấu những món ăn khó nuốt như thế để báo thù tôi không. Không ngờ là vì anh mất vị giác.

Một nỗi xấu hổ dâng lên trong tim tôi.

- Hạ Thụ, xin lỗi, lúc trước tôi chẳng biết gì cả. - Tôi nhớ lại những đĩa thức ăn rất đẹp mắt, nếu không tận tâm chuẩn bị thì sao nó có thể đẹp như thế? Vậy mà tôi chỉ vì mùi vị của nó mà quên đi sự nỗ lực và tâm ý của anh.

Lúc trước tôi thường không chịu ăn cơm, còn lén đổ thức ăn anh làm đi, chắc chắn là đã làm tổn thương anh sâu sắc lắm! Tôi luôn nói sẽ bảo vệ anh, không cho bất cứ người nào làm tổn thương tới anh, nhưng người đầu tiên tổn thương anh lại chính là tôi! Những giọt nước mắt ân hận lại một lần nữa dâng lên, tôi thậm chí còn không biết nên đối diện với anh như thế nào.

- Giờ thì cô biết rồi chứ, để xem sau này cô còn dám lãng phí thức ăn của tôi nữa không? - Hạ Thụ gần giọng nhìn tôi, nhưng bàn tay lại dịu dàng lau khô những giọt nước mắt trên mặt tôi.

- Không đâu, không đâu. Tôi xin thề, sau này tôi sẽ ăn sạch sẽ thức ăn do anh làm! - Tôi giơ tay phải lên trình trọng thề, phút chốc cảm thấy được ăn thức ăn do Hạ Thụ làm là việc hạnh phúc nhất trên thế giới.

Trên mặt Hạ Thụ nở một nụ cười rạng rỡ, khiến gương mặt nhợt nhạt của anh thêm chút sinh khí.

Tôi cố gắng bắt mình phải cười tươi hơn cả anh, nhưng khóe mắt vẫn cay cay, cảm động tôi rơi nước mắt. Hạ Thụ nói cho tôi biết chuyện anh bị mất vị giác có phải là vì anh không còn phòng bị tôi nữa, sẵn sàng mở lòng với tôi rồi không? Nghĩ tới đây, tâm trạng tôi càng thêm vui vẻ.

Mất vị giác chắc chắn là một việc rất đau khổ, tôi là yêu tinh Lời ước của Hạ Thụ, có trách nhiệm phải bảo vệ sức khỏe cho anh.

- Hạ Thụ. - Tôi nghĩ ra một biện pháp, mặc dù trong lòng tôi không muốn nói biện pháp này ra, nhưng vì hạnh phúc của Hạ Thụ, tôi vẫn kiên quyết nói.

- Tôi có thể giúp anh chữa bệnh, để anh trở thành một người khỏe mạnh. Anh coi việc chữa khỏi bệnh là nguyện vọng thứ ba của anh được không?

- Nguyện vọng thứ ba... - Ánh mắt anh nhìn tôi thoáng thay đổi. Tôi tưởng rằng anh chỉ do dự một lát rồi sẽ đồng ý, dù sao thì cũng chẳng có ai không muốn một cơ thể khỏe mạnh. Nhưng không ngờ anh chỉ dừng lại giây lát, sau đó quả quyết nói, - Không cần.

- Vì sao?

Nghe anh từ chối, trong giọng nói của tôi không giấu vẻ kinh ngạc.

- Sức khỏe của tôi... rất tốt, không cần. - Hạ Thụ chẳng nghĩ ngợi gì đã từ chối luôn.

Vì sao? Anh không muốn nợ tôi ân tình sao? Trong lòng tôi bỗng dưng thấy rất buồn, giữa chúng tôi thì ra xa lạ như thế sao?

- Hoàn thành nguyện vọng thứ ba là cô có thể rời đi đúng không? - Hạ Thụ dường như biết là tôi đang nghĩ gì, bỗng dưng buồn rầu hỏi.

Cái gì? Anh không muốn chia tay tôi nên mới từ chối? Tim tôi bỗng đập nhanh hơn. Chẳng nhẽ anh cũng giống như tôi, không muốn chia tay nhau sao?

- Hạ Thụ, anh không muốn chia tay tôi đúng không? - Tôi run giọng hỏi.

- Ừm, đúng thế, mất đi một con thú cưng có thể bắt nạt được thì thật đáng tiếc. - Hạ Thụ bối rối đưa tay lên xoa mũi, nói rất khẽ.

Thú cưng? Lần đầu tiên tôi nghe anh nói từ này mà không nổi giận, ngược lại còn thấy như có hàng ngàn đóa hoa nở trong lòng mình. Hạ Thụ cũng không muốn chia tay tôi!

Muốn được ở bên nhau mãi mãi, không muốn chịu đựng giây phút chia li, đây chính là tình cảm mà tôi dành cho Hạ Thụ. Tôi muốn ngăn chặn cái suy nghĩ ấy trong đầu mình, nhưng cho dù tôi ngăn cản thế nào thì suy nghĩ ấy vẫn đi sâu vào từng tế bào trong tôi.

Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng càng thêm rực rỡ, chiếu vào phòng qua cánh cửa kính, hắt lên gương mặt của Hạ Thụ. Tôi nhìn gương mặt nghiêng nghiêng đẹp như một bức tượng của anh chìm trong ánh mặt trời ấm áp khiến người ta say mê.

Hình như tôi... thực sự thích anh rồi.

Thích tới mức không thể cứu vãn được nữa.

16. Chương 16: Tôi Nhất Định Sẽ Bảo Vệ Anh

Cuối cùng cũng đã có kết quả kiểm tra của bệnh viện, điều khiến tôi kinh ngạc là nguyên nhân dẫn tới những cơn đau đầu của Hạ Thụ không phải là tác dụng của lời nguyện mà là vì di chứng của vụ tai nạn xe. Bởi vì khối máu tụ trong đầu anh chèn lên dây thần kinh khiến anh bị đau đầu như thế.

Di chứng sau vụ tai nạn và bị lời nguyên khổng chế, cái nào đáng lo hơn nhỉ? Tôi không biết, bởi vậy khi biết sự thực này, tâm trạng của tôi vô cùng phức tạp. Cho dù thế nào thì tôi cũng phải vội vàng chạy tới bệnh viện để thăm Hạ Thụ.

Mấy hôm nay vì người nhà anh đã mời cho anh một bác sĩ chuyên phụ trách chăm sóc nên tôi phải tránh mặt đi. Nhưng thì thoảng tôi vẫn có thể tới thăm anh với tư cách bạn của Hạ Thụ, chắc là cũng không nguy hiểm gì!

Khi tôi tới phòng bệnh đụng ngay phải Mỹ Nguyệt cũng đang đi tới.

Thấy tôi, trong mắt cô ta thoáng nét kinh ngạc, nhưng lập tức đổi ngay sang vẻ mặt châm biếm:

- Là cô à? Tới thăm Hạ Thụ sao? Nhưng giờ tốt nhất là cô nên tránh đi, bố mẹ Hạ Thụ rất phản cảm với người sống chung với anh ấy là cô đấy.

Sống chung? Mỹ Nguyệt đã nói với bố mẹ Hạ Thụ về tôi như thế sao? Cô ta sao có thể nói như vậy được? Để bố mẹ Hạ Thụ ghét tôi sao?

Tôi giận dữ định cãi lý với cô ta, nhưng bỗng dừng trong phòng bệnh vang lên tiếng của Hạ Thụ:

- Mỹ Nguyệt, ai đến đấy?

Tôi lập tức vượt qua sự ngăn cản của Mỹ Nguyệt, đi vào phòng bệnh.

Mỹ Nguyệt lập tức đuổi theo tôi, đi vào phòng bệnh trước tôi, cầm cái gối kê ra sau lưng Hạ Thụ, quan tâm nhìn anh:

- Hạ Thụ, có một vị khách không mời mà tới, anh mặc kệ cô ta. - Giọng nói không hề nhẽo của Mỹ Nguyệt khiến tôi nổi gai ốc.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, trong phòng bệnh còn có một người phụ nữ trung niên ngồi trên salon, khí chất cao quý của bà giống y như những mệnh phụ phu nhân trong tivi. Người này chắc là mẹ của Hạ Thụ!

- Mỹ Nguyệt, cô ta là ai? - Mẹ Hạ Thụ lạnh lùng nhìn tôi một cái, quay sang hỏi Mỹ Nguyệt.

- Hừ, cô ta chính là người cứ bám lấy Hạ Thụ, sống ở nhà Hạ Thụ, lại còn hại Hạ Thụ bị bệnh cũ tái phát. - Ánh mắt của Mỹ Nguyệt vừa độc ác vừa thâm hiểm, gương mặt thích thú như chuẩn bị xem kịch hay. - Cô lại còn có mặt mũi mà đứng đây à, chẳng nhẽ muốn hại anh ấy một lần nữa sao?

- Tôi... - Nghe cô ta nói những câu xảo trá, tôi bỗng thấy đầu óc mình rối bời, không biết nên trả lời thế nào. Thấy Mỹ Nguyệt càng lúc càng gần tôi, khí thế áp đảo của cô ta khiến tôi bất giác lùi về sau.

Tôi không nhịn được nhìn sang mẹ Hạ Thụ, gương mặt bà thể hiện sự căm ghét và thù hận, hận tới mức muốn tôi lập tức chết ngay.

- Thì ra cô chính là đứa con gái mặt dày mà Mỹ Nguyệt nói, bám riết ở nhà con trai tôi không chịu đi. Cô xem cô đã hại con trai tôi thành ra thế này rồi! - Mẹ Hạ Thụ đứng bật dậy, đi tới bên cạnh Mỹ Nguyệt, hai người đều nhìn tôi bằng ánh mắt căm hận.

- Cháu không có, không, cháu không hại Hạ Thụ. - Tôi hoang mang đáp.

Hạ Thụ đâu? Sao anh ấy không nói giúp tôi lời nào? Từ sau khi bước vào, anh chưa nói với tôi một lời nào.

Ánh mắt tôi nhìn anh cầu cứu, nhưng Hạ Thụ ngồi trên giường, lạnh lùng quan sát cảnh tượng trước mặt, dường như rất bức mình, đôi mày cau tít lại.

- Mẹ, mọi người đừng ồn nữa, con chẳng có quan hệ gì với cô gái này cả, mọi người có hỏi cô ấy cũng chẳng có tác dụng gì đâu. - Hạ Thụ cau mày nhìn tôi đầy chán ghét, đôi môi vẫn tái nhợt khiến tôi đau lòng, nhưng những lời nói của anh lại lạnh lùng khiến tim tôi đau nhói.

Chẳng có quan hệ gì, anh nói rằng chúng tôi chẳng có quan hệ gì.

- Hạ Thụ, anh đang nói gì thế? Sao bỗng dưng anh lại trở nên lạnh lùng như thế? Chẳng phải mấy ngày trước anh vẫn còn cười nói với tôi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Tôi đau đớn hỏi anh, không dám tin là bỗng dưng anh lại nói chuyện với tôi bằng thái độ gay gắt như thế.

- Tôi cười nói với cô lúc nào? Tôi có lòng tốt giữ cô ở lại nhà tôi ở không có nghĩa là cho cô cơ hội tiếp cận tôi, đồ con gái ngu ngốc, cô còn không nhìn rõ sự thực sao?

Câu nói của Hạ Thụ như một gáo nước lạnh dội thẳng vào người tôi, khiến tôi mất hoàn toàn tri giác. Tôi sững sờ nhìn anh, trong mắt chỉ còn lại hình bóng của Hạ Thụ. Rõ ràng là rất gần, nhưng cảm giác thật xa xôi, giống như cách nhau hàng trăm vạn dặm, thứ tôi nhìn thấy chỉ là hư ảnh của tôi mà thôi.

- Cô yêu tinh đi đi. Tôi chỉ muốn Mỹ Nguyệt chăm sóc tôi thôi, chứ không phải là một người ngoài không có chút quan hệ nào với tôi như cô cả. - Hạ Thụ không hề do dự, đưa tôi vào danh sách “người ngoài”. Khi anh nhìn tôi, trong ánh mắt toàn là sự lạnh giá. Nhưng quay đầu lại nhìn Mỹ Nguyệt lại tràn đầy sự dịu dàng.

Nước mắt không biết đã dâng lên trong mắt từ lúc nào, nhưng mãi vẫn chẳng thể rơi ra. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nhỉ? Chẳng nhẽ Hạ Thụ lại bị lời nguyên khống chế rồi sao? Chúng tôi vừa mới làm lành với nhau mà.

- Hạ Thụ, cô gái này rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với cơn. Chẳng phải Mỹ Nguyệt nói là cô ta đã khiến con phát bệnh sao? - Mẹ Hạ Thụ nghe đoạn đối thoại của chúng tôi, bực dọc lên tiếng hỏi Hạ Thụ.

- Con với cô ta chẳng có quan hệ gì cả. Con chỉ hứa với bạn cho cô ta ở tạm nhà con thôi. Nếu mẹ với Mỹ Nguyệt không thích thì con có thể đuổi cô ta đi. - Hạ Thụ thản nhiên so vai.

Tôi đã không còn sức lực để biện giải nữa rồi, trái tim tôi đã thủng lỗ chỗ, đã tê dại trước những câu nói có sức tổn thương ghê gớm ấy rồi, tôi cảm thấy cho dù có bị cứa thêm hàng nghìn vết dao nữa thì cũng không cảm thấy đau nữa.

- Như thế hình như là không hay lắm. - Giọng Mỹ Nguyệt vang lên, không giấu được vẻ đắc ý.

- Tôi biết rồi, giờ tôi sẽ rời khỏi nhà anh, sau này cũng không làm phiền anh nữa. - Tôi đau xót nhìn anh một lần cuối, mang theo trái tim vỡ vụn, quay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Tôi ngốc thật, mấy hôm nay Hạ Thụ đối với tôi quá tốt, tôi đã quên mất trên người anh còn có lời nguyên của Mê Liệt. Khi anh nhìn thấy Mỹ Nguyệt, sức mạnh của lời nguyên sẽ phát huy tới mức cao nhất. Trong mắt lúc này chỉ nhìn thấy mỗi Mỹ Nguyệt thôi, sao có thể có hình bóng tôi trong đó được? Nhưng trước tình huống này, tôi lại chẳng làm được gì, thậm chí là không thể để Hạ Thụ nhớ tới tôi.

Rốt cuộc thì tôi có thể làm gì? Tôi còn mộng tưởng là sẽ giúp Hạ Thụ thoát khỏi lời nguyên, nhưng xem ra bây giờ ngay cả người nhà của anh tôi còn không qua được thì tôi có năng lực gì để cứu anh đây!

Tôi cảm thấy đầu óc mình quay như chong chóng, trước mắt lúc trắng lúc đen, luôn có một thứ gì đó mơ hồ che lấp tầm mắt. Bao nhiêu người đi lướt qua tôi, thi thoảng lại quay đầu nhìn tôi với ánh mắt tò mò.

Bàn tay tôi chậm chậm chống vào tường, bắt mình phải đứng vững rồi lê từng bước về phía thang máy. Không biết bao lâu sau, cuối cùng tôi cũng đã tới được bên cái thang máy vào lúc mình sắp hoàn toàn sụp đổ.

Cửa thang máy cũng chậm chậm mở ra trước mặt tôi. Người đầu tiên xuất hiện trước mắt tôi là một người vô cùng quen thuộc, Dương Sinh.

Anh cũng nhìn ngay thấy tôi, vội vàng đi ra khỏi thang máy, đưa tay đỡ lấy hai vai tôi, lo lắng hỏi:

- Tiểu Hựu, cậu làm sao thế?

- Dương Sinh, giúp tớ với, giúp tớ với! - Đường như tôi đã nhìn thấy cứu tinh, bất chấp tất cả nhào vào lòng anh, bật khóc nức nở.

- Tiểu Hựu, xảy ra chuyện gì thế? Cậu đừng khóc, kể cho tớ nghe nào. - Dương Sinh vẫn rất dịu dàng, giống như lần trước khi bị Hạ Thụ đuổi ra ngoài, tôi đã nhào vào lòng anh, anh luôn khoan dung và chấp nhận tôi, an ủi tôi.

Tại sao lần nào khi tôi đau khổ, người ở bên cạnh tôi cũng là Dương Sinh? Trong sự bảo vệ dịu dàng của anh, tôi càng khóc lớn hơn.

- Tiểu Hựu, thang máy xuống tới tầng một rồi, chúng ta ra ngoài trước đã. - Dương Sinh ngượng ngùng ra hiệu, lúc này tôi mới phát hiện ra mình đang đứng giữa thang máy, những người xung quanh đều trợn mắt nhìn tôi.

Gương mặt tôi nóng bừng, lập tức cúi đầu theo Dương Sinh ra khỏi thang máy, tới vườn hoa sau của bệnh viện, tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống. Lúc này, Dương Sinh mới quay đầu lại nhìn tôi, tôi cũng mới thực sự nhìn rõ sự quan tâm trong mắt anh.

Không phải sự quan tâm dành cho Hạ Thụ, mà là dành cho tôi.

Một lần nữa những giọt nước mắt lại như cơn sóng tràn bờ, tuôn ào ạt khỏi mắt tôi. Bàn tay Dương Sinh nhẹ nhàng vỗ vai tôi, muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng tôi. Nhưng hành động này của anh chỉ càng khiến tôi thấy buồn thêm.

- Xảy ra chuyện gì thế? Tiểu Hựu, cậu đừng sốt ruột, từ từ nói.

- Vừa nãy tớ tới thăm Hạ Thụ, phát hiện ra anh ấy lại bị lời nguyền khống chế rồi, hơn nữa hình như anh ấy đã hoàn toàn quên mất tớ, thái độ với tớ rất tệ. Dương Sinh, có phải tớ không có cách nào để giúp được anh ấy không?

Từ sau khi Thụy Huệ đi, tia hy vọng cuối cùng giúp Hạ Thụ chiến thắng khỏi lời nguyền đã mất, tôi như con thuyền nhỏ mất phương hướng, chỉ đành phó mặc cho những cơn sóng dữ của biển khơi.

- Tiểu Hựu, cậu đừng lo. Chẳng phải gần đây tình hình của Hạ Thụ rất tốt sao? Nói không chừng chỉ vì bị khống chế nhất thời, mấy ngày nữa sẽ khỏe thôi. - Dương Sinh khẽ khàng an ủi tôi.

- Nhưng chỉ cần lời nguyền không được giải trừ thì nó như một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, sẽ quấy nhiễu cuộc sống của Hạ Thụ. Tớ là yêu tinh Lời ước của anh ấy, phải bảo vệ anh ấy, để anh được hạnh phúc mới đúng. Nhưng giờ đây tớ chẳng làm được việc gì cả, không giúp được gì cho anh ấy cả.

- Tớ không biết lời nguyền đó lợi hại như thế nào, nhưng tớ tin vào cậu, cũng tin tưởng Hạ Thụ, chắc chắn hai người có thể chiến thắng được lời nguyền đó. Tiểu Hựu, cậu là vị nữ thần may mắn mang lại hy vọng cho tớ, bởi thế tớ hy vọng cậu cũng có thể làm được, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng đừng từ bỏ hy vọng. - Dương Sinh ôm tôi vào lòng, nước mắt của tôi không biết từ lúc nào đã thấm ướt chiếc áo sơ mi của anh. - Cậu cũng phải tin Hạ Thụ, chứ không phải len lén ngồi khóc ở đây.

- Tớ biết... - Tất cả những điều này tôi đều biết, chỉ là... chỉ là sao nhỉ, tôi không tin Hạ Thụ sao? Tôi muốn nói ra những gì mình nghĩ rồi lại do dự, nhưng cuối cùng vẫn ấp úng nói ra, giọng nói lí nhí và không chắc chắn. - Chỉ là với khả năng của Hạ Thụ thì không thể nào đấu tranh được với Mễ Liệt, tớ sợ Hạ Thụ sẽ bị tổn thương...

- Tiểu Hựu, cậu càng phải tin vào cậu ấy, giống như cậu tin tưởng chính bản thân mình vậy. Có lúc chỉ cần cậu chịu tin thì sẽ có kỳ tích xuất hiện. - Dương Sinh bỗng dừng thành khẩn nhìn sâu vào mắt tôi và nói.

Có lúc chỉ cần bạn chịu tin thì sẽ có kỳ tích xuất hiện...

Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy lời nói của Dương Sinh còn có thâm ý khác, khiến tôi bất giác cau mày.

- Tớ tin anh ấy. Nhưng cậu không biết lời nguyền của Mễ Liệt lợi hại thế nào đâu, lần nào Hạ Thụ bị lời nguyền khống chế, thái độ của anh ấy đối với tớ cũng rất lạnh lùng, cứ như một người xa lạ không chút quan hệ nào ấy. Ánh mắt lạnh lẽo của anh ấy như một lưỡi dao sắc nhọn cứa thẳng vào tim tớ, khiến tớ đau đến mức không thể thở nổi. Dương Sinh, cảm giác đau đớn đó thực sự khiến tớ rất sợ hãi.

Bàn tay tôi bất giác túm chặt chéo áo Dương Sinh.

- Tiểu Hựu... Có phải cậu thích Hạ Thụ không? - Dương Sinh nghe tôi nói vậy, gương mặt dần lộ vẻ đau đớn, anh do dự một lát rồi hỏi.

Cả người tôi vội vàng đẩy anh ra như một phản xạ... Sao... sao đột nhiên anh lại hỏi tôi như thế, thần nhiên phơi bày tâm trạng thâm kín nhất của tôi mà không hề che giấu?

Tôi chỉ có thể tránh ánh mắt như đang rực lửa của anh.

- Tổ không thể nào che giấu được nữa! Cậu có biết tổ rất thích cậu không? Từ lần đầu tiên gặp cậu, tổ đã cảm thấy cậu giống như thiên thần, vẻ đáng yêu của cậu in lại trong tim tổ. Nếu cậu không thích Hạ Thụ thì xin cậu hãy bảo vệ tổ. Tổ không muốn nhìn thấy cậu vì cậu ấy mà bị tổn thương thêm nữa. - Anh tiến lại gần tôi, đưa tay ra nắm lấy hai tay tôi, rồi đặt tay tôi lên ngực anh, để tôi cảm nhận được nhịp tim của anh.

Từng tiếng, từng tiếng một, một cảm giác thật xa lạ nhưng cũng rất gần gũi.

Đã từng có một lúc nào đó, bàn tay Hạ Thụ cũng ở rất gần tim tôi. Anh có nghe thấy nhịp tim tôi vì anh mà nhanh lên không?

Tôi lộ rõ vẻ hoảng hốt, nhìn Dương Sinh mà mấy lần xuất hiện ảo giác, cứ ngỡ người trước mặt mình là Hạ Thụ.

- Tiểu Hựu, tổ sẽ không để cậu bị tổn thương, không để cậu phải khóc đâu!

Khi giọng nói của Dương Sinh một lần nữa vang lên bên tai tôi, tôi mới giật mình thức tỉnh. Tôi nhìn anh, rút tay mình về, bất an lùi về sau mấy bước, vừa mở miệng ra đã thấy giật mình trước giọng nói của chính mình:

- Người tổ thích là Hạ Thụ!

Giọng nói này mang nặng âm mũi, khiến đám chim trên cây sợ hãi bay vụt đi.

Tôi nói ra rồi, tôi đã nói ra điều đó với Dương Sinh rồi. Tôi là con cóc sao? Vào thời khắc này lại nói cho Dương Sinh biết tình cảm tôi dành cho Hạ Thụ.

- Dương Sinh, xin lỗi. - Trái tim tôi rối bời, không bao giờ nghĩ rằng Dương Sinh lại tỏ tình với mình. Tôi cũng không biết nên làm thế nào để từ chối, chỉ biết trực tiếp bày tỏ cảm nhận trong lòng mình. Tôi lại làm sai rồi sao, trực tiếp từ chối một Dương Sinh vẫn luôn dịu dàng như thế chắc chắn sẽ khiến anh bị tổn thương rất nhiều.

- Thì ra cậu thực sự thích cậu ấy. - Hai mắt Dương Sinh thoáng sụp xuống, một lúc lâu sau mới mỉm cười ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng một chút thất vọng, giọng nói trầm xuống. - Không sao đâu, tổ sớm biết là thế rồi mà, nên chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.

- Dương Sinh... - Mặc dù nghe giọng nói của anh có vẻ không làm sao, nhưng tôi có thể nhận ra trong giọng nói bất cần không thể che giấu được chút bi ai.

Dương Sinh, tổ không muốn làm tổn thương cậu đâu.

Tổ không cố ý bắt cậu phải chịu đựng nỗi đau này đâu. Tổ chỉ là bất đắc dĩ... Ai bảo Hạ Thụ đã tới trước và chiếm giữ mọi vị trí trong tim tổ. Dương Sinh, cậu đừng nhìn tổ bằng ánh mắt dịu dàng như thế, đừng đối xử tốt với tổ như thế. Tổ chỉ là một con yêu tinh đồ chơi hậu đậu luôn làm hỏng việc, không có tư cách gì để có được tình yêu của cậu.

- Tiểu Hựu, cậu không cần lo cho tổ. Tổ không dễ dàng bị đánh ngã như thế đâu. - Giọng nói của Dương Sinh vẫn rất dịu dàng, anh cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, - Đừng tưởng thế là tổ sẽ từ bỏ. Cậu biết tính của tổ rồi đấy, chuyện gì tổ đã theo đuổi thì sẽ không bỏ cuộc dễ dàng đâu. Bây giờ sức khỏe của Hạ Thụ không tốt, sau khi cậu ấy hồi phục lại, tổ sẽ cạnh tranh công bằng với cậu ấy!

Cạnh tranh công bằng...

Tôi ngẩng đầu lên nghĩ hoặc nhìn anh. Lúc này khóe miệng anh đã có thêm một nụ cười, vẫn rực rỡ như ánh mặt trời ngoài kia. Vì sao vào lúc này anh vẫn có thể cười như thế? Tôi bất giác thấy khâm phục anh. Nhưng đối với sự cố chấp của anh, tôi lại thấy hơi phiền lòng. Anh vẫn không hiểu, tình yêu có nhiều lúc không phải dựa vào cạnh tranh mà có được. Với tình cảm mà tôi dành cho Hạ Thụ thì có lẽ cả đời này tôi cũng không thể thích người khác được nữa.

Nhưng tôi còn chưa kịp khuyên nhủ anh thì Dương Sinh đã kéo tay tôi đi ra ngoài cổng bệnh viện.

- Đi thôi, Tiểu Hựu, tớ biết cậu đang nghĩ gì. Cậu không cần thấy khó xử, suy nghĩ của tớ cũng tuyệt đối không thay đổi đâu, chuyện này chúng ta sẽ nói sau. - Trong câu nói của Dương Sinh có một sự kiên định không thể lay chuyển.

- Chúng ta đi đâu đây? - Tôi chỉ đành thỏa hiệp.

- Dương nhiên là về nhà rồi.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh, nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ thất vọng trong đó. Mặc dù anh làm ra vẻ thản nhiên, nhưng chắc chắn trong lòng anh thấy khó chịu. Thế là bàn tay đang bị anh kéo đi của tôi trở nên cứng ngắc.

- Dương Sinh, cảm ơn cậu chịu cho tớ ở nhà. - Một lúc lâu sau, tôi mới hiểu anh nói về nhà nghĩa là gì. Tôi lại bị Hạ Thụ đuổi đi, Dương Sinh lại không hề chấp nhận gì, đưa tôi về nhà.

- Phục vụ cho Tiểu Hựu là vinh dự của tớ. - Dương Sinh cô làm ra vẻ thản nhiên, trả lời.

Anh đúng là một người dịu dàng. Vì sao người tôi thích lại không phải là Dương Sinh nhỉ? Nếu ở cạnh anh thì chắc chắn là tôi sẽ rất hạnh phúc. Nhưng tình yêu là một việc rất thần kỳ, ngay cả bản thân mình cũng không thể không chế được. Trái tim tôi đã bị người từng làm tổn thương tôi chiếm giữ, có lẽ vì đã yêu nên mới bị anh làm tổn thương!

Mặc dù ở nhà Dương Sinh nhưng tôi vẫn biết được tình hình của Hạ Thụ. Bởi vì chiều nào Dương Sinh tan học về cũng tới bệnh viện thăm Hạ Thụ, nhân tiện mang về cho tôi một vài thông tin có liên quan tới anh. Vốn tưởng rằng Mỹ Nguyệt tới bệnh viện chăm sóc Hạ Thụ, lại có bao nhiêu bác sĩ phục vụ anh thì anh sẽ mau chóng khỏe lại, nhưng không ngờ tin tức Dương Sinh mang về càng ngày càng xấu.

Ngày đầu tiên.

Hạ Thụ ở vào trạng thái hôn mê thường xuyên, cơn đau đầu rất dữ dội.

Ngày thứ hai.

Khi Dương Sinh tới thăm Hạ Thụ, Hạ Thụ đang bị đau đầu, cả người co quắp ở trên giường.

Ngày thứ ba, cũng chính là ngày hôm nay.

Một mình tôi ngồi thấp thỏm trên salon, hy vọng Dương Sinh có thể mang về một tin tức tốt. Nếu bệnh tình của Hạ Thụ vẫn tiếp tục xấu đi, chắc chắn tôi sẽ bất chấp tất cả, chạy tới bệnh viện, cho dù có bị anh chửi, bị anh ghét tôi cũng mặc kệ.

Chờ mãi không thấy Dương Sinh quay về, chẳng nhẽ Hạ Thụ xảy ra chuyện gì rồi sao? Nghĩ tới khả năng này, tôi không thể chờ đợi thêm một phút nào nữa, bèn dùng phép thuật, trong chớp mắt đã tới trước cửa phòng bệnh của Hạ Thụ. Tôi vừa mới đưa tay ra định gõ cửa nhưng rồi lại rụt rè rút tay về.

Ánh mắt lạnh lùng của Hạ Thụ như một lời nguyền in sâu trong đầu tôi, lần nào khi tôi nghĩ tới anh đều có cái cảm giác đau đớn như dao cắt ấy. Nhưng cuối cùng tôi vẫn đưa tay ra, nhẹ nhàng gõ cửa, đứng lặng lẽ chờ đợi trước cánh cửa màu trắng.

Không lâu sau cửa mở ra. Nhưng người mở cửa không phải Hạ Thụ mà Mỹ Nguyệt. Cô ta vừa nhìn thấy tôi, hành động đầu tiên là dập mạnh cửa lại. Nhưng còn chưa kịp đóng cửa, bên trong đã vang lên một giọng nói.

- Mỹ Nguyệt, ai ở ngoài đấy? - Sau đó, mẹ Hạ Thụ từ trong đi ra, khi bà nhìn thấy tôi đứng ngoài cửa, bắt giác khựng lại rồi đứng im.

Bước chân của tôi cũng trở nên nặng nề, muốn quay người chạy khỏi nơi đó, nhưng không làm sao nhấc được chân lên, chỉ cảm giác như chân mình bị ai đó đeo một hòn đá nặng hàng ngàn cân, khiến tôi cứ đứng đờ như một khúc gỗ. Tôi muốn gặp Hạ Thụ, cho dù tất cả mọi người ngăn cản tôi thì tôi vẫn muốn gặp Hạ Thụ!

- Sao cô lại ở đây? - Giọng nói lạnh lùng của mẹ Hạ Thụ cất lên. Chỉ một câu nói cũng thể hiện ý muốn “tiễn khách”.

- Bác gái, cháu chỉ muốn tới xem Hạ Thụ đã khỏe hơn chưa thôi, chứ không có dụng ý gì khác. Bác cho cháu vào nhìn anh ấy một cái thôi, một cái thôi là được. - Qua khe cửa, tôi len lén nhìn vào trong, muốn tìm kiếm hình dáng Hạ Thụ, nhưng chỉ thấy một màu trắng xóa.

- Muốn gặp nó? Tôi nghĩ chắc không đơn giản như thế. Tôi không biết rốt cuộc cô là ai, nhưng chắc chắn cô là một ngôi sao tai họa. Hạ Thụ vốn khỏe mạnh bình thường, vụ tai nạn cũng đã qua từ lâu, có thấy nó bị di chứng gì đâu. Nhưng cô vừa xuất hiện thì bệnh tình của nó ngày càng nặng. Nếu bây giờ lại cho cô tới gần nó thì chẳng khác nào bắt nó chết luôn. Cô đi đi, tôi không cho cô gặp nó đâu!

- Cháu...

Trước nụ cười châm biếm của mẹ anh, tôi chỉ biết mím chặt môi, nhưng vẫn cô nhìn vào bên trong.

- Bác gái nói đúng đấy. Cô không nhìn lại bản thân mình, rốt cuộc đã mang được gì tới cho Hạ Thụ! Cô chỉ mang tới toàn tai nạn thôi! Ở cùng với cô, anh ấy không bao giờ có thể khỏe lên được. Huống hồ Hạ Thụ đã hoàn toàn không thể nhận ra cô nữa rồi, cô còn bám lấy anh ấy làm gì? Trong ký ức của anh ấy, cô hoàn toàn là một người xa lạ.

Người xa lạ...

Ba tiếng này khiến trái tim tôi đau nhói.

Thực sự là như thế sao? Thực sự là Hạ Thụ đã quên tôi rồi sao?

Trái tim tôi đau nhói, giống như có ai đó vừa đâm mạnh vào đó, đau tới mức khiến tôi phải nghiến răng, nhưng không dám thể hiện ra.

Trái tim tôi giờ đã khắc tên của Hạ Thụ, nhưng tôi lại không tìm được chút dấu vết gì của mình trên trái tim anh.

Nghĩ như thế, nước mắt suýt chút nữa thì rơi ra.

- Nếu cô còn không đi tôi sẽ gọi bảo vệ đấy! - Mẹ Hạ Thụ lại gần uy hiếp.

Tôi rất muốn cãi lý với họ, nhưng nếu tôi quậy phá ở đây chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của Hạ Thụ, tôi không thể thêm dầu vào lửa khiến bệnh anh càng nặng thêm nữa. Tôi đành phải quay người, chậm chậm đi về phía thang máy, cố gắng bắt mình không được quay đầu lại.

Nhưng...

Tôi có thể cảm nhận được sau lưng có một đôi mắt đang nhìn mình, đôi mắt như hai hòn lửa không ngừng chuyển động khắp người tôi, cảm giác đó thật quen thuộc. Cuối cùng khi đi tới bên cạnh thang máy, bước chân của tôi chậm dần rồi từ từ quay người lại. Lúc này mẹ Hạ Thụ đã đi vào phòng bệnh, Mỹ Nguyệt đang định đóng cửa. Trong lòng tôi bỗng nảy ra một suy nghĩ, bèn đi nhanh về phía Mỹ Nguyệt.

Cô ta thấy tôi quay lại, trong mắt thoáng sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại.

- Cô còn định làm gì? Chưa đủ nhục nhã hay sao? - Giọng nói của cô ta vang lên bên tai tôi, mang theo một sự ác độc hoàn toàn không phù hợp với nhan sắc của cô ta.

- Tôi muốn thương lượng với cô một việc. Có thể tôi sẽ chữa khỏi được căn bệnh của Hạ Thụ... - Tôi hít sâu một hơi, coi thường sự thù địch trong ánh mắt cô ta, rồi chậm rãi nói từng lời.

Nghe tôi nói có thể chữa khỏi được bệnh của Hạ Thụ, hai mắt Mỹ Nguyệt sáng lên.

- Tôi có thể dùng nguyện vọng thứ ba của Hạ Thụ để giúp anh ấy khôi phục lại như trước kia, chỉ là tôi có một điều kiện. Trước khi thực hiện nguyện vọng, tôi muốn gặp anh ấy lần cuối... Có thể cho tôi gặp riêng anh ấy không? - Nghĩ tới việc trị khỏi bệnh cho Hạ Thụ xong, tôi sẽ phải vĩnh viễn rời xa anh ấy, quay về với thế giới yêu tinh trong lòng tôi đau đớn như muốn rách ra.

Có thứ gì đó đã vỡ vụn trong tim tôi, một tiếng vỡ lạnh lạnh vang lên khiến thần kinh tôi chấn động.

Tôi không thể ích kỷ như thế... Hạ Thụ bị tôi hại thành ra thế này, tôi nên chữa khỏi cho anh, nếu không có tôi, có lẽ anh sẽ sống tự do, thoải mái hơn.

Nghe tôi nói muốn gặp riêng Hạ Thụ, Mỹ Nguyệt bật cười thành tiếng, nhún vai nói:

- Nếu cô muốn dùng nguyện vọng để chữa bệnh cho Hạ Thụ thì trước tiên phải được Hạ Thụ đồng ý đã.

Tôi gật đầu.

- Thế thì được, tôi sẽ bảo bác gái tạm rời khỏi đây. Cô tránh đi một lát, xong rồi tôi sẽ gọi cô. - Mỹ Nguyệt nhìn tôi đầy toan tính rồi quay người đi vào phòng bệnh.

Tôi nghe thấy tiếng cô ta nói gì đó với mẹ Hạ Thụ, bèn ngoan ngoãn đứng núp vào một góc ít người qua lại, len lén nhìn về phía cánh cửa.

Quả nhiên không lâu sau, tôi thấy mẹ Hạ Thụ đi ra khỏi phòng bệnh, đi về phía thang máy. Sau khi thang máy mở ra, bà đi vào rồi quay người lại, ánh mắt hướng thẳng về chỗ tôi đứng.

Tôi giật nảy mình, tưởng bà đã nhìn thấy tôi, vội vàng cúi mặt xuống, núp đằng sau tường. Có lẽ là vì tôi đã nghĩ quá nhiều, thấy bà nhìn nhìn rồi dùng tay ấn nút thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại.

Thấy cửa thang máy đã đóng chặt lại, trong lòng tôi mới thấy bình tĩnh hơn một chút, bèn đi ra khỏi chỗ nấp. Lúc này, Mỹ Nguyệt cũng mở cửa phòng ra, nhìn thấy tôi.

Mấy hôm không bước vào căn phòng này rồi, khi vừa mới vào đã ngửi thấy mùi ê te xộc vào mũi khiến tôi bật ho.

Vậy mà Hạ Thụ ngày nào cũng phải nằm trong căn phòng khiến người ta khó thở này, nhìn sinh mạng của mình ngày càng yếu ớt. Vì thế, tôi lại càng thêm tin tưởng vào quyết định của mình, nhất định phải cứu anh!

Hạ Thụ đang ngồi trên giường, tựa lưng vào gối, hai mắt khép hờ, nghe thấy tiếng tôi bước vào phòng, anh chậm chậm mở mắt ra nhìn tôi, ánh mắt trống không, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt anh trên mặt tôi.

- Hạ Thụ, tôi là Hựu Diệp. - Đứng trước mặt anh, giọng nói của tôi bất giác trở nên run rẩy vì quá xúc động. - Tôi có thể dùng nguyện vọng thứ ba để chữa khỏi bệnh cho anh. Chỉ cần anh gật đầu, chỉ cần anh gật đầu thôi là được.

Hạ Thụ cau mày lại, ánh mắt anh nhìn tôi có vẻ xa cách.

Tôi nhìn vào mắt anh, trong suốt như một tia sáng, nhưng lại có vẻ thản nhiên khiến người ta rùng mình. Mái tóc ngắn rối bởi ép chặt lên mặt anh, thân hình vốn đã gầy gò giờ lại càng gầy hơn. Đường như chỉ cần gió thổi một cái là anh sẽ đổ vật xuống. Tôi đau lòng tới mức tưởng mình có thể ngất đi được.

- Cô là ai...

Không ngờ im lặng một hồi lâu, anh vừa mở miệng ra đã hỏi câu này.

Tôi khựng lại, ánh mắt nhìn anh chăm chú, trong lòng dường như có cái gì đó dừng lại, không thể cử động được nữa.

- Tôi là Hựu Diệp. - Tôi lặp lại câu nói ban nãy, - Hạ Thụ, tôi là Hựu Diệp. - Tôi âm thầm cầu nguyện ở trong lòng, hy vọng ông trời giúp Hạ Thụ bỗng dưng nhớ ra tôi.

Mặc dù biết rõ đó là chuyện không thể nào xảy ra.

Nhưng tôi vẫn nhìn anh bằng con mắt hy vọng, hy vọng kỳ tích có thể xảy ra.

Nhìn Hạ Thụ đang nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ, hai tay tôi nắm chặt vào gấu áo, lòng bàn tay đã rịn mồ hôi mà vẫn không buông ra.

- Xin lỗi, tôi không quen cô. Cũng không biết nguyện vọng gì mà cô vừa nói nữa. - Khi tôi còn đang ôm chút hy vọng thì Hạ Thụ lạnh lùng buông ra hai câu, đưa ánh mắt đi chỗ khác.

Giây phút đó, tia sáng yếu ớt cuối cùng trong lòng tôi tắt lịm. Tôi giống như một người bỗng dưng bị rút kiệt màu sắc, trước mặt chỉ còn lại hai sắc đen, trắng.

- Tôi mệt rồi, nếu cô không còn việc gì khác thì mời cô đi ra. - Anh không nhìn tôi lấy một cái, chỉ lạnh lùng ra lệnh tiễn khách.

- Nghe thấy chưa? Hạ Thụ bảo cô đi đi. - Mỹ Nguyệt không biết đã tới bên tôi từ lúc nào, vừa nãy cô ta vẫn ở gần nghe lén.

Bàn tay nắm chặt gấu áo của tôi buông ra rồi lặng lẽ buông thông xuống. Ánh mắt hy vọng lần cuối cùng dừng lại trên mặt Hạ Thụ, anh vẫn không có bất cứ phản ứng gì. Tôi đành lặng lẽ quay người, bước từng bước ra ngoài, chút tia sáng trong trái tim đã bị bóng tối bao phủ, rơi vào nỗi đau vô cùng tận.

Anh nói anh hoàn toàn không quen biết tôi, cũng không chịu để tôi giúp anh chữa bệnh. Nghĩ tới đây, trái tim tôi bắt đầu rỉ máu.

Tôi thì thoáng lại quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi chậm chậm đi ra ngoài cửa, thấy Mỹ Nguyệt đã mở sẵn cửa cho tôi.

Không, tôi không thể cứ thế nhìn Hạ Thụ bị nỗi đau bệnh tật giày vò, nhất định phải có cách cứu anh.

- Rốt cuộc là cô có đi không? - Mỹ Nguyệt bực bội đẩy tôi một cái.

Đúng rồi, Mỹ Nguyệt! Cô ta cũng có yêu tinh Lôi ước. Nếu cô ta chịu cứu Hạ Thụ, ước với Mỹ Nguyệt thì Mễ Liệt sẽ giúp cô ta chữa bệnh cho Hạ Thụ.

Đi ra khỏi phòng bệnh, tôi lập tức kéo tay Mỹ Nguyệt nói:

- Mỹ Nguyệt, còn có một cách nữa để cứu Hạ Thụ, chính là cô! Cô có thể ước với Mễ Liệt, bảo cậu ấy chữa bệnh cho Hạ Thụ, như thế Hạ Thụ có thể khôi phục sức khỏe.

- Không thể nào! - Tôi vừa nói dứt lời, Mỹ Nguyệt đã hét lên từ chối, cô ta trừng mắt lườm tôi. - Tôi chỉ còn lại nguyện vọng cuối cùng thôi, sao có thể lãng phí như thế được?

- Chỉ là nguyện vọng thôi mà, so với tính mạng của Hạ Thụ thì có đáng là gì? - Nhìn cô ta vì muốn giữ lại nguyện vọng thứ ba ỉn mà không chịu cứu Hạ Thụ, trong lòng tôi vô cùng sốt ruột, định khuyên nhủ cô ta.

- Tôi đã nói không được là không được. Tôi vì Hạ Thụ làm bao nhiêu việc còn chưa đủ sao? Đầu tiên là ước anh ấy yêu tôi, sau đó ước bị kẹt xe để anh ấy không kịp tới gặp Thụ Huệ. Nhưng kết quả thế nào? Tôi còn phải mất bao công sức chăm sóc anh ấy. Hừ, tôi không làm chuyện ngốc nghếch đó đâu, lãng phí nguyện vọng thứ ba ột người không liên quan.

- Người không liên quan? Chẳng phải Hạ Thụ là người mà cô thích sao? - Tôi còn tưởng mình nghe nhầm.

Nghe tôi nói vậy, cô ta cười lạnh, dường như đang chế nhạo sự ngây thơ của tôi, hừ một tiếng:

- Trên đời này có bao nhiêu con trai, cho dù không có Hạ Thụ thì tôi cũng có thể tìm người khác.

- Cô! - Tôi giận dữ không nói được lời nào. Tôi luôn tưởng rằng Mỹ Nguyệt bình thường chỉ hơi xấu tính một chút thôi, không ngờ cô ta lại ích kỷ tới mức này.

- Con người là thế, trong lòng họ tràn đầy sự ích kỷ và tham lam, việc gì cũng chỉ nghĩ cho bản thân mình mà thôi. - Lúc này trong không khí xuất hiện một làn khói trắng, Mễ Liệt từ trong đó đi ra. Trên miệng cậu là nụ cười chế giễu. - Hựu Diệp, cậu chỉ đang vọng tưởng mà thôi.

- Cuối cùng thì cậu cũng quay về rồi. Vô duyên vô cớ rời khỏi chủ nhân. Đây là chuyện mà thế giới yêu tinh các cậu cho phép sao? - Mỹ Nguyệt dường như đã lâu lắm mới gặp Mễ Liệt, giận dữ quát cậu ta.

- Loài người ngu ngốc, nếu pháp luật của thế giới yêu tinh có thể bó buộc được tôi thì nguyện vọng của cô đã không thể thực hiện được rồi. - Mễ Liệt hoàn toàn không để tâm tới sự giận dữ của Mỹ Nguyệt, thản nhiên nói.

Mỹ Nguyệt dường như không còn quan tâm tới sự tồn tại của tôi nữa, bắt đầu cãi nhau với Mễ Liệt, mặc dù người giận dữ chỉ có một mình cô ta, Mễ Liệt nhìn cô ta như nhìn một sinh vật hạ cấp, hoàn toàn không coi cô ta vào đâu.

Trái tim tôi ngỡ như đã đóng băng sau câu nói của Mễ Liệt, tất cả mọi hy vọng đều đã bị dập tắt.

17. Chương 17: Lời Tỏ Tình Trong Nước Mắt

Cứ như thế, tôi lại ở nhà Dương Sinh thêm một ngày nữa. Trải qua chuyện ngày hôm qua, tôi hầu như đã tuyệt vọng. Mọi thứ dường như đều không lạc quan như tưởng tượng của tôi, không thể dùng phép thuật để giải quyết mọi vấn đề.

Xung quanh yên lặng quá, giống như trái tim tôi lúc này vậy.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào thật chói mắt, trong không gian lúc này là sự ấm áp lan tỏa, dường như đang cười nhạo tôi là một con ngốc. Những đám mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh ngắt, vô âu vô lo.

Đúng lúc này thì bỗng dưng có tiếng cửa vang lên. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cánh cửa đã bị đẩy từ ngoài vào, âm thanh quen thuộc vang tới.

- Dương Sinh, hôm nay cậu không tới trường à? - Nghe thấy âm thanh đó, tôi biết là Dương Sinh đã quay về, vội vàng chạy tới chỗ anh, vừa chạy vừa hỏi, trong lòng không tránh khỏi cảm giác hoài nghi.

Dương Sinh không như mọi khi, về tới nhà là thay dép lê, mà vẫn đứng ở đó nhìn tôi tới gần. Ánh mắt anh rất nặng nề, dường như có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Trái tim tôi thoáng thót lại, cả người dâng lên dự cảm không lành.

Quả nhiên, tôi vừa mới đi tới trước mặt anh, anh đã buồn rầu mở lời, giọng nói tràn đầy sự bất lực:

- Tiểu Hựu, tớ vừa tới bệnh viện thăm Hạ Thụ. Bác sĩ nói bệnh của cậu ấy nặng lắm, có thể nguy hiểm tới tính mạng...

- Cái gì?

Câu nói như sét đánh ngang tai, đánh mạnh vào thần kinh tôi. Cả người tôi cứng đờ lại, bàng hoàng, không dám tin vào tai mình, hy vọng những gì mình vừa nghe thấy chỉ là ảo giác.

Nhưng Dương Sinh đang đứng rất thực trước mặt tôi, sao tôi có thể phủ nhận thánh giác của mình được?

Tôi thấy anh từ từ cúi đầu xuống, dáng vẻ có vẻ khó chịu, nhưng vẫn đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang lạnh dần của tôi, muốn truyền cho tôi một chút ấm áp.

Cả người tôi cứng đờ, lưng thẳng tắp, tựa như chỉ cần tôi khẽ cúi xuống thì sẽ biến mất khỏi thế giới này. Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm vào Dương Sinh, dường như muốn xuyên thấu anh.

- Dương Sinh, cậu nói cho tớ biết, đây không phải là sự thật... Hôm nay có phải ngày Cá tháng Tư không? Cậu nói cho tớ biết... - Âm thanh nghẹn ngào phát ra khỏi cổ họng tôi, tôi nhìn anh như nhìn một giấc mơ dễ vỡ, giọng nói nhẹ bẫng như ép mình phải tin rằng đây chỉ là một trò đùa mà thôi.

Nhưng!

Câu nói tiếp theo của Dương Sinh đã hoàn toàn đập tan mọi hy vọng của tôi.

- Tiểu Hựu, đừng tự lừa mình nữa. Tất cả những điều này đều là thật. - Bàn tay anh đặt mạnh lên vai tôi, ép tôi phải nhìn thẳng vào anh. Trong mắt anh là một khí thế đáng sợ, che lấp đi mọi nỗi đau trong đáy mắt. Ánh mắt anh nhìn tôi có vẻ gì đó đau đớn. - Hạ Thụ thực sự...

- Không, cậu đừng nói nữa! - Tôi đẩy mạnh anh ra, dùng tay bịt chặt hai tai mình, lùi về sau mấy bước, cho tới khi chạm phải salon mới dừng lại, đầu óc gần như đã phát điên. - Hạ Thụ... Hạ Thụ...

Tôi lảo bảo gọi tên anh, trước mặt bất giác bị một luồng khói che phủ. Tôi hít sâu một hơi, chạy nhanh ra ngoài cửa, không nhìn Dương Sinh lấy một cái.

- Cậu đi đâu thế? - Thấy tôi chuẩn bị đi, Dương Sinh cũng đuổi theo sau.

Chỉ tiếc là tốc độ của anh chậm hơn tôi một chút, lúc anh vừa ra khỏi phòng, tôi đã đọc xong thần chú để tới bệnh viện. Nỗi sợ hãi phải mất Hạ Thụ đã chiến thắng mọi suy nghĩ khác, tôi mặc kệ tất cả, chỉ muốn lập tức nhìn thấy anh, không sợ hãi bất cứ sự ngăn cản nào cả!

Tôi đi tới cửa phòng bệnh của Hạ Thụ, đang định đẩy cửa bước vào thì nghe thấy tiếng cãi vã trong đó, tim tôi thoáng thất lại, đang muốn biết trong đó xảy ra chuyện gì thì thấy cánh cửa trước mặt mở bật ra.

Người đẩy cửa ra là Mỹ Nguyệt, trên mặt cô ta còn sự giận dữ, hẳn học nhìn tôi một cái, lúc đi lướt qua vai tôi còn cố ý đụng mạnh một cái, khiến tôi loạng choạng lùi về sau mấy bước. Cũng may tôi kịp bám vào cánh cửa nên mới không bị ngã.

Tôi nhìn vào trong phòng bệnh, vừa nhìn đã thấy ngay mẹ Hạ Thụ. Bà nhìn thấy tôi, trong mắt không còn sự uy hiếp như trước nữa, thay vào đó là nỗi đau vô cùng. Chỉ mới một ngày không gặp mà trông bà như đã già đi mười tuổi.

Trái tim tôi lại một lần nữa nhói đau, bước chân nặng nề lê vào phòng bệnh, cho tới khi thấy thân hình gầy gò đang nằm trên cái giường bệnh trắng, tôi mới không kiềm chế được nữa, nhào về phía trước.

Hạ Thụ nằm trên giường, gương mặt tái nhợt, yếu đuối như một con búp bê đã mất đi mạng sống, sắc mặt anh trắng tới mức gần như trong suốt, đôi môi nhợt nhạt mím chặt, hai bàn tay mệm mại đặt trên giường.

Mới một ngày không gặp, sao anh lại yếu đuối như thế này...

Vừa thấy Hạ Thụ, nước mắt tôi đã không kiềm chế được, run rẩy đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của anh đặt lên ngực, dùng tay mình xoa xoa tay anh để anh cảm nhận được một chút ấm áp.

- Hạ Thụ, anh khỏe không? - Rõ ràng biết là anh không nghe thấy, rõ ràng biết là anh như thế không thể nào khỏe được, nhưng tôi vẫn không kiềm chế được, hỏi cái câu hỏi ngu ngốc này. Vừa mới hỏi khỏi miệng, nước mắt tôi đã rơi lã chã, rơi trên mu bàn tay anh. - Anh mau tỉnh lại được không? Anh như thế tôi lo lắm, anh biết không?

Mẹ Hạ Thụ đứng lên, chẳng nói lời nào, âm thầm đi ra ngoài.

- Bác gái... - Tôi nhìn theo bóng bà đang rời đi, vội vàng gọi bà lại, tôi cắn môi rồi run giọng hỏi. - Rốt cuộc là Hạ Thụ làm sao? Sao tự nhiên lại như thế?

- Vừa nãy bác sĩ đã đưa thông báo rồi... - Ánh mắt bà sụp xuống, tôi có thể trông thấy giọt nước mắt đã dâng lên trong mắt bà, giọng nói càng nghẹn ngào. - Bác sĩ nói... sắp không được rồi...

Tôi lặng lẽ lắng nghe, trái tim đau nhói, bất giác siết chặt tay Hạ Thụ, sợ chỉ cần tôi không chú ý là anh có thể biến mất trước mặt tôi.

- Mỹ Nguyệt vừa nghe nói bệnh tình của Hạ Thụ nguy cấp đã muốn thoát khỏi nó, còn nói rất nhiều những câu để phủi bỏ quan hệ với Hạ Thụ. Bác giận quá nên đuổi nó ra ngoài. Cháu gái, bác xin lỗi cháu, ngày trước nghe Mỹ Nguyệt kích bác, nói nhiều câu làm tổn thương cháu. Không ngờ lúc Hạ Thụ bệnh nặng, chỉ có cháu là tới thăm nó. Ngày trước bác quá vô đoán, lại hiểu lầm tâm chân tình của cháu. Cháu ngồi với Hạ Thụ đi, nó biết có bạn bè quan tâm chắc là sẽ cảm động lắm. - Bà nói mà nước mắt đã rơi đầy mặt. Bà nhìn tôi một cái thật lâu, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Tiếng cánh cửa phòng đóng lại như đập vỡ tái tim tôi, trái tim yếu đuối của tôi giờ đã sứt sẹo mất rồi.

Cả người tôi không ngừng run rẩy. Nhìn Hạ Thụ yếu đuối nằm trên giường bệnh, tôi từ từ cúi đầu xuống, vùi đầu vào đôi tay đan vào nhau của chúng tôi, khóc khế.

Trái tim em vỡ tan rồi.

Nhưng cho dù tim em có vỡ tan thì vẫn có anh hàn gắn lại được, và không để lại một vết sẹo.

Hạ Thụ, có thể nói cho em biết đây chỉ là một vở kịch thôi không? Khi em rời khỏi đây, anh sẽ lại tỉnh lại như trước kia, đúng không? Em không sợ anh đối xử lạnh lùng với em, cho dù anh đuổi em đi cũng không sao.

Em có thể không ở nhà anh, em chỉ cần đứng từ xa nhìn anh khỏe mạnh, hạnh phúc là được rồi.

Hai tay tôi xoa mạnh vào tay anh, chậm rãi ngược đôi mắt nặng trĩu vì nước mắt, chậm rãi đứng lên khỏi giường anh, buông tay anh ra, hơi cúi đầu xuống đặt lên đôi môi nhợt nhạt của anh một nụ hôn run rẩy.

Nước mắt rơi trên má anh, lạnh lẽo.

- Hạ Thụ, em yêu anh...

- Hạ Thụ, yên tâm đi, cho dù thế nào em cũng sẽ giúp anh khỏe lại. - Tôi hạ quyết tâm. Cho dù Hạ Thụ không chịu mở miệng ra hứa, tôi cũng quyết không để anh phải chết. Tôi sẽ dùng mọi sức mạnh của mình để cứu sống anh, cho dù như thế có thể sẽ phải trả giá bằng tính mạng của tôi!

Tôi đứng thẳng lại, hai tay chầm chậm hợp thành chữ “nhất” đặt ngang ngực, cuối cùng tôi quay nhìn Hạ Thụ một lần cuối, muốn ghi nhớ gương mặt anh vào trong tim, vào trong óc tôi, để tôi không bao giờ quên anh.

Một luồng sáng màu xanh lam dần dần tập trung trên đầu ngón tay tôi, cảm giác đau đớn trong lòng không ngừng tích tụ lại.

Chắc không lâu nữa ý thức của tôi sẽ biến mất, từ nay về sau tôi sẽ không còn nhìn thấy gương mặt của Hạ Thụ nữa, cũng không nhìn thấy thế giới đáng yêu, xinh đẹp này nữa.

Nhưng Hạ Thụ ạ, vì anh, em không hối hận.

Khóe miệng tôi chầm chậm nhếch lên thành một nụ cười, ánh sáng tích tụ trên đầu ngón tay càng lúc càng lớn, cuối cùng trở thành một quả cầu lửa màu xanh, tỏa ra tia sáng nóng ấm.

Tôi bước lại gần Hạ Thụ, dùng sức mạnh của mình để quả cầu lửa chuyển động về phía anh.

- Tiểu Hựu, cậu đang làm gì thế.

Đúng lúc quả cầu lửa đã sắp đi chuyển tới trước mặt Hạ Thụ, sau lưng tôi vang lên tiếng hét như bom nổ, khiến tâm trí tôi nhất thời bị rối loạn.

Quả cầu lửa thoáng chao đi rồi dần dần tan mất. Tôi bị đánh bật lùi về phía sau ngã ngồi xuống đất, thần thờ nhìn pháp thuật gần như đã thành công của tôi.

Dương Sinh vội vàng đi tới bên cạnh tôi, định đỡ tôi dậy, nhưng nhìn thấy ánh mắt vô hồn của tôi. Tôi chầm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên mắt anh giây lát rồi lại tan biến.

- Dương Sinh, cậu không biết là tớ đã phải khó khăn lắm mới quyết định cứu anh ấy. - Tôi cúi đầu, nhìn vào ngón tay mình, trên đó vẫn còn những đốm sáng màu xanh còn sót lại, khiến mắt tôi đau nhói, - vì sao cậu lại ngăn tớ giữa chừng?

Cơn gió bên ngoài cửa sổ thổi lướt qua tay tôi, một cảm giác nhồn nhột.

Dương Sinh quỳ xuống bên cạnh tôi, đưa tay ra ôm lấy tôi, nhưng cuối cùng lại buông tay xuống. Anh nhìn tôi, trong mắt là nỗi đau đớn khôn cùng, dường như có thể nhấn chìm tôi.

- Tiểu Hựu...

- Tớ chỉ muốn cứu anh ấy thôi. - Tôi ngẩng đầu lên mỉm cười ngốc nghếch.

Nếu không có Hạ Thụ, tôi còn là gì, tôi chỉ là một cái vỏ rỗng không có linh hồn mà thôi.

- Tiểu Hựu, đừng ngốc thế. Cậu nhìn kỹ lại cậu ấy đi, nhìn kỹ đi! Cậu ấy chỉ đang ngủ thôi, không bệnh nặng tới mức đó đâu. - Anh kéo tôi đứng dậy, ép tôi phải ngẩng đầu lên nhìn Hạ Thụ lúc này đã gầy như một tờ giấy nằm trên giường, hét lên với tôi.

Hai mắt tôi chớp chớp nhìn Hạ Thụ, cười khổ nói:

- Cậu đừng nói nữa, tớ biết hết rồi, vừa nãy lúc tới đây tớ đã gặp bác gái, bác ấy... nói hết cho tớ nghe rồi.

- Có phải bác gái nói cho cậu biết đã nhận được thông báo của bệnh viện?

- Anh đột ngột lên tiếng hỏi, giọng nói có vẻ xa xôi, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó bỗng dưng như tỉnh ngộ. - Những cái đó đều là kế của tớ với Hạ Thụ. Bọn tớ cố ý để bệnh của cậu ấy trông có vẻ

thật nghiêm trọng, còn liên kết với bác sĩ để diễn vở kịch này. Hạ Thụ vì muốn giả bộ cho thật giống nên đã uống mấy viên thuốc ngủ, sẽ tỉnh lại ngay thôi.

- Hả? Diễn kịch? Nói thế là Hạ Thụ không làm sao? Anh ấy sẽ không chết hả? - Tôi vẫn chưa hiểu, nhưng biết Hạ Thụ không sao là tôi đã hài lòng lắm rồi.

- Cậu yên tâm đi, tình trạng của cậu ấy rất tốt, sẽ tỉnh lại ngay thôi. - Dương Sinh tiếp tục an ủi tôi.

- Nhưng sao các cậu lại phải diễn kịch? Cậu có biết tớ lo lắng cho Hạ Thụ lắm không? - Tôi không nhận được lên tiếng trách cậu.

- Chẳng phải vì để đuổi cái cô nàng Mỹ Nguyệt đáng ghét đó đi. Cậu xem, nghe nói Hạ Thụ bị bệnh nặng, người bỏ đi nhanh nhất chính là cô ta. Bộ mặt thật của cô ta đã bị lộ ra rồi. - Dương Sinh hí hửng nói với tôi.

Trời ơi, vì muốn đuổi Mỹ Nguyệt mà họ lừa cả tôi. Họ không biết là tôi lo lắng thế nào sao? Tôi còn một đồng câu hỏi muốn biết, rốt cuộc Hạ Thụ có bị lừa nguyên không chế nữa không? Rốt cuộc là anh có bị bệnh không? Còn nữa, anh có thực sự quên tôi không? Nhưng giờ đây, tôi lại muốn nhìn anh, cảm nhận niềm vui khi đã chết đi sống lại.

- Tiểu Hựu, còn chuyện gì thì cậu nói thẳng với Hạ Thụ đi! Kế hoạch này là do cậu ấy nghĩ ra, tớ chỉ giúp cậu ấy thôi. Khi nào cậu ấy tỉnh lại, cậu cứ hỏi cậu ấy đi nhé. - Dương Sinh dường như cũng biết suy nghĩ của tôi, quay người đi ra khỏi phòng bệnh, dành lại cho hai chúng tôi một không gian riêng.

Tôi cảm kích nhìn theo anh, vẫn chưa tỉnh dậy từ niềm vui quá lớn. Cho tới khi tiếng cánh cửa đóng lại, tôi mới chậm chậm quay vào ngồi xuống bên giường bệnh của Hạ Thụ, nhẹ nhàng áp đầu mình lên ngực anh, dùng bàn tay ấm áp của mình ôm trọn lấy thân hình anh.

Anh ở bên tôi thật gần.

Tôi có thể cảm nhận được nhịp tim ổn định của anh, cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm rồi. Những giọt nước mắt mừng vui rơi ra, thấm ướt má tôi, thấm ướt cả tấm chăn đắp trên người anh.

Trong lúc đang mơ màng, tôi cảm nhận thấy có một đôi tay đang nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn:

- Hựu Diệp, em đừng làm đau anh.

Nghe thấy giọng nói ấy, tôi chớp mắt, cố gắng bằng mắt mình nhìn rõ hơn một chút, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Thụ không biết đã tỉnh từ lúc nào, ánh mắt thoáng một tia vui mừng.

Ánh mắt anh nhìn tôi thật dịu dàng, không giống như vẻ xa lạ và lạnh lùng ngày hôm qua, khiến tim tôi đập mạnh.

- Hạ Thụ, anh tỉnh rồi...

Hai tay tôi bị anh nắm chặt, cả người tôi dính sát vào người anh. Anh buông lỏng tay phải ra, dịu dàng lau những giọt nước mắt trên mặt tôi.

Cảm giác này tuyệt quá, tôi thậm chí còn nghi ngờ là mình đang nằm mơ. Nhưng hơi thở của Hạ Thụ đã ập tới, ấm nóng và chân thực.

- Tiểu Hựu, sao em hay khóc thế? Lần này anh không sao cả, nhưng bệnh của anh có thể tái phát bất cứ lúc nào, nói không chừng có ngày nào đó bệnh nặng thật thì em nhất định phải kiên cường hơn. - Vào lúc tôi vẫn đang hoang mang, bàn tay của anh từ từ dừng lại, vòng ra sau lưng tôi, ôm lấy tôi. Tôi đứng không vững, đổ ập lên người anh, nghe thấy tiếng nói của anh vang lên.

- Không đâu, Hạ Thụ. Anh là người tốt, chắc chắn sẽ sống rất lâu. - Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng những câu nói thiếu tự tin như thế lại được phát ra từ miệng anh, nên hơi kinh ngạc. Nhưng câu nói của anh lại một lần nữa làm đau trái tim tôi, bất giác hai tay tôi siết chặt lại. - Anh còn có em, có em ở đây, anh sẽ không sao đâu.

- Anh biết tình hình sức khỏe của mình mà. Có một câu nói lẽ ra anh phải nói với em từ lâu, mặc dù hôm nay không khí xung quanh không tốt lắm nhưng em có muốn nghe không? - Giọng nói của anh quẩn rũ như bầu trời đầy sao.

- Anh nói đi. - Tôi vội vã gạt đầu, ghé sát đầu vào vai anh.

- Tiểu Hựu, anh thích em...

- Hả?

Câu nói của anh khiến tôi tưởng rằng mình nghe nhầm, vội vã mở lớn mắt muốn nhìn anh thật rõ, nhưng lại bị anh ôm chặt, chỉ nhìn thấy vách tường trắng xóa.

- Anh nói anh thích em. - Tôi có thể cảm nhận được anh đang từ từ cúi xuống, đôi môi nóng ướt của anh chạm lên tóc tôi, ôm chặt tôi trong lòng anh, sức mạnh đó như muốn siết tôi vào lòng, khiến tôi cau mày vì đau. - Những câu này nếu hôm nay anh không nói thì sợ sau này không còn cơ hội nữa.

Anh thích tôi à!

Hạ Thụ thích tôi à!

Tôi không dám tin vào tai mình, không dám tin vào những gì mình nghe thấy. Mặc dù lúc trước tôi cũng thầm hy vọng có một ngày Hạ Thụ sẽ thích tôi, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cái mơ ước nhỏ bé đó lại có ngày thành hiện thực. Anh thích tôi, tôi thực sự vui lắm, tôi nên vui mừng tới nỗi hét to mới đúng, nhưng tôi lại rơi những giọt nước mắt đau lòng. Giống như có một hòn đá đè nặng trong tim tôi, nặng nề, khiến tôi không thở nổi.

Ông trời đã cho chúng tôi yêu nhau, vì sao lại bắt chúng tôi phải đối diện với sinh ly tử biệt...

Tôi càng ôm anh chặt hơn, dường như làm thế thì có thể giữ anh ở mãi bên cạnh mình, không cần lo lắng có một ngày nào đó anh đột ngột bỏ đi.

- Hôm đó anh xin lỗi. - Giọng nói của anh lại vang lên bên tai tôi.

Hôm đó?

Câu nói của anh khiến tôi khựng lại, nhưng ngay lập tức tôi hiểu là anh muốn nói gì. Chính là hôm anh đã quát lên và đuổi tôi đi.

- Hôm đó em tới thăm anh, thực ra anh vẫn tỉnh táo. Anh thấy em bị Mỹ Nguyệt với mẹ anh bắt nạt, lẽ ra định giúp em, nhưng anh biết, anh càng tốt với em thì họ càng giận dữ, thế nên chỉ đành giả bộ không quen em, đuổi em ra ngoài. Hơn nữa hôm trước đó Dương Sinh tới thăm anh đã nói với anh chuyện của Mã Liệt, khi đó bọn anh đã thảo luận kế hoạch đối phó với Mỹ Nguyệt rồi. Cho nên khi đó anh tương kế tựu kế, để cô ta tưởng rằng anh đã bị lời nguyên khống chế nên mới có thể triển khai được kế hoạch sau này.

Thì ra là thế...

Tôi đột nhiên thấy xấu hổ vì đã trách cứ bản thân và Hạ Thụ ngày hôm đó. Mọi việc Hạ Thụ làm đều là vì tôi, anh chỉ không muốn tôi bị tổn thương mà thôi, sao tôi có thể trách cứ anh được?

- Khi đó sau khi em đi anh đau lòng lắm, sợ em một mình xảy ra chuyện nên đành lên gửi tin nhắn cho Dương Sinh, bảo cậu ấy tới bảo vệ em.

Nghĩ lại cái dáng vẻ đau đớn không buồn sống của mình ngày hôm đó, khóe mắt tôi lại cay cay, nhưng không muốn để anh thấy tôi khóc nữa, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, để nước mắt chảy ngược vào trong.

- Cả chuyện hôm qua em tới thăm anh, em biết là anh muốn ôm lấy em thế nào không? Nhưng anh không thể... không thể để Mỹ Nguyệt phát hiện ra được. Hơn nữa anh biết, nếu em giúp anh thực hiện nguyện vọng thứ ba thì em sẽ bỏ đi, cho nên anh đành giả bộ không quen em, để ép em ở lại.

- Hạ Thụ, sao mà anh ngốc thế... - Nghe anh nói, tôi vô cùng cảm động, nhưng cũng cảm thấy buồn vì những việc mà anh làm, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay anh, nhìn đôi mắt sâu như biển cả của anh. - Em chỉ quay về thế giới đồ chơi mà thôi, chứ có phải là không gặp nhau được nữa đâu. Nói không chừng có ngày nào đó em sẽ có thể quay về bên cạnh anh.

- Không! - Tôi vừa nói xong, anh đã trừng mắt nhìn tôi. - Anh không muốn chỉ thi thoảng mới được gặp em, anh muốn em ở bên cạnh anh mãi mãi! Hơn nữa bệnh tình của anh có thể trị khỏi được, chỉ là bác sĩ nói phẫu thuật hơi nguy hiểm thôi. Nhưng vì em, cho dù phải chịu đựng nỗi đau phẫu thuật và mạo hiểm với tính mạng của mình, anh cũng sẵn lòng. - Anh thực sự không muốn phải mất em. Khi nói câu này, bàn tay anh đặt lên vai tôi, nhìn tôi đầy kiên định, nói rõ ràng từng chữ, rất nghiêm túc, dường như đang hứa với tôi một lời hứa sinh tử.

Nhìn anh nghiêm túc như thế, tôi không biết nên làm thế nào để từ chối, chỉ có sự vui mừng và cảm động. Tôi không muốn anh phải chịu bất cứ sự nguy hiểm nào, cũng không muốn rời xa anh, nên chỉ đành tạm gạt đầu:

- Hạ Thụ, em sẽ ở lại bên cạnh anh, chỉ cần đó là nguyện vọng của anh thì em sẽ giúp anh hoàn thành. Em tin ca phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công!

Nghe tôi nói vậy, trên mặt anh dần dần nở một nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời. Anh chậm chậm nhắm mắt lại, ghé sát vào tôi, hơi thở ấm áp phả lên mặt tôi.

Tôi cũng nhắm mắt lại, thấp thỏm chờ đợi nụ hôn của anh in dấu lên môi tôi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng người Hạ Thụ thích lại là tôi. Hình bóng vẫn xuất hiện trong đầu anh chính là tôi.

Là tôi, đã giúp anh thoát khỏi sự khống chế của lời nguyền.

Tôi mang lòng cảm kích vô hạn với số phận, ôm chặt lấy anh, tưởng rằng mình đã hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc, nhưng lại bị một âm thanh nho nhỏ ngăn lại.

- Ưư...

Hạ Thụ rên lên mấy tiếng. Tôi vội vàng buông tay ra nhìn anh, quả nhiên thấy lông mày anh thoáng cau lại, gương mặt có vẻ đau đớn, trên trán lấm tấm mồ hôi.

- Hạ Thụ, anh sao thế? Lại đau đầu à? - Tôi đưa tay ra lo lắng lau những giọt mồ hôi trên trán anh.

- Anh không sao, gần đây ngày nào cũng bị phát tác một, hai lần, không sao đâu. - Hạ Thụ cười với tôi.

- Có phải hôm nay anh vẫn chưa uống thuốc không?

Ánh mắt tôi dừng lại chỗ đồng hồ đặt ở đầu giường, vội vàng cầm lên đặt vào tay anh, rồi cầm một cái cốc đi ra ngoài lấy nước.

- Tiểu Hựu, anh không muốn... - Anh bỗng dừng gọi giật tôi lại.

- Hả? - Bước chân tôi dừng lại, quay đầu nhìn anh, thấy tay anh đang chống lên giường, định ngồi dậy. - Hạ Thụ, anh định làm gì thế? Chẳng phải đầu anh lại đau sao? Còn không mau nằm xuống.

Thấy anh không chịu nghe lời tôi, tôi đành quay lại ấn anh xuống giường, nhưng thấy anh nói dứt quãng:

- Anh không uống thuốc này đâu... Đây là thuốc giảm đau có tác dụng phụ, uống vào sẽ thành kẻ ngốc đấy.

- Anh lo nhiều thế làm gì, nếu không uống thì anh còn ngốc hơn. - Tôi lườm anh một cái, ép anh phải nằm xuống rồi hung dữ nói, trong câu nói của tôi tràn ngập sự quan tâm, nhưng cũng thật ngọt ngào. - Anh nằm đây nhé, em ra ngoài lấy nước cho anh.

Thấy tôi rất kiên định, anh chỉ đành gạt đầu, ngoan ngoãn nằm xuống.

Ánh mắt tôi càng thêm dịu dàng. Một Hạ Thụ bướng bỉnh và không chịu nghe lời mới chính là anh thực sự. Tôi vui mừng vì anh không còn núp mình trong cái vỏ lạnh lùng và xa cách nữa, vì anh đã cho tôi đi vào thế giới của anh.

Nếu thời gian có thể dừng lại ở ngày hôm nay thì tốt biết mấy.

Khóe miệng tôi nở một nụ cười, đi ra khỏi phòng, tới lấy ít nước ấm ở máy nước. Đang định quay người lại đi vào thì bỗng dưng có một người đứng sau lưng khiến tôi giật nảy mình, bước chân khựng lại, cái cốc trên tay suýt nữa thì rơi xuống đất.

Mễ Liệt không biết đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, ánh mắt lặng lẽ nhìn tôi có vẻ gì đó thật khó hiểu.

Nhìn cậu, tôi định thần lại, thay vào ình một vẻ mặt thật thoải mái, đang định lên tiếng thì đã thấy cậu nói trước, ánh mắt lấp lánh vẫn không hề thay đổi:

- Nguyên vọng cuối cùng của Mỹ Nguyệt là phẫu thuật của Hạ Thụ thất bại.

- Vì sao? Sao cô ta có thể làm thế? - Câu nói của cậu khiến tôi giật mình, chiếc cốc trong tay rơi xuống đất, nước nóng bắn lên quần tôi, nhưng tôi hoàn toàn không hay biết gì, vẫn nhìn cậu, dường như muốn xuyên thấu cả người cậu.

Chỉ là từ ánh mắt của cậu, tôi không nhận ra có vẻ gì là đùa cợt.

Trong ánh mắt Mễ Liệt lúc này vô cùng nghiêm túc, đây là vẻ mặt mà trước đây tôi chưa từng thấy ở cậu.

- Vừa nãy Mỹ Nguyệt đã biết tình hình của Hạ Thụ qua bác sĩ, anh ta không hề bị bệnh nặng. Mỹ Nguyệt biết rằng mình đã bị Hạ Thụ lừa nên rất giận và muốn trả thù. - Mễ Liệt thoáng cau mày lại, cậu rất ít khi làm thế.

- Cô ta điên rồi sao? Hạ Thụ là người mà cô ta thích mà, cô ta không chịu cứu Hạ Thụ thì thôi, sao lại còn đòi làm tổn thương anh ấy? - Tôi bất lực buông thông hai tay.

- Cậu còn chưa tỉnh ra sao? Người Mỹ Nguyệt thích không phải Hạ Thụ mà là bản thân cô ta. Cô ta biết nếu phẫu thuật của Hạ Thụ thất bại thì chắc chắn cậu sẽ bất chấp tất cả để cứu anh ta, tới khi đó cho dù Hạ Thụ sống lại, nhưng cậu thì sẽ biến mất hoặc quay về với thế giới yêu tinh, tóm lại là cậu không thể ở bên Hạ Thụ được nữa. Thứ gì cô ta không có được thì người khác cũng đừng mong có, đó là suy nghĩ của cô ta.

Mỹ Nguyệt độc ác tới thế sao, còn Mễ Liệt nhìn thấu được cô ta chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao?

Tôi nhìn thật sâu vào mắt Mễ Liệt, cậu là yêu tinh Lời ước của Mỹ Nguyệt, nhưng không thực sự coi Mỹ Nguyệt là chủ nhân của mình. Tất cả những gì cậu làm đều là cậu muốn làm. Còn lần này thì sao? Cậu có làm tổn thương Hạ Thụ không?

Trong “Hiến pháp yêu tinh” có viết rất rõ ràng, yêu tinh không được can thiệp vào tính mạng của con người. Do đó kết quả cuộc phẫu thuật lần này của Hạ Thụ, theo lý mà nói phải do ông trời quyết định.

Mễ Liệt trước nay không bao giờ tuân thủ pháp luật, một Mễ Liệt luôn thích thách thức với mọi uy quyền, liệu có lần nữa cậu phá vỡ quy định mà làm tổn thương Hạ Thụ không?

Không khí trở nên thật nặng nề. Cả thế giới bỗng chốc thật yên tĩnh, phẳng phất như chỉ còn lại tôi và Mễ Liệt, đứng trong khoảng không gian đã được cách ly này, không ai có thể nhìn thấy chúng tôi, chúng tôi cũng không nhìn thấy bất kỳ ai.

- Mễ Liệt, cậu có giúp cô ta thực hiện nguyện vọng không? - Tôi thận trọng hỏi.

Mễ Liệt nhìn tôi thật lâu, trong ánh mắt có sự bình tĩnh và lạnh lùng bất thường. Rất nhanh, ánh mắt cậu chuyển đi nơi khác, cuối cùng dừng lại trên bức tường trắng xóa.

Một tia sáng thoáng run rẩy trong mắt cậu, bàn tay chậm chậm đặt lên tường, các ngón tay vạch thành những đường lằn trên nền tường, nhưng không nói lời nào.

- Mễ Liệt...

Khi tôi đang định hỏi cậu một lần nữa, cậu quay người đi về phía thang máy, để lại cho tôi một cái bóng lạnh lùng.

Nhìn theo cái bóng của Mễ Liệt vẫn chưa trả lời câu hỏi tôi, trong lòng tôi thấy thấp thỏm bất an, chưa bao giờ cái cảm giác nguy hiểm cận kề lại chiếm trọn trái tim tôi như thế, khiến tâm trạng ban nãy vẫn còn vui vẻ của tôi bỗng rơi xuống đáy vực sâu. Tôi nhớ ra Hạ Thụ vẫn còn đang chờ mình, mím chặt môi, đi về phía trước mấy bước, đứng trước cửa phòng bệnh, bắt môi mình phải nở nụ cười, cố gắng giả bộ rất vui vẻ, nhưng không thể nào che giấu được những giọt nước lấp lánh trong mắt.

Tôi chống tay lên khung cửa, hít sâu một hơi, đầu ngẩng thật cao để nước mắt không chảy ra, sau đó dùng tay lau khô viền mắt rồi đi vào.

Khi trong mắt tôi xuất hiện hình bóng của Hạ Thụ, hai tay giấu sau lưng bất giác siết chặt lại với nhau, muốn cho thêm mình dũng khí.

- Sao em đi lâu thế? - Thấy tôi bước vào, Hạ Thụ hơi thẳng người lên, mỉm cười nhìn tôi, không hề phát hiện ra sự bất thường trên mặt tôi. - Sao lại giấu tay sau lưng? Có phải còn cầm cái gì đó, định mang lại ngạc nhiên cho anh không?

Giọng nói của anh càng thoải mái thì trái tim tôi lại càng đau đớn.

Tôi nên nói với anh thế nào về chuyện vừa xảy ra? Chẳng nhẽ nói với anh rằng anh bị nguyên ròi, phẫu thuật chắc chắn sẽ không thành công sao? Tôi nghĩ cho dù như thế thì anh cũng tuyệt đối không dùng nguyện vọng thứ ba của mình để chữa khỏi bệnh.

Ông trời ơi, rốt cuộc thì tôi nên làm thế nào?

Tôi cố nén cảm giác đau đớn trong lòng, chậm chậm xòe tay ra trước mặt anh, sau đó mỉm cười, rồi lại e thẹn cúi đầu, che giấu giọt nước mắt chực trào ra trong mắt:

- Vừa nãy lúc ra ngoài em không cẩn thận đụng vào người ta, làm nước tung ra ngoài, lại còn bị người ta mắng.

- Vậy sao? - Ánh mắt anh tỏ vẻ thương xót, kéo tay tôi xem đi xem lại, xác định là không bị bỏng rồi mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. - Không bị bỏng là tốt rồi. Lát nữa ra ngoài cẩn thận một chút, em hay khóc như thế, đừng có khóc vì bị mắng đấy nhé.

- Biết rồi... - Anh càng nói tới từ khóc thì khóe mắt tôi lại càng cay, đang định lén đưa tay lên quẹt nước mắt thì phát hiện ra nước mắt mình đã không khống chế được mà rơi ngay xuống mu bàn tay anh, khiến anh cảnh giác, cúi xuống nhìn tôi.

- Sao lại khóc thật thế này? - Anh đưa tay lên lau nước mắt cho tôi, trên gò má trắng trẻo thoáng qua một tia dịu dàng.

Càng nhìn anh thì trong lòng tôi càng thấy khó chịu, nhưng vẫn cố nén để anh không biết chuyện vừa xảy ra. Nhưng nghĩ tới ca phẫu thuật của Hạ Thụ sẽ thất bại là tôi đã nhào vào lòng anh òa khóc.

- Hạ Thụ, anh đừng làm phẫu thuật nữa được không?

Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc ngắn của tôi, giọng nói thương yêu và khó xử:

- Tiểu Hựu, em phải tin anh, làm phẫu thuật xong là chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi.

- Nhưng... - Tôi rất muốn nói sự thực cho anh biết, nhưng... tôi lại không nói được! Tôi sợ nói ra rồi thì tia hy vọng cuối cùng của anh cũng biến mất.

Tôi giờ đây yếu đuối đến mức chỉ biết ôm chặt lấy anh, cố gắng tìm kiếm chút sức mạnh từ anh để chống đỡ cho bản thân.

18. Chương 18: Tất Yếu Phải Chia Tay

Không biết vì sao, tôi càng muốn thời gian chậm lại thì thời gian lại càng lướt đi thật nhanh, không chút lưu luyến.

Khi tôi còn vẫn chưa kịp cảm nhận thì đã tới thời gian ăn tối. Phẫu thuật của Hạ Thụ quyết định vào ngày kia, vốn định để anh ngày mai nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng Hạ Thụ kiên quyết không nghe.

Anh nói mức độ nguy hiểm của ca phẫu thuật lần này quá lớn, nói không chừng qua ngày kia anh sẽ không gặp được tôi nữa, nên anh muốn ngày mai rời khỏi bệnh viện để đi chơi với tôi.

Nói không chừng ngày mai... chính là ngày cuối cùng chúng tôi được ở bên nhau. Nếu Mẹ Liệt thực sự khiến phẫu thuật của Hạ Thụ thất bại, cho dù Hạ Thụ không ước thì tôi nhất định cũng sẽ cứu anh. Tối lúc đó, tôi thực sự sẽ phải rời xa anh rồi.

Trong lòng tôi ngập tràn nỗi đau khổ, chỉ biết nhìn gương mặt trắng như một tờ giấy của anh, mím chặt hai môi, cố gắng nở một nụ cười.

Nụ cười của tôi trông như mèo.

Cũng không phải là nói không chừng, mà là chắc chắn, ngày mai sẽ là ngày cuối cùng chúng tôi được ở bên nhau. Chúng tôi chỉ còn lại một ngày nữa thôi, nhưng vì sao thời gian lại không thể trôi đi chậm một chút?

Tôi muốn để anh nhìn tôi thật kỹ, ghi dấu nụ cười của tôi. Nói không chừng kiếp sau anh có thể tìm thấy tôi nhờ vào nụ cười ấy, như thế chúng tôi có thể ở bên nhau mãi mãi.

Tôi biết tất cả những điều này chỉ là suy nghĩ ngây thơ của tôi mà thôi. Ai mà biết được kiếp sau của mình sẽ thế nào, nói không chừng đó chỉ là một ảo tưởng của con người lúc trái tim đau đớn mà thôi.

Mang theo chút hy vọng mong manh, tôi ra ngoài giúp Hạ Thụ mua một ít thức ăn đơn giản, cùng anh ăn cơm rồi mới chậm chạp đi về.

Trời đã tối dần, màn đêm buông xuống, xung quanh vẫn rất náo nhiệt, khắp nơi là ánh đèn sáng trưng, người người đi qua đi lại.

Một mình tôi đi trên con đường đã bị bóng cây che khuất cả ánh đèn đường, tránh khỏi đám người ồn ào ngoài kia. Cảnh tượng ảm áp ấy chỉ khiến tôi càng buồn thêm.

Đi mãi, đi mãi, tôi cảm thấy ánh sáng trước mặt bỗng tối lại, trong lòng thoáng nghi ngờ, ngẩng đầu lên đang định xem là có chuyện gì thì bị một người đột nhiên gọi lại.

- Tiểu Hựu?

Giọng nói đó từ phía trước vang tới, rất quen thuộc, nhưng lại khiến tôi nghi hoặc. Tôi lập tức ngẩng đầu lên nhìn, thấy Dương Sinh đang đứng cách đó không xa nhìn tôi, trong bóng tối nên không nhìn rõ gương mặt anh, nhưng có thể thấy rõ đôi mắt lấp lánh như hai vì sao của anh đang ánh lên vẻ lo lắng.

- Sao về muộn thế? - Tôi còn chưa kịp mở miệng thì anh đã nói trước.

Tôi biết là anh rất lo lắng cho tôi, nên hơi ngại ngùng cúi đầu xuống, không biết từ lúc nào mấy sợi tóc mái đã dài đủ để che khuất mắt tôi:

- Tớ ở bệnh viện với Hạ Thụ thêm một lát. Xin lỗi, không nói trước với cậu, làm cậu lo lắng.

Biết tôi không xảy ra chuyện gì, ánh mắt anh dịu dàng hơn, lại gần ôm trọn hai bàn tay nhỏ bé của tôi vào đôi tay to lớn của anh, cười dịu dàng, chỉ có điều nụ cười đó không còn sự vui vẻ như trước đây nữa:

- Cậu ở chỗ cậu ấy thì tớ yên tâm rồi. Hạ Thụ thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?

Mặc dù khi nói chuyện, giọng nói của anh có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sự nặng nề trong tim anh, giống như tâm trạng của tôi mỗi lần đối diện với Hạ Thụ. Đau nhói, nhưng lại không thể nói thành lời.

Dương Sinh, tớ có lỗi với cậu.

Nếu kiếp sau tớ gặp cậu trước thì chắc chắn tớ sẽ thích cậu.

Tôi nhìn sâu vào mắt cậu, cố gắng để nụ cười trên miệng thêm rạng rỡ, giọng nói cũng tràn đầy niềm vui như trước, nhưng nó vẫn không giấu được vẻ miễn cưỡng:

- Anh ấy đỡ hơn nhiều rồi, có thể là vì gặp được tớ.

Anh ấy đỡ hơn nhiều rồi...

Những câu tôi vừa nói lại một lần nữa vang lên trong lòng, sao mà châm biếm đến thế! Nụ cười của tôi nhạt dần, khóe miệng nhếch lên này giờ cũng chậm chậm hạ xuống.

Tôi thế này chẳng phải là đang tự lừa mình dối người hay sao?

Vì sao tôi không thể bắt mình chấp nhận sự thực rằng ca phẫu thuật của Hạ Thụ chắc chắn sẽ thất bại? Đây rõ ràng là một sự thực mà tôi không thể thay đổi, nhưng cũng buộc phải thừa nhận và dũng cảm đối diện mà.

Nghĩ thế, nước mắt tôi bắt giác lại ướt mi, khi tôi còn chưa nhận thức ra rằng nước mắt mình đã chảy thì nó đã men theo gò má rồi rơi tới khóe miệng, vị mặt chất của nước mắt lan tỏa khắp người tôi.

- Cậu thật là... - Dương Sinh vốn còn định cười tôi, nhưng anh quay đầu lại, thấy tôi đang lặng lẽ rơi nước mắt, đột ngột dừng lại, xoay người tôi về phía anh rồi nhìn tôi thật kỹ, khi thấy những giọt nước mắt của tôi, nụ cười trên mặt anh cứng lại, thay vào đó là sự quan tâm, - Tiểu Hựu, cậu sao thế?

- Không sao. - Tôi đưa tay lên lau nước mắt, nhưng không hiểu sao nó vẫn cứ rơi không ngừng, càng lúc càng nhiều, cuối cùng, tôi chỉ biết đưa tay lên bịt chặt miệng, chậm chậm quỳ xuống, khóc thành tiếng.

- Tiểu Hựu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu đừng khóc nữa, nói cho tớ nghe đi. Nói không chừng tớ có thể giúp cậu giải quyết được? - Thấy tôi khóc mãi, Dương Sinh cũng quỳ xuống bên cạnh tôi, đưa tay ra định lau nước mắt cho tôi, nhưng bàn tay dừng khựng lại, cuối cùng dừng lại trên lưng tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào, dỗ tôi như dỗ một đứa trẻ. - Tớ tớ, được không?

- Nói cho cậu biết thì sao... - Tôi vùi sâu mặt mình vào lòng bàn tay, giọng nói đầy tuyệt vọng. - Không có ích gì đâu...

- Tớ cũng không biết là nên làm thế nào nữa...

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Hựu, cậu giấu ở trong lòng thế không tốt cho sức khỏe đâu.

- ... Dương Sinh, cậu đừng nói với Hạ Thụ được không? - Tôi ngược đôi mắt đã mờ đi vì nước mắt của mình lên nhìn anh, nói như người mộng du, - Những điều này chỉ có mình cậu biết thôi...

Anh không hề do dự, gạt đầu, trên mặt là vẻ quan tâm không giấu giếm.

Thấy anh đồng ý, tôi mới chậm rãi nói:

- Hôm nay lúc ở bệnh viện chăm sóc cho Hạ Thụ, Mễ Liệt đã tới tìm tớ. Cậu ấy nói là nguyện vọng cuối cùng của Mỹ Nguyệt là...

Nói tới đây, tim tôi lại đau nhói, giọng nói dừng lại nửa chừng, tôi hít sâu một hơi, nói tiếp:

- làm cho phẫu thuật của Hạ Thụ thất bại.

- Sao lại như thế? - Tôi còn chưa nói xong, Dương Sinh đã kinh ngạc há hốc miệng, giọng nói to tới mức khiến mọi người đi đường đều quay lại nhìn chúng tôi.

- Dương Sinh... đừng để anh ấy biết chuyện này. - Nhìn vào gương mặt đầy vẻ kinh ngạc và hốt hoảng của Dương Sinh, tôi cúi đầu im lặng giây lát rồi lên tiếng. - Tớ nay tớ muốn quay lại bệnh viện chăm sóc anh ấy... - Tớ với anh ấy chỉ còn lại một chút thời gian nữa thôi...

- Tiểu Hựu, cậu đừng dễ dàng bỏ cuộc như thế, chúng ta vẫn có thể ngăn cản cậu ta mà. - Dương Sinh lắc mạnh người tôi, dường như muốn kéo tôi ra khỏi cơn tuyệt vọng.

- Vô ích thôi, tớ không thể ngăn cản cậu ấy được. Yên tâm đi, Dương Sinh, nếu phẫu thuật của Hạ Thụ thực sự thất bại thì tớ sẽ dùng pháp lực của nguyện vọng thứ ba để cứu anh ấy, chỉ là tới lúc ấy tớ sẽ phải ra đi. - Tôi luyến tiếc nói với Dương Sinh.

- Không! Tớ không cho cậu đi. Tiểu Hựu, nhất định là còn cách khác mà, đúng không? - Dương Sinh kích động hét lớn.

- Dương Sinh, cậu đừng cản tớ, cậu thế thì tớ đi cũng không yên tâm. Tớ không biết mình có thể chiến thắng được lời nguyện của Mễ Liệt không, để có thể cứu sống Hạ Thụ tớ sẽ phải dùng toàn bộ sức mạnh

của mình, nhưng tớ không hối hận, có thể làm được việc gì đó cho Hạ Thụ là tớ vui lắm rồi. Dương Sinh, cậu cũng sẽ vui cho tớ, đúng không? - Tớ mỉm cười an ủi anh.

- Tiểu Hựu... tớ không nỡ xa cậu. - Khóe mắt của Dương Sinh lấp lánh một giọt nước.

- Tớ cũng không nỡ xa cậu. Dương Sinh, nếu tớ còn sức mạnh trở về thế giới yêu tinh, chắc chắn ngày nào tớ cũng sẽ cầu nguyện cho cậu. Cậu tốt thế, chắc chắn sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về cậu! - Tớ rất muốn mỉm cười, nhưng nước mắt lại chảy tràn ra má.

Dương Sinh thấy thế, vội vàng lấy ra một tờ giấy ăn đưa cho tôi.

Anh cố gắng lấy lại tinh thần:

- Còn nhớ không? Ngày trước tớ từng nói với cậu, chỉ cần có niềm tin rồi sẽ có kỳ tích! Bây giờ cái gã tên Mễ Liệt đó đã đến nhắc nhở cậu, nói không chừng hẳn cũng không muốn làm tổn thương Hạ Thụ đâu. Tớ vốn là một người sống lạc quan, thế nên tớ tin rằng bệnh của Hạ Thụ chắc chắn sẽ khỏi, phẫu thuật sẽ thành công, cậu cũng sẽ được ở lại với thế giới loài người. Bởi vì tớ còn phải cạnh tranh công bằng với Hạ Thụ mà!

- Dương Sinh, cảm ơn cậu... - Lời an ủi của Dương Sinh khiến tôi thấy dễ chịu hơn đôi chút, tôi chỉ có thể dùng câu nói bình thường nhất để thể hiện sự cảm kích vô bờ của tôi.

*

* *

Sau khi hiểu bệnh tình của Hạ Thụ, Dương Sinh lưu luyến ra về. Còn tôi vẫn ở lại bệnh viện chăm sóc Hạ Thụ cho tới khi trời sáng, mặc dù không được ngủ nhưng trong lòng tôi thấy thỏa mãn lắm rồi. Ít nhất thì trong ngày cuối cùng này, tôi vẫn có thể ở bên anh mỗi giây mỗi phút, không có người nào ngăn cản chúng tôi nữa.

Sáng hôm sau, khi tôi mở mắt ra đã kinh ngạc phát hiện không biết Hạ Thụ tìm đâu ra một cái áo sơ mi trắng khoác lên người với cái quần dài màu đen. Mặc dù sắc mặt anh vẫn nhợt nhạt, nhưng trông anh đẹp trai vô cùng.

Anh thấy tôi đã tỉnh, bèn nở một nụ cười dịu dàng.

- Tiểu Hựu, lát nữa chúng ta đi đâu chơi?

Thấy dáng vẻ vui mừng của anh, trong lòng tôi cũng thấy vui theo. Nhiệm vụ của tôi ngày hôm nay là phải hẹn hò thật vui vẻ với Hạ Thụ, để sống nốt ngày cuối cùng tươi đẹp này.

Tôi gật đầu, rồi cười:

- Không sao đâu, anh muốn chơi ở đâu thì em đi với anh.

- Ừm... giờ vẫn sớm, bọn mình tới công viên đi bộ một lát đã. Đi bộ xong chúng ta sẽ đi xem phim. - Anh đi tới bên cạnh tôi, các đường nét góc cạnh trên gương mặt trở nên mềm mại hơn rất nhiều mỗi khi anh mỉm cười.

Bàn tay anh thật trọng nắm lấy tay tôi, hơi lạ lẫm.

Tôi gật đầu, nắm chặt tay anh, rồi cùng anh đi ra ngoài phòng bệnh. Có lẽ là vì còn sớm nên bên ngoài chẳng có ai, chúng tôi vào thang máy, rồi đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Dọc đường gặp rất ít người.

Tôi vẫn hơi buồn ngủ, hai mắt cay xè. Cho tới khi đã ra khỏi cổng bệnh viện, tôi mới hỏi:

- Hạ Thụ, có phải anh cố ý dậy sớm để lên rời khỏi bệnh viện không? Em nghĩ... hôm qua chắc là anh không nói với y tá phải không?

Anh quay đầu nhìn tôi một cái, đưa tay ra véo mũi tôi, mỉm cười yêu thương:

- Không nhận ra là em tự nhiên lại thông minh như thế nhé.

Nghe anh nói thế, tôi giận dữ:

- Không được, không được, anh mau quay về đi, sao có thể như thế được? Em còn tưởng y tá đồng ý rồi anh mới được ra. Nếu lát nữa đang chơi mà anh phát bệnh thì sao? Phải quay về nghỉ ngơi thôi.

- Tiểu Hựu, đừng lo. Anh chỉ ra ngoài chơi thôi mà.

- Chơi cũng không được! - Thấy anh không hề thương yêu sức khỏe của mình, tôi đau đớn hết lớn, kiên quyết kéo anh về bệnh viện.

- Mai phải làm phẫu thuật rồi... - Anh vừa phản đối, vừa trả lời tôi, giọng nói trở nên trầm trầm.

Câu nói của anh bỗng dưng nhắc nhở tôi.

Đúng thế, ngày mai Hạ Thụ phải làm phẫu thuật rồi, nếu Mễ Liệt thực sự khiến ca phẫu thuật của anh thất bại thì hôm nay chính là ngày cuối cùng tôi được ở thế giới loài người.

Vậy thì tôi... có nên ngăn cản anh nữa không?

Có lẽ trước khi rời đi, tôi nên cảm nhận vẻ đẹp của thế giới này.

Tôi dẫn đo trong lòng một chút, bàn tay đang kéo tay anh lỏng dần ra, rồi buông xuống, cuối cùng vẫn gật đầu:

- Được rồi. - Mặc dù đã đồng ý nhưng tôi vẫn lo lắng nhìn anh. - Nhưng anh có mang thuốc đi không?

Anh gật đầu.

Thấy anh gật đầu, tôi yên tâm hơn, cùng anh tiếp tục đi. Tôi và Hạ Thụ đều giống nhau, đều vô cùng trân trọng ngày cuối cùng được ở bên nhau này.

Chúng tôi tới một công viên ở gần rạp chiếu phim, trong đó đều là những người già đang tập thể dục. Bước vào công viên, chúng tôi bỗng trở thành những người khác lạ.

Mặc dù như vậy, trên mặt chúng tôi vẫn nở nụ cười, mặc dù trong lòng đang suy nghĩ về những việc khác nhau, nhưng hai bàn tay nắm chặt vào nhau, dường như đang cố gắng truyền sức mạnh cho người kia.

Khi đi vào khu giải trí dành cho trẻ con ở công viên, bỗng dưng tôi nhìn thấy một cửa hàng bán điểm tâm sáng, bụng liền sôi lên. Tôi xoa cái bụng xẹp lép vì đói của mình, mới nhớ ra tối qua mình chưa ăn gì, quay đầu lại chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn Hạ Thụ, sau đó chỉ vào trong:

- Em đói...

- Thế thì đi thôi. - Anh cúi đầu nhìn tôi, cũng không nhẫn tâm thấy tôi như vậy, bèn kéo tay tôi đi vào trong.

Trong cửa hàng vắng tanh, hai chúng tôi ngồi xuống bàn gần cửa sổ. Hai tay tôi chống cằm nhìn anh ngồi đối diện.

Không biết có phải vì bị bệnh không mà gương mặt Hạ Thụ trở nên trưởng thành hơn rất nhiều. Mặc dù đã dịu dàng hơn, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy sự lạnh lùng và xa cách.

Thì ra đối với người mà mình thích thì thái độ và mọi thứ đều sẽ thay đổi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng tôi bất giác mỉm cười, thích thú nhìn anh.

- Em nhìn cái gì mà vui thế? Nói cho anh nghe xem nào. - Hạ Thụ ngồi đối diện thấy tôi cứ cười cười nhìn anh, ngạc nhiên lên tiếng.

- Ha ha ha... - Tôi cười mấy tiếng, suy nghĩ bị cắt đứt, đành ngượng ngùng ho mấy tiếng để che giấu cái vẻ ngu ngốc của mình. - Em đang nghĩ xem trưa nay ăn gì?

- Chẳng nhẽ em nghĩ ra là ăn cái gì rồi, nếu không thì sao lại cười như thế? - Anh bán tín bán nghi nhìn tôi, dường như rất nghi ngờ câu trả lời này của tôi. Nhưng trong ánh mắt nghi ngờ của anh còn có một tia nhìn bí mật rồi nhanh chóng biến mất nơi đáy mắt, đến nỗi tôi chỉ nắm bắt được một chút xíu, nhưng đã cảm thấy hài lòng lắm rồi.

Chẳng nhẽ Hạ Thụ muốn dành cho tôi sự bất ngờ sao?

Tim tôi đập liên hồi, hưng phấn nhìn anh.

Vào lúc tôi đang chuẩn bị mơ mộng viễn vông thì nhân viên phục vụ mang đồ ăn ra.

Chỉ nghe thấy tiếng nói máy móc của nhân viên vang lên bên tai. Sau đó là các món ăn sáng được bày từng đĩa lên bàn, vô cùng phong phú, đồ ăn nhiều tới mức khiến tôi giật mình.

Tôi còn nhớ ban nãy mình đâu chọn nhiều như thế?

Chẳng nhẽ tôi bị ảo giác sao? Tôi đã gọi nhiều thức ăn mà ngay mình cũng không biết sao. Những món này làm sao mà ăn hết được.

Tôi nhìn các món điểm tâm bày đầy bàn, cuối cùng trong lòng hạ một quyết tâm độc ác, ngẩng đầu lên vô cùng trịnh trọng nhìn Hạ Thụ đang ăn bánh bao, kiên định nói:

- Hạ Thụ, giờ anh đang bị bệnh, phải ăn nhiều một chút để bổ sung dinh dưỡng. Nên em quyết định rồi, sẽ cần rằng nhường toàn bộ thức ăn trên bàn cho anh.

- Khụ khụ khụ... - Tôi vừa nói xong, Hạ Thụ đang ngậm đầy bánh bao trong miệng, còn chưa kịp nuốt hết bỗng dưng buông rơi cái bánh bao, bắt đầu ho sặc sụa.

- Hạ Thụ, anh không sao chứ? - Nhìn đáng vẻ đau đớn của anh, tôi bắt đầu hối hận vì câu nói vừa nãy của mình, bèn đứng lên, đi qua bàn vỗ nhẹ lưng anh, cố giảm bớt cảm giác khó chịu của anh.

Cuối cùng, anh uống một ngụm nước đậu rồi mới ngừng ho, yếu ớt nhìn tôi, trong ánh mắt là sự “trách cứ”:

- Sau này đừng nói những câu kích thích như thế vào lúc anh đang ăn nhé...

Tôi xấu hổ xoa đầu, ngồi về chỗ của mình, không dám nhìn anh, chỉ đành cắm đầu vào chiến đấu với chỗ thức ăn.

Cuối cùng dưới sự nỗ lực của hai đứa tôi cũng giải quyết được một phần lớn, chỗ còn lại không thể gói mang về, chỉ biết giương đôi mắt tiếc nuối nhìn nhân viên đổ chỗ thức ăn đó đi, trong lòng thầm cầu nguyện sự tha thứ của thượng đế. Ngày cuối cùng rồi, thôi hãy để chúng con được hết mình một lần!

Tôi mang theo tâm trạng thê lương của mình, nhưng cười vẫn rất rạng rỡ.

Lúc xem phim, chúng tôi cùng chọn một bộ phim hài. Bước vào rạp, Hạ Thụ bỗng dưng gọi tôi đứng lại. Tôi giật mình quay đầu nhìn anh. Thấy anh dừng ở quầy, vừa nói gì đó với nhân viên phục vụ, vừa móc tiền trong túi ra.

Lúc tôi còn đang tò mò thì người phục vụ đã đưa cho anh một gói bỏng ngô lớn và hai cốc nước. Một tay anh cầm nước, tay cầm lại ôm gói bỏng, đi về phía tôi với nụ cười tươi rói.

- Xong rồi, chúng ta vào đi.

Thấy anh rất nghiêm túc với buổi hẹn hò này, trong lòng tôi không tránh được cảm giác buồn bã, nhưng vẫn mỉm cười đón gói bỏng trên tay anh, cùng anh đi vào phòng chiếu, tìm đúng vị trí của chúng tôi rồi ngồi xuống.

Chúng tôi vào hơi muộn, bộ phim đã bắt đầu được một lát. Sau khi ngồi xuống, ánh mắt chúng tôi đều không tập trung, không thể dừng lại trên màn hình.

Anh nắm chặt tay tôi, hơi ẩm ở tay anh không lúc nào không nhắc nhở tôi về sự tồn tại của anh.

Cho tới khi bộ phim kết thúc, chúng tôi lặng lẽ đứng lên khỏi chỗ ngồi, không phát ra bất cứ tiếng động nào. Chỉ có một điều tôi không thể quên được, những hành động khoa trương của nữ diễn viên chính dường như cố ý để chúng tôi cười.

Không khí của cả rạp rất hưng phấn, chỉ có góc của chúng tôi ngồi là ngập trong sự yên tĩnh.

Không ai nói gì, cũng không ai cười.

Chúng tôi chậm rãi đi ra khỏi rạp chiếu phim, hai tay vẫn nắm chặt lấy nhau. Mặc dù chúng tôi không nói với nhau là sẽ đi đâu, nhưng cả hai đều đi về hướng nhà Hạ Thụ.

Nơi đó có lẽ là nơi đáng nhớ nhất!

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau chính là ở đó.

Khóe miệng tôi nở một nụ cười chát đắng, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng của Hạ Thụ, gương mặt đó vẫn có vẻ xa cách, nhưng đã dịu dàng hơn trước rất nhiều.

Hàng cây hai bên đường che mất ánh mặt trời, những tia nắng lọt qua các tán lá để lại từng vệt lốm đốm trên đường, mang theo một vẻ đẹp hư ảo.

Không biết đi bao lâu, đã có thể nhìn thấy khu chung cư của Hạ Thụ rồi. Lúc này đã gần tới giờ tan học buổi trưa, ngôi trường gần đó có rất nhiều học sinh đi ra.

Đường phố không còn giữ vẻ yên tĩnh nữa mà thay vào đó là đủ các âm thanh huyền ảo.

Chúng tôi sánh vai nhau đi vào chung cư, đi vào căn nhà của Hạ Thụ. Anh vừa mở cửa ra, trên mặt bỗng dưng nở một nụ cười thần bí, nhìn tôi chớp mắt, hàng lông mày dài thoáng chuyển động.

Khựng lại trước gương mặt anh, tôi nhìn vào trong phòng. Các bức tường đã được sơn màu hồng phấn đáng yêu, nơi nào cũng là đồ trang trí làm bằng ren, cả căn phòng ngập trong bóng bay đủ màu sắc và một bó hoa hồng.

- Anh nhờ người nhà chuẩn bị giúp, Tiểu Hựu, thích không? - Nhìn gương mặt kinh ngạc của tôi, Hạ Thụ cũng đi vào phòng, đóng cửa lại, nhìn tôi đầy ý nghĩa.

- Cái này... - Tôi há hốc miệng nhìn bó hoa hồng lớn màu hồng phấn.

Lúc này, ánh mắt anh thoáng tối lại, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bình thường. Anh nở nụ cười nho nhã, lại gần ôm bó hoa:

- Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, đương nhiên là phải có hoa hồng rồi.

Anh chậm rãi đặt bó hoa hồng vào tay tôi, sau đó kéo tôi ngồi xuống ghế salon, còn mình thì đi vào phòng bếp.

Ánh mắt tôi dừng lại bên cạnh chiếc tủ tivi, phát hiện ra cái hộp giấy cũ đã được thay vào bằng một cái hộp quà rất dễ thương màu xanh lam có dính nơ bướm, trên đó còn có hai chữ được viết kiểu nghệ thuật: Hựu Diệp.

Mất tôi cay xè, đặt bó hoa sang bên cạnh, quay đầu nhìn Hạ Thụ đang bận rộn trong bếp.

Hôm nay...

Chúng tôi chỉ còn mỗi hôm nay thôi...

Tôi đứng lên rồi đi vào phòng bếp, nhìn Hạ Thụ đang chăm chú chuẩn bị bữa trưa, đưa tay ra ôm chặt lấy anh từ sau lưng, áp mặt mình vào lưng anh.

- Hạ Thụ, để em ôm anh thêm một lát... - Tôi nói khẽ, cảm giác được sống lưng anh thoáng cứng lại, một lúc lâu sau mới tự nhiên hơn.

Bàn tay anh nắm lấy tay tôi, giọng nói vọng tới:

- Tiểu Hựu, đừng ngốc nữa, anh đang nấu cơm. Sau này còn nhiều thời gian để ôm anh mà. - Anh tách từng ngón tay tôi ra, bắt tôi ngồi xuống bàn ăn, sau đó một mình bận rộn trong phòng bếp.

Không biết bao lâu đã trôi qua, tôi nghe thấy tiếng nước, rồi Hạ Thụ bê từng đĩa thức ăn đi ra. Anh đặt thức ăn lên bàn, rồi lại quay vào phòng bếp.

Như thế mấy lần, anh làm một bàn đầy thức ăn. Nhìn anh đang từ từ ngồi xuống trước mặt tôi, lúc này tôi mới cầm đũa, gắp một đũa thức ăn rất lớn bỏ vào miệng rồi ăn cùng với cơm.

Mùi vị của những món ăn này vẫn kỳ quái như trước, hơn nữa có thể nói là càng lúc càng khó ăn hơn. Nhưng tôi đã có thể cảm nhận được sự cố gắng của anh, anh đã không nhầm lẫn giữa muối và đường nữa...

Tôi cúi đầu thấp xuống, chậm rãi ăn từng miếng, mặc dù mùi vị không ngon lắm, nhưng không biết vì sao, khi vào tới miệng tôi, nó lại trở thành những món ăn ngon không gì sánh nổi.

Nước mắt lại rơi xuống, rơi vào bát cơm nóng hổi.

Tôi hít hít mũi, không dám ngẩng đầu lên, sợ bị Hạ Thụ phát hiện mình đang khóc. Tôi cố gắng che giấu tiếng nghẹn ngào trong họng, nói với anh:

- Hạ Thụ, anh sẽ khỏi nhanh thôi... - Nhanh thôi, anh sẽ làm được những món ăn rất ngon... có thể thi tuyển đầu bếp ý chứ! - Nước mắt không ngừng chảy vào miệng tôi, vị mặn chát của nó có gì đó nồng nồng như cà phê...

- Tiểu Hựu, sao hôm nay em cứ kỳ lạ sao đó? Hạ Thụ không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh tôi, anh quỳ xuống nhìn tôi, khi nhìn thấy những giọt nước mắt trên mặt tôi, giọng nói trầm trầm lại vang lên. - Sao lại khóc rồi.

- Không có, không có. - Thấy anh quỳ bên cạnh mình, tôi vội vàng quay mặt đi, dùng tay áo lau nước mắt, sau đó quay lại nhìn anh, nhưng mắt tôi vẫn đau nhói.

Anh đưa tay chạm vào gương mặt còn ướt của tôi, bàn tay lạnh lẽo khiến tôi giật mình.

- Có phải xảy ra chuyện gì không?

Anh vừa hỏi xong, tim tôi đã thắt lại.

Chẳng nhẽ Dương Sinh đã nói cho anh rồi?

Lúc tôi còn đang thắc mắc trong lòng thì lại nghe thấy anh nói tiếp:

- Tiểu Hựu, nếu em không chịu nói thì anh cũng không ép em. Chỉ có điều em phải nhớ, anh thà vĩnh viễn bị mất vị giác, cũng không muốn để em rời xa anh. - Không gì có thể quan trọng bằng em cả...

Lời nói của anh còn chưa dứt, tôi đã nức nở không thành tiếng, dùng tay bịt chặt miệng.

Tôi nên nói với anh sự thực này như thế nào đây, cái sự thực tàn nhẫn...

Hạ Thụ nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, dùng tay vỗ nhẹ lên lưng tôi, muốn giúp tôi ngừng khóc. Anh lặng lẽ nhìn tôi, nhìn rất lâu rồi mới đặt lên trán tôi một nụ hôn, giọng nói khàn khàn:

- Anh sẽ không để em rời xa anh đâu.

Căn phòng vẫn sáng như cũ, ánh đèn tỏa đều trên từng góc ngách. Chỉ có điều không khí vĩnh viễn không thể vui như trước kia được nữa.

*

* *

Cuối cùng buổi hẹn hò của chúng tôi đã kết thúc trong nước mắt, rồi cũng phải tới thời điểm làm phẫu thuật. Hôm nay lúc sáng sớm tỉnh dậy, trái tim tôi bỗng dưng như bị trống một lỗ. Tôi tỉnh dậy từ cái giường nhỏ xíu đặt ở trên tủ, niêm chú biến mình to ra rồi ngồi bên giường Hạ Thụ.

Hạ Thụ không biết đã tỉnh từ lúc nào, nhưng không lên tiếng, cứ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt là vẻ u uất.

Nghe thấy tiếng tôi đã thức, anh quay đầu mỉm cười cho tôi yên tâm. Mặc dù như thế, tôi vẫn có thể cảm nhận được sự bất an và hoảng sợ trong mắt anh.

Lúc này, ngoài phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa. Tôi vừa quay đầu lại đã thấy cánh cửa bị mở ra. Bác sĩ từ bên ngoài đi vào, gương mặt nghiêm túc nhìn Hạ Thụ, ho khẽ một tiếng để thu hút sự chú ý của anh:

- Hạ Thụ, phẫu thuật sắp bắt đầu rồi.

- Dạ! - Hạ Thụ gật đầu, cuối cùng nhìn tôi một cái, nhẹ nhàng hôn lên má tôi, xuống giường xỏ dép vào. - Tiểu Hựu...

Anh còn chưa nói xong, tôi đã gật đầu.

- Em sẽ ở đây mỉm cười chờ anh quay về. - Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười, nhìn anh yên tâm quay đầu cùng bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh rồi, nụ cười tắt dần, một dòng nước mắt nóng hổi trào ra.

Tôi lau khô mắt, lẩm bẩm nói:

- Không được khóc...

- Không được khóc... mình phải kiên cường... thì Hạ Thụ mới yên tâm.

Tôi ngồi cạnh giường, lẩm bẩm đọc thần chú, cố gắng để nín khóc, tôi đứng lên đi ra ngoài. Lúc này, Hạ Thụ và bác sĩ vẫn chưa đi quá xa.

Tôi đi sau lưng họ tới cửa phòng mổ, vẫn rất thận trọng không để Hạ Thụ phát hiện ra mình đi theo. Người nhà Hạ Thụ và Dương Sinh đều đang ở bên ngoài phòng mổ. Hạ Thụ bị đẩy vào trong, ngoài cửa bật ngọn đèn soi sáng ba chữ “Đang phẫu thuật”. Tim tôi thất lại, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào cửa phòng mổ.

- Hạ Thụ, chắc chắn anh sẽ không sao đâu. Phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công!

Hai tay tôi hợp thành một chữ “nhất” đặt ngang miệng, lẩm bẩm đọc chú, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cầu nguyện với Thượng đế. Tia hy vọng cuối cùng lúc này của tôi là Mẹ Liệt sẽ từ chối nguyện vọng của Mỹ Nguyệt.

Mặc dù cơ hội rất nhỏ bé, nhưng tôi sẽ không từ bỏ.

- Thượng đế... xin hãy bảo vệ anh. Mặc dù anh đối xử với người khác rất lạnh lùng, rất nhiều người đều sợ anh, nhưng anh thực sự là một người tốt! Anh phải có được hạnh phúc mới đúng! - Nước mắt vẫn chậm chậm rơi xuống, che khuất mọi thứ trước mắt tôi. - Thượng đế, con thực sự thực sự rất thích anh ấy, muốn được ở cùng anh ấy vĩnh viễn...

- Cho dù đi ngược lại quy định của thế giới yêu tinh cũng không sao...

Tôi cảm thấy hơi thở của mình bỗng trở nên gấp gáp, lồng ngực càng lúc càng khó chịu, dường như sắp không thể thở nổi. Nhưng tôi vẫn không ngừng cầu nguyện, hy vọng Thượng đế có thể nghe thấy giọng nói của tôi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngọn đèn “Đang phẫu thuật” vẫn sáng, ánh sáng chói mắt ấy làm đau trái tim tôi. Cuối cùng không biết bao lâu đã trôi qua, trên hành lang cách đó không xa vang lên tiếng chạy gấp gáp của mấy bác sĩ.

Họ chỉ nhìn tôi một cái rồi mở cửa phòng mổ và đi vào.

Khi cánh cửa một lần nữa đóng sầm trước mắt tôi, trái tim tôi bỗng dưng có một dự cảm không lành. Vì sao lại nhiều bác sĩ tới như thế? Chẳng lẽ... Hạ Thụ làm sao rồi?

Tôi đứng bật dậy khỏi băng ghế, cố gắng kìm nén cảm giác muốn lao vào trong phòng mổ, chỉ biết nhìn vào cánh cửa màu trắng, giống như trong đó là một địa ngục đáng sợ.

- Tiểu Hựu, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? - Dương Sinh cũng có vẻ hoang mang, dường như cũng giống như tôi, nghĩ tới việc mà Mẹ Liệt có thể làm, trong lòng tràn đầy cảm giác hoảng sợ và bất an.

Câu nói của anh còn chưa dứt, cánh cửa phòng mổ lại một lần nữa được đẩy ra, một bác sĩ từ trong đi ra, gương mặt nặng nề lướt qua chỗ chúng tôi, cứ như thể chúng tôi là người vô hình.

- Bác sĩ, thế nào rồi? Hạ Thụ có khỏe không? - Thấy bác sĩ đi qua, tôi vội vàng đi sau lưng ông hỏi, lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trên cánh cửa phòng mổ vẫn sáng lên ba chữ “Đang phẫu thuật”.

Vị bác sĩ đó quay đầu nhìn tôi một cái, trong ánh mắt là sự hối lỗi và nỗi đau sâu sắc. Ông bắt lực lắc đầu, giọng nói khàn đục chậm rãi nhấn từng chữ, phảng phất như cũng không muốn chấp nhận sự thực này:

- Bác sĩ chủ trị của Hạ Thụ trong lúc mổ đã để xảy ra sơ suất, giờ bên trong đang cấp cứu...

Giọng nói của ông dừng lại, rồi tiếp tục:

- Có thể... hy vọng không lớn.

- Sao lại như thế? - ông còn chưa nói xong, trước mắt tôi đã tối sầm lại, loạng choạng lùi về sau mấy bước. Cũng may Dương Sinh kịp thời đỡ lấy tôi, tôi mới không ngã xuống đất.

Bác sĩ không nói gì nữa, chỉ quay người tiếp tục đi trên hành lang.

Tất cả mọi thứ này chắc chắn là do Mễ Liệt làm! Cậu ấy vẫn hoàn thành nguyện vọng của Mỹ Nguyệt. Phẫu thuật của Hạ Thụ thực sự thất bại rồi!

Cả người tôi run rẩy, nước mắt tràn ra, nỗi đau đớn khôn cùng nhanh chóng nuốt trọn tôi. Nhưng giờ đây tôi không thể ngã xuống, tôi không thể nhìn Hạ Thụ xảy ra chuyện gì được. Tôi muốn anh khỏe lại, cho dù cái giá là bắt tôi vĩnh viễn không được gặp lại anh!

Tôi cố gắng chống tay vào tường rồi đứng thẳng lên, nhìn cánh cửa phòng mổ đóng kín mít, rồi lại nhìn Dương Sinh đang lo lắng, cuối cùng kiên định nói:

- Dương Sinh, cậu có thể giúp tớ một chuyện không?

- Chuyện gì?

- Tớ muốn... đi cứu Hạ Thụ. - Tôi nhìn chăm chăm vào cửa phòng mổ, một giọt nước mắt rơi lên mu bàn tay. Mặc dù biết rằng Dương Sinh không đồng ý cho tôi làm như thế, nhưng trước mắt tôi chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của cậu thôi. - Dương Sinh, xin cậu đây, giúp tớ... tớ chỉ còn cơ hội cuối cùng này thôi.

- Tiểu Hựu, cậu thực sự muốn làm như thế sao? - Dương Sinh do dự đỡ tôi.

- Dương Sinh, tớ nhất định phải cứu Hạ Thụ! Nếu anh ấy chết thì tớ ở lại trên thế giới này còn có ý nghĩa gì?

Dương Sinh nghe tôi nói vậy, sắc mặt thoáng thay đổi, từ do dự chuyển sang kiên định.

- Được rồi, Tiểu Hựu, tớ giúp cậu! - Anh dường như đã dùng toàn bộ sức mạnh của mình để nghiêng rằng nói ra câu này.

Dương Sinh kéo tôi đi về phía cửa phòng mổ, anh chặn người y tá đang định ngăn chúng tôi lại, để tôi thuận lợi chạy vào trong.

- Tiểu Hựu, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau! - Sau lưng vang lên tiếng nói đau đớn của Dương Sinh.

Tôi cảm kích quay đầu lại nhìn anh lần cuối, rồi chạy vào bàn mổ.

Hạ Thụ đang nằm trên bàn mổ, đầu anh đổ máu, sắc mặt nhợt nhạt như một tờ giấy, trái tim tôi như bị ai đó xé rách.

- Sao cô ấy lại vào được đây?

Bên cạnh vang lên giọng nói giận dữ của bác sĩ, có người lại gần định kéo tôi ra, nhưng lại phát hiện ra không có cách nào để ngăn tôi cả.

Dường như giây phút đó trong mắt tôi, chỉ còn lại một mình Hạ Thụ. Tôi chậm chậm đi tới bên cạnh anh, đọc khẽ một câu thần chú, bác sĩ sau lưng bèn không lại gần nữa. Nước mắt tôi rơi như mưa, rơi lên gương mặt và bờ môi nhợt nhạt của anh.

- Hạ Thụ, xin lỗi,... em không thể ở cạnh anh nữa, anh nhất định phải hạnh phúc...

Tôi nhắm mắt lại, không dám nhìn vào mặt anh, sợ nhìn thấy không nhận được lại khóc. Trái tim tôi đau nhói như bị hàng ngàn con dao cứa qua, chảy máu đỏ tươi. Tôi chấp tay đặt lên ngực, miệng lầm bầm đọc

thần chú, dần dần cảm nhận được một luồng hơi ấm nóng bao vây các ngón tay mình, dùng sức mạnh của toàn thân để đẩy quả cầu lửa màu xanh trên ngón lạy về phía Hạ Thụ.

Thân hình tôi bắt đầu nhẹ dần, tôi mở mắt nhìn Hạ Thụ đang nằm trên bàn mổ, tôi thấy từ khóe mắt Hạ Thụ khe khẽ lặn ra một giọt nước.

Hạ Thụ, em yêu anh...

Hạ Thụ, vĩnh biệt...

Tôi có thể cảm nhận được thân hình mình dần dần trở nên trong suốt, biến thành mấy đốm sáng rồi tan dần đi. Ánh mắt tôi dừng lại trên mặt Hạ Thụ, không biết vì sao lại không khóc được nữa.

Hạ Thụ, em muốn anh hãy sống thật hạnh phúc...

Thật tiếc là không thể nói với anh rằng em thực sự rất yêu anh, rất muốn cùng anh sống trọn cuộc đời này. Nhưng không còn cơ hội nữa rồi.

Nếu người chết đi thực sự có thể biến thành thiên thần, vậy thì em hy vọng mình có thể trở thành vị thần hộ mệnh của anh. Cho dù anh mãi mãi không nhìn thấy em, em cũng sẽ ở bên cạnh anh.

Tôi chậm chậm nhắm mắt lại, ép mình không được nhìn anh nữa. Xung quanh tôi vô cùng yên tĩnh. Yên tĩnh tới mức có thể nhìn thấy sự chuyển động của thời gian.

- Hựu Diệp!

Giây phút cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng gọi đau đớn và thân thương nhất của Hạ Thụ...

19. Chương 19: Vĩ Thanh

Ánh mặt trời vẫn rạng rỡ như thế, chiếu xuyên qua lớp kính cửa sổ, tràn vào phòng bệnh, mang theo chút hơi ấm khiến người ta thấy dễ chịu.

Hạ Thụ vẫn nằm lặng lẽ, trên người là một tấm chăn rất dày. Bên giường anh, Dương Sinh đứng im lặng, nỗi đau trong mắt dường như có thể nhấn chìm người khác.

Bỗng dưng bàn tay Hạ Thụ thoáng cử động. Hai mắt anh chớp chớp rồi từ từ mở ra. Anh vừa mở mắt đã nhìn thấy một màu trắng toát, hơn nữa trên người không hề có cảm giác đau đớn lẽ ra phải có sau một ca phẫu thuật.

Anh cau mày, chống tay ngồi dậy, ánh mắt dừng lại trên người Dương Sinh.

- Tiểu Hựu đâu? - Anh vừa định nở một nụ cười, bỗng phát hiện ra ánh mắt Dương Sinh nhìn mình có vẻ đau thương vô bờ.

- Tiểu Hựu, cô ấy... đi rồi.

- Đi rồi? - Tim anh thất lại, vốn định hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa nhìn gương mặt Dương Sinh, anh đã hiểu ra.

Hựu Diệp...

Cô ấy đã không nghe lời mình, đã dùng nguyện vọng cuối cùng để cứu mình sao?

Đôi mắt anh dần dần tối lại, đôi môi mở ra, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nói gì, chỉ quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt là nỗi đau vô cùng tận.

*

* *

Một tháng sau.

Hạ Thụ đã quay về trường. Đối với ngôi trường đã rời xa khá lâu, anh cảm giác nó hơi xa lạ. Nơi không có Hựu Diệp, tất cả mọi thứ đều trở nên xa lạ.

Vừa đi vào phòng học đã nghe thấy mọi người đang xôn xao bàn tán điều gì đó. Anh đặt ba lô vào chỗ ngồi rồi ngồi phịch xuống, chẳng nói lời nào, một mình lặng lẽ lấy sách ra, trên mặt là một vẻ từ chối sự tiếp cận của mọi người. Từ người anh cũng tỏa ra một làn hơi lạnh lẽo khiến người ta không dám tới gần.

- Cậu nghe nói chưa? Mỹ Nguyệt gần đây không biết bị đả kích tinh thần gì nghiêm trọng lắm mà chuyển trường rồi. Lúc sắp đi, cậu ta còn điên điên khùng khùng, đáng thương lắm.

- Biết từ lâu rồi, cả trường đều đang bàn tán xôn xao chuyện này.

Khi nghe tới cái tên Mỹ Nguyệt, ánh mắt Hạ Thụ thoáng một tia thù hận. Nhưng anh vẫn không ngẩng đầu lên mà lặng lẽ đọc sách, dường như anh hoàn toàn không cùng thế giới với mọi người xung quanh.

Lúc này cánh cửa phòng học lại được mở ra, Dương Sinh từ bên ngoài bước vào, anh đi thẳng tới chỗ Hạ Thụ ở gần cửa sổ.

- Hạ Thụ... - Dương Sinh vừa định mở miệng thì phát hiện ra mặt Hạ Thụ không chút biểu cảm, dường như chẳng có chuyện gì liên quan tới anh cả, hoàn toàn không có nỗi đau vì bị mất Hựu Diệp!

Chẳng nhẽ anh đã quên Hựu Diệp rồi sao? Nếu không vì sao lại có thể thản nhiên ngồi đây đọc sách được, hơn nữa còn không có vẻ gì là đau khổ?

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Hạ Thụ, Dương Sinh cau mày, đập mạnh xuống bàn:

- Sao cậu có thể như thế?

- Tôi làm sao? - Nghe thấy giọng Dương Sinh, Hạ Thụ chỉ hơi ngước mắt lên, đôi mắt đen láy nhìn bạn, lạnh lùng hỏi, dường như hoàn toàn không hiểu ý của Dương Sinh là gì.

- Chẳng nhẽ cậu đã quên Tiểu Hựu rồi sao? Vì sao từ hôm cô ấy biến mất tới nay, cậu không hề rơi một giọt nước mắt vì cô ấy? Cậu thực sự không đau lòng chút nào sao? Cô ấy vì cậu nên mới phải đi đấy! - Trong mắt Dương Sinh ngập tràn lửa giận. - Hạ Thụ, không ngờ cậu lại là người máu lạnh như thế, cậu không xứng làm bạn của tôi! - Nói xong, anh mặc kệ Hạ Thụ rồi đi thẳng về chỗ ngồi của mình.

Nghe những lời Dương Sinh vừa nói, khóe miệng Hạ Thụ nhếch lên thành một nụ cười cay đắng, ánh mắt thoáng qua một tia tối sầm, rồi dần dần biến mất trong ánh nắng.

*

* *

Thời gian cứ thế trôi, chẳng biết Giáng sinh đã đến từ khi nào. Công viên ở gần rạp chiếu phim vừa tới ngày lễ là đã tổ chức hoạt động chào mừng, thu hút rất nhiều người tới chơi.

Dương Sinh tới công viên với bao nhiêu hồi ức, anh còn nhớ lần hẹn hò đầu tiên và duy nhất của anh với Hựu Diệp là ở nơi này.

Hựu Diệp đã biến mất nửa năm rồi, Dương Sinh vẫn không thể nào thoát ra khỏi nỗi đau của việc đã mất cô. Còn người mà Hựu Diệp yêu nhất, Hạ Thụ, lại coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn lạnh lùng, không ai có thể đi vào thế giới nội tâm của anh.

Nhớ tới Hạ Thụ, Dương Sinh bất giác lại thấy bất công cho Hựu Diệp.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy phía trước có một người mặc áo màu đen - Hạ Thụ. Hạ Thụ đang đứng cạnh cái máy đồ chơi, tập trung tinh thần để gấp món đồ chơi trong đó.

Cậu ấy đang làm gì nhỉ? Dương Sinh tò mò lại gần, một cô gái cạnh đó đang hào hứng hét lên, cổ vũ cho Hạ Thụ. Dương Sinh nhẹ nhàng vỗ vai cô gái, ngưng ngừng hỏi:

- Xin hỏi ở đây tổ chức hoạt động gì thế?

Cô gái chỉ quay đầu nhìn anh một cái rồi lại quay sang Hạ Thụ, đáp nhanh:

- Cuộc thi gấp đồ chơi, đã tới vòng cuối cùng rồi.
- Anh chàng đẹp trai áo đen, cổ lên...

Anh còn chưa kịp suy nghĩ thì xung quanh lại vang lên tiếng hò hét. Dương Sinh suy nghĩ giây lát rồi chậm chậm chuyển động trong đám người đang ken cứng với nhau, không biết bao lâu sau, cuối cùng cũng tới được chỗ đầu tiên, bỗng nhiên vang lên tiếng hoan hô.

- Wa...

Người bên cạnh anh phần khích nhảy căng lên.

- Chúc mừng anh chàng áo đen này đã giành được giải nhất trong cuộc thi gấp đồ chơi ngày hôm nay, xin anh hãy nói ra một nguyện vọng của mình, chúng tôi sẽ nghĩ cách thực hiện giúp anh.

Lúc này, Dương Sinh đã đi tới trước mặt đám người, nhìn vào Hạ Thụ chậm rãi rời khỏi cái máy đồ chơi rồi bước lên bục, nhận cái micro trong tay người dẫn chương trình, ánh mắt vẫn lạnh lẽo, hoàn toàn không nhìn mọi người xung quanh.

- Tôi muốn chiếc máy đồ chơi đó. - Anh quay đầu lại chỉ, ngay vào vị trí của cái máy đồ chơi. Ánh mắt anh thoáng xao động, khi quay đầu lại, anh cũng nhìn thấy Dương Sinh đứng bên dưới.
- Hả? Anh chàng đẹp trai này thích gấp đồ chơi thế cơ à, không vấn đề gì. Lát nữa chúng tôi sẽ cho người đưa chiếc máy đồ chơi này tới nhà anh. - Người dẫn chương trình hiển nhiên là không ngờ tới nguyện vọng này của Hạ Thụ, khựng lại một lát rồi cười.

Nhưng Hạ Thụ không có phản ứng gì, chỉ đi tới trước cái máy đồ chơi, bỏ vào đó một đồng xèng rồi lại chăm chú chơi. Dương Sinh lúc này mới để ý thấy đằng sau chiếc máy đồ chơi được mở ra, hay nói cách khác là có thể thò tay vào để lấy đồ chơi ra.

Cuối cùng Dương Sinh cũng hiểu Hạ Thụ đang làm gì, anh lại gần, nói với Hạ Thụ:

- Hạ Thụ, cậu muốn gấp mười nghìn lần củ cà rốt nhồi bông để Tiểu Hựu quay về sao?

Không ngờ Hạ Thụ nghe bạn nói vậy chỉ gạt đầu “ừ” một tiếng, rồi lại tiếp tục gấp.

- Xin lỗi, tớ không biết là cậu cũng nhớ Hựu Diệp, tớ còn tưởng cậu thực sự quá lạnh lùng, thấy Hựu Diệp bỏ đi mà không chút đau lòng. - Dương Sinh tự trách mình, nhưng giọng nói lại như an ủi. Nói rồi, anh cũng xắn tay áo lên:

- Hạ Thụ, cậu đã gấp lâu quá rồi, nghỉ một lát đi, để tớ giúp cậu.

Nghe bạn nói vậy, Hạ Thụ dừng tay lại, cuối cùng nhìn Dương Sinh một cái. Trước ánh mắt tràn đầy hy vọng của Dương Sinh, anh nhẹ nhàng lấy trong túi áo ra mấy đồng xèng, trịnh trọng đặt vào tay Dương Sinh.

- Có thể vận may của cậu tốt hơn tớ.

- Nói không chừng. Tin rằng sẽ có kỳ tích, đây là câu mà ngày trước tớ từng nói với Tiểu Hựu, bây giờ cũng dùng nó để an ủi cậu. - Dương Sinh nhét đồng xèng vào máy đồ chơi rồi mỉm cười với Hạ Thụ.

Khóe miệng Hạ Thụ khẽ chuyển động, đúng lúc đó, Dương Sinh đã dễ dàng gấp được củ cà rốt trong máy đồ chơi rồi từ từ đưa nó vào cửa ra.

Dương Sinh cúi người xuống nhặt nó lên, trên mặt là vẻ thất vọng.

- Không có phản ứng à, nhưng mà không sao, chúng ta tiếp tục cố gắng, chắc chắn sẽ thành công!

Anh vừa nói vừa nhìn Hạ Thụ, nhưng phát hiện ra gương mặt vốn luôn lạnh lùng của Hạ Thụ bỗng dưng tỏ ra kinh ngạc. Hạ Thụ nhìn chăm chăm vào củ cà rốt, mắt anh là tia vui mừng không giấu giếm.

Dương Sinh vội vàng quay đầu lại, thấy trên đầu củ cà rốt có một làn khói trắng càng lúc càng đặc, bao phủ lấy cả hai người.

- Tiểu Hỷu...

Hai người không hẹn mà cùng gọi tên cô, nhìn chăm chăm vào củ cà rốt nhồi bông đang bị làn khói trắng bao phủ.

Ánh mặt trời càng thêm rạng rỡ, phủ lên hai người, à không, ba người mới đúng, ánh mặt trời rực rỡ khiến tâm trạng mọi người càng thêm vui vẻ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tinh-ca-rot>